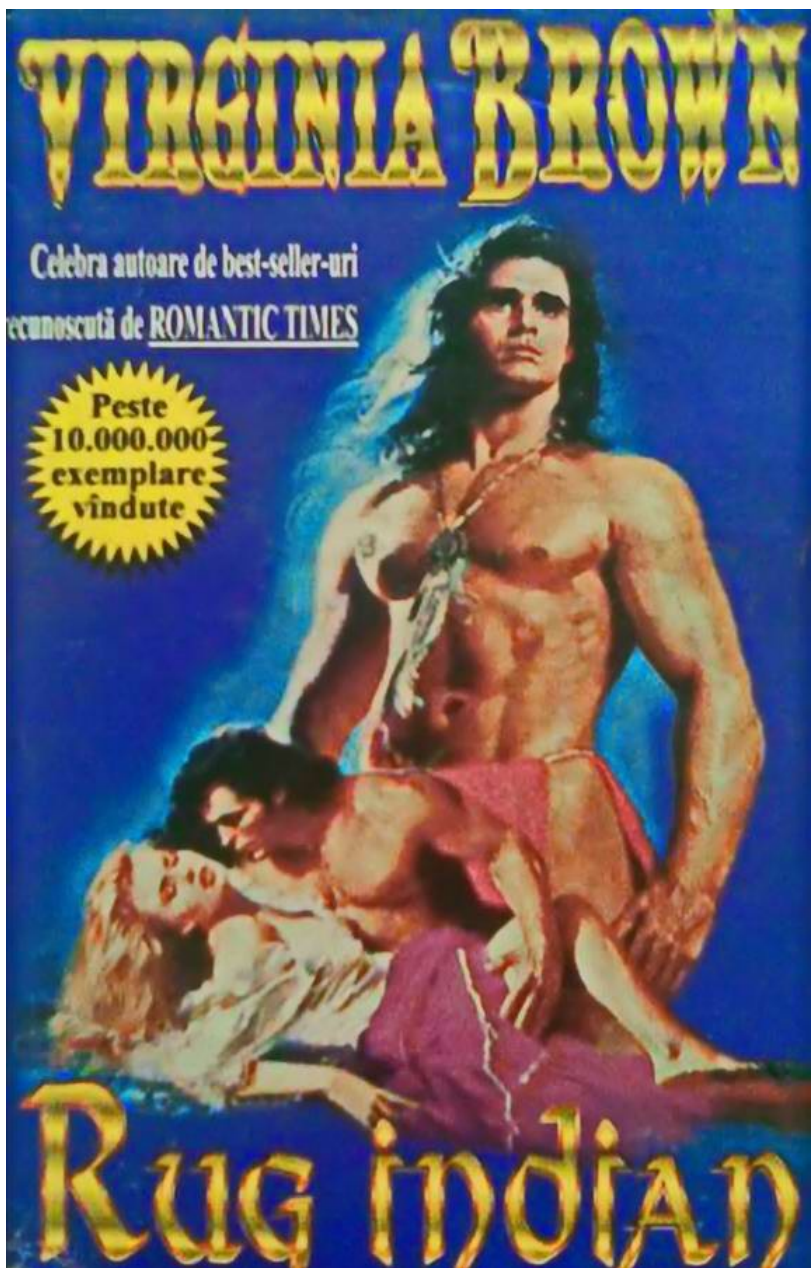

VIRGINIA BROWN

Rug Indian

Editura PHILON

Traducere de Gabrlela Matiu

COMANCHE MOON by VIRGINIA BROWN

ISBN 973 – 96688 – 8 – 7

Deborah vru să strige, dar gura lui îi înăbuși
tipătul într-un geamăt surd. Îl uimea și pe el
dorința sălbatică ce o simțea pentru această
femeie... mai mult decât pentru oricare alta.

— De ce îmi faci asta? șopti ea.

— Nu va fi un viol, scrâșni Șoim. Ne dorim
unul pe altul și a venit timpul să potolim această
sete sau... durere.

— Dar eu nu sunt tocmai genul de femeie de
care ai tu nevoie!

— Așa este. Nu știu de ce te vreau pe tine și
nu pe alta, dar știu că te vreau. Deborah, tu vrei

să te întorci acasă, la oamenii tăi.

Iar eu vreau noaptea aceasta.

CARTEA ÎNTÂI

Fuga nu este pentru cei iuți, și nici lupta pentru cei puternici...

Vechiul testament

Prolog

Nu știu cine a făcut-o, spuse băiatul privind calm în ochii plini de mânie ai tatălui său. Știu numai că n-am făcut-o eu.

— Cineva a lăsat blestemata aia de poartă deschisă, Zack. Și acum iapa mea prețioasă aleargă slobodă.

Daniel Miles privi în jos spre băiat, cu ochii săi șterși scânteind de furie. Umbrele se amestecau cu lumina în grajdul prăfuit și o rază de soare tremura, tăind podeaua de-a curmezișul.

Zack ridică din umeri cu nepăsare, dar cu ochii sclipind isteț.

— N-am fost eu, repetă el monoton, clipind stânjenit de lumina puternică.

Furia lui Daniel Miies creștea cu fiecare silabă pe care o rostea apăsător:

— Minți, Zack. Dacă frate-tău nu a lăsat poarta de la țarc deschisă și nici tu nu ai lăsat-o, vrei, poate, să mă faci să cred că s-a deschis singură.

Zack îngustă ochii și se dădu din lumină. Simțea ce are să se întâmple și știa că nu poarta aceea deschisă îl înfuriase atât de rău pe taică-său. Aruncă o privire furișă spre fratele său mai mare. Danny, un băiat de șaisprezece ani, stătea nemișcat ca un stâlp, cu fața albă ca varul, deși avea obrazul ars de soare. Instinctiv, Zack își dădu seama că Danny era vinovat, dar era prea speriat pentru a putea recunoaște așa ceva. Cu umerii strânși, Zack aștepta în tăcere.

— Nu te holba așa la mine! urlă Miles.

Mâinile lui mari se strânseseră amenințătoare și fața ca de taur se brăzdă de furie.

— Vreau să aud că recunoști odată!

Zack părea că nu a auzit nimic. Palma grea a lui Miles îl izbi drept în față. Zack se clătină, dar

nu căzu. Părul negru îi veni în ochi. Își regăsi repede echilibrul și rămase drept. Un firicel de sânge se ivi în colțul gurii dar, în afară de aceasta, nu dădu un alt semn că ar fi simțit lovitura tatălui său. Se încordă, pregătindu-se pentru următoarea lovitură, pe care știa că o va primi și aruncă o privire fratelui său care se feri la rândul lui. Aproape că îi părea rău pentru el. Nu conta că o încasa el pentru vina lui Danny. Nu conta deloc. Încetase să mai conteze cu luni în urmă. Bătăile se înmulțiseră în ultima vreme și nici măcar nu înțelegea de ce. Tot ceea ce știa, era că tatăl lui începuse să-l urască.

De aproape doi ani făcuse tot ce-i stătuse în putință să-i îmblânzească mânia, dar fusese zadarnic. Acum nu mai făcea decât să accepte această ură și să se resemneze.

Dar Daniel Miles nu se gândea prea mult la asta. Cu fata schimonosită de furie, acesta întinse mâna după biciul atârnat de peretele grajdului. Pe fata lui apăru un sentiment de satisfacție răutăcioasă, când îl văzu pe Zack reacționând în

cele din urmă. Zack făcu repede doi pași înapoi și își auzi propria voce nesigură:

— Ce ai de gând să faci cu ăia?

— Să te învățcum să te porți, mugi Miles.

Pocni apoi din bici și zgomotul loviturii răsună înspăimântător în aer.

— N-o să fiu biciuit, spuse Zack cu o voce seacă, lipsită de orice urmă de simțire, care părea să-l înfurie și mai mult pe tatăl său. Nu sunt un animal.

— Ești o secătură obraznică și o să te porți așa cum trebuie sau o să-ți umflu spatele cu ăsta!

Biciul i se încolăci pe trup înainte ca Zack să se poată feri. Îl cuprinse peste piept sfâșiindu-i cămașa și pielea de parcă ar fi fost făcute dintr-un aluat moale.

Zack își ridică privirea, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă ce s-a întâmplat. Apoi o furie ucigătoare răbufni din adâncul sufletului său. Când biciul își repezi din nou sfichiul către el, îl prinse în pumnul strâns dar acesta i se încolăci în jurul brațului tăindu-l o dungă roșie în pielea

bronzată.

— Pe asta n-o mai încasez! izbucni el și smuci brațul, trăgând biciul din mâna lui Miles.

Coadă de lemn se târî prin praful și paiele de pe podeaua grajdului. Zack îl aruncă într-un colț cu putere, făcându-l să se încolăcească în jurul unui stâlp. Simțea că se sufocă de furie, de durere și de necaz. Clipi furios să-și îndepărteze lacrimile și îl înfruntă pe taică-său. Voia să vorbească, dar parcă nu găsea cuvintele. Nu știa cum să întrebe: De ce? Nu știa nici măcar ce să întrebe. Nu avea decât paisprezece ani. Tot ceea ce știa, era cum să reziste.

Daniel Miles se repezi la Zack cu forța unui taur înfuriat, încercând să-l înșface cu mâinile lui mari. Degetele abia reușiră să-i prindă cămașa și băiatul se răsuci cu iuțeală, alegându-se doar cu omi necă sfâșiată. Zack era înalt pentru vârsta lui, dar nu avea încă forța unui bărbat. Era subțirel și prea slab pentru a se apăra de furia aceea oarbă ce se năpustise asupra lui.

Când Amelia Miles ajunse în fugă la grajd,

strigată de fiul ei mai mare, soțul ei își ieșise cu totul din minți. Acesta reușise să-și împingă băiatul într-un colț, pusese din nou mina pe bici și-l lovea cu sălbăticie. Niciun sunet nu se auzea din colțul în care Zack stătea ghemuit, cu brațele ridicate deasupra capului. Doar zgomotul biciului ce-i șfichiuia pielea. Amelia își ieși din calmul ei de englezoaică.

— Dumnezeule! strigă ea.

Prinse brațul soțului ei care se ridicase din nou pentru a lovi.

— Ce-i faci lui Zachary?

Gâfâind, cu privirea încrâncenată, Daniel se întoarse spre soția sa. Tresări ușor, când întâlni privirea aceea dezaprobatore în ochii albaștri ce semănau atât de mult cu ai lui Zack. Lăsă încet brațul în jos, privind spre Amelia.

— Nu voi tolera așa ceva, strigă Amelia și îl împinse din calea ei pentru a-și face drum spre Zack.

Băiatul stătea ghemuit și plin de sânge pe podea, cu fața întoarsă spre perete. Își ținea încă

b rațe le ridicate deasupra capului, într-o încercare zadarnică de a se apăra. Nu scoase niciun sunet când mama lui îl prinse ușor de braț și îl ridică de jos.

— Danny, spuse Amelia peste umăr, către fiul ei ce! mare, du-te și pune niște apă la încălzit. Scoate haine curate și alifia. Fratele tău are nevoie de ele.

Zack ridică, în cele din urmă, capul și privi spre mama sa. În ochii lui nu mai era nicio urmă de mânie, doar o suferință mută ce o tulbură mai mult decât orice cuvânt pe care l-ar fi putut rosti. Simți cum îi năvălește tot sângele în obraji.

— Nu înțeleg, rosti ea simplu, cu acea voce calmă, lipsită de vlagă. Pur și simplu nu înțeleg.

Cu inima strânsă, Amelia trecu prin fața soțului ei, oprindu-se numai când Miles rosti aspru:

— Nu vreau să mai văd - corcitura asta de bastard nici măcar o zi. Nu suport să-l mai văd.

Amelia îl simți pe Zack tresărindu-i sub braț și își dădu seama că venise vremea să-i spună

adevărul, să recunoască ea însăși adevărul.

— De ce nu mi-ai spus?

O ușoară paloare trecu peste fata creolă a lui Zack, ce își privea acum mama cu ochi acuzatori.

— Toți acești ani...

— N-am fost sigură, Zachary. N-am fost sigură că tatăl tău nu e Daniel. Lucrurile s-au petrecut atât de repede și amândoi am sperat ca tu să fii... copilul lui.

Vocea Ameliei se frânse.

— Și acum vii să-mi spui că adevăratul meu tată este vreun indian-comanche din ținutul New Mexico, un ticălos blestemat care te-a răpit și-și ... oh, Doamne!

Zack nu mai putu să continue. Nu-și putea retine durerea care îl invada treptat.

— Cel puțin acum înțeleg de ce tata... Daniel... mă urăște, spuse el după un moment de tăcere apăsătoare.

Se cutremură de durere când își trase & cămașă curată peste dungile umflate și roșii ce-i brăzdau spatele, pieptul și brațele.

— Pe măsură ce creșteai, începu Amelia cu voce abia auzită, înțelegeam tot mai bine că nu ești copilul lui. Cât ai fost mic, cu ochii tăi albaștri și cu părul negru ca al meu, mai speram că ești copilul lui. Amândoi ne-am rugat să fie așa.

— Vorbește-mi despre el, spuse Zack deodată și Amelia înțelese despre cine era vorba.

Își îndreptă umerii, cu gestul ei specific pe care Zack îl asociase întotdeauna cu obiceiurile englezoaicelor din lumea bună. Anii care trecuseră nu îi afectaseră încă accentul pur britanic. Amelia își ridică bărbia și întâlni privirea lui Zack.

— Pe atunci trăiam în ținutul New Mexico. Tatăl meu primise un teren din partea guvernatorului Louisianei, pe care mi l-a oferit mie și lui Daniel ca dar de nuntă. Ținutul nu era prea populat, așa că, din când în când, năvăleau indienii. Când fratele tău avea doar câteva luni, un comanche care venise la noi să cumpere carne m-a văzut când am ieșit să călăresc. Mă mai văzuse și înainte și mă fixa de fiecare dată... într-un fel

ciudat...

Amelia se opri coborându-și privirea spre mâinile ei delicate, așezate cuminți în poală ca niște flori albe. Zack i le privi, gândindu-se cum îl mângâiau când era mic. Flacăra lămpii de pe masă tremură ușor, aruncând umbre ciudate pe perete.

Ascultând-o pe mama sa povestind despre tânărul comanche care o răpise în acea zi și o făcuse femeia lui, Zack începu să priceapă tot mai multe lucruri. Arătase întotdeauna altfel decât tatăl și fratele său. Ei erau blonzi cu pielea albă, în timp ce mama sa avea părul negru, ochi albaștri și tenul palid. Dar nu și Zack. Părul lui era mai negru decât al mamei sale r. N firul mai ninc ci moi aemn iar al mamei sale, cu firul mai gros și mai aspru, iar pielea căpăta un bronz intens la soare. Acum toate aveau alt sens. Rămăsese, practic, fără cămin. Nu mai putea rămâne acolo, atâta vreme cât Daniel li ura atât de mult.

Mama sa își termină povestirea. Într-un târziu, Zack rosti:

— Trebuie să plec.

Ochii ei se ridicară spre el.

— Unde să pleci? șopti ea îndurerată. Cum vei trăi? Nu se poate, ești atât de tânăr...

— Nu știu unde voi ajunge. Am pușca mea și știu să trag bine. Așa că am să mă descurc.

Cuvintele lui păreau atât de dure încât îi torturau propriul auz. Amelia își îngropa fața în palme.

— O să fie bine, mamă, zise el blând, emoția făcându-i vocea să tremure pentru prima dată. Nu mai pot rămâne aici. Știi asta...

Amelia Banning Miles se ridică de pe scaun cu ușurința unei fete de douăzeci de ani. Se îndreptă spre biroul ei din lemn de vișin pe care îl adusese cu ea când venise din Anglia și trase un sertar. Căută înăuntru câteva momente, scoase un săculeț din pânză și se întoarse spre fiul ei.

— Asta a fost... a fost a lui. Mi-a dat-o când m-a lăsat să plec. Mi-a spus că n-ar fi vrut să-mi dea drumul, că am fost o soție bună...

Un zâmbet ușor îi apăru în colțul gurii.

— Cred că, în feluflui, m-a iubit. Dar Daniel

împânzise tot ținutul cu oameni, iar soldații ajunseseră atât de aproape, încât își dăduse seama că este periculos pentru tribul lui să păstreze captivă o femeie albă. Așa că m-a adus înapoi. Daniel a insistat să vindem pământul și să venim în Texas. Atunci nimeni nu știa de tine...

Se opri o clipă să-și dreagă vocea.

— Mai târziu mi-am dat seama, dar m-am gândit că s-ar putea să fii totuși copilul lui Daniel...

Se scutură de parcă ar fi vrut să-și alunge gândurile și se grăbi să-i întindă lui Zack săculețul de pânză.

— Tatăl tău mi-a dat asta și mi-a spus că, dacă vreodată voi avea nevoie de el, va trebui să arăt asta. Orice indian comanche care o va vedea, va ști că mie nu trebuie să-mi facă niciun rău și că mă vor duce la el. Poate că, într-o zi, vei avea nevoie de ea.

Zack luă legătura de pânză fără să o desfacă. Nu simțea nimic. Nici durere, nici mânie! Nimic. Doar o aprobare nepăsătoare la cele spuse de

mama lui.

Plecă în acea noapte. Luna plină își arunca lumina puternică peste câmpiile texane, în timp ce el călărea în trap vioi. Era o lună comanșă – așa auzise că i se spunea, și zâmbi cu gândul la această ironie a sorții. Viața avea legile ei.

Capitolul 1

O nuntă este întotdeauna un eveniment fericit sau cel puțin așa crezuse dintotdeauna Deborah Hamilton.

Totuși, propria ei nuntă o obosise; se forjase să zâmbească și să salute toți invitații veniți la marea petrecere organizată cu acest prilej. Toate pregătirile o lăsară aproape extenuată.

Tatăl ei planificase nunta de câteva luni. Toți invitații importanți, pe care el ar fi vrut să-i impresioneze cu acest eveniment deosebit, erau prezenți la plantația Velázquez la căsătoria lui Deborah cu moștenitorul averii spaniole – cu excepția lui John Hamilton însuși. Dar Deborah nici nu se aștepta-se ca tatăl ei să participe la

nuntă.

Miguel.

Deborah îi aruncă o privire furișă și începu să zâmbească. La petrecere mulți bărbați se îmbătaseră, iar proaspătul ei mire nu făcu excepție. Se legăna lângă ea, făcând eforturi să rămână drept, plimbându-și privirea rătăcită peste mulțimea de dansatori. Deborah își înăbuși un suspin. Mai văzuse bărbați beți și înainte dar, de data aceasta era vorba despre soțul ei.

— Don Miguel, șopti ea prinzându-l de braț ca să-l susțină, poate ar trebui să te așezi lângă mine pentru câtva timp.

El o privi, rânjind strâmb și prinzând-o cu stângăcie în brațe.

— Ești nerăbdătoare să te culci cu mine, și! Și eu care credeam că micuța mea mireasă va trebui să fie convinsă să își joace rolul de soție!

Impolitețea lui o făcu să se cutremure, dar încercă să-și păstreze zâmbetul politicos, în timp ce bărbatul de lângă ea râdea de propriile lui vulgarități.

La cei douăzeci și trei de ani ai săi, Miguel era doar cu trei ani mai mare decât ea, și pentru asta trebuia să se considere norocoasă. Cea mai bună prietenă a ei din Natchez se căsătorise cu un bărbat de treizeci de ani și fusese bucuroasă că acesta încă mai avea toți dinții în gură. Bărbații prezentabili se împutinaseră după Războiul de Secesiune.

Deși războiul se terminase cu mai bine de șase ani în urmă, lăsase în urma lui multe văduve.

Da, trebuia să se considere cu adevărat norocoasă că tatăl ei nu o măritase cu un gentleman sărăcit, cu maniere alese și cu buzunarele goale. Desigur, așa ceva nu era în stilul lui John Hamilton. El știa să aprecieze banii și toate avantajele care decurgeau de pe urma lor. Afacerile firmei sale urmau să p. Rospere datorită averii lui Velázquez.

Plantația lui Velázquez se întindea pe câteva mile de-a lungul graniței dintre Texas și México. Până în 1847, plantația se afla între granițele Texasului, apoi, pierzând o parte însemnată din

suprafața sa după semnarea tratatului de pace, Rio Grande devenise granița de sud. Dar rămăsese încă destul de întinsă și putea reprezenta o moștenire consistentă chiar și pentru copiii pe care Deborah și Don Miguel ar fi urmat să fi aibă. Fiindu-i soț, Miguel ar fi putut să pretindă cetățenie americană, ceea ce ar fi asigurat un altfel de viitor plantației sale. Cu un an în urmă luase sfârșit regulamentul militar în Texas, și perioada plină de incertitudini, nesiguranță și lupte cu guvernul american se încheiase. Totul începuse să meargă bine pentru toată lumea. Chiar și pentru Deborah.

Era destul de mulțumită. Miguel era tânăr și, deși cam prost crescut și imatur, era totuși un bărbat chipeș și curtenitor. Putea fi mult mai rău, mai ales pentru o tânără din Mississippi, cu o educație aleasă, care o însoțea în Texas. Orfană fiind, Judith nu lăsase nimic și pe nimeni în urma ei. Poate că va reuși să-și găsească și ea un soț mai repede. Era destul de drăguță, cu părul de un blond deschis și ochii strălucitori de culoarea

albăstrelelor risipite pe dealurile sălbatice ale Texasului. Deborah spera din tot sufletul ca venirea ei în Texas să-i aducă noroc.

Zâmbi ușor când o văzu pe verișoara ei flirtând cu un tânăr caballero, care se aplecase galant să-i sărute mâna. Între ea și Judith erau multe diferențe. Judith era expansivă și plină de viață, în timp ce Deborah era tăcută și rezervată, trădând ceva din originea mamei ei, o englezoaică tipică. Deborah chiar vorbea cu acel accent englezesc pe care Elizabeth Hamilton îl păstrase până în ziua morții. Blândețea tăcută a lui Deborah părea să contrasteze cu înfățișarea, căci moștenise de la tatăl ei un păr bogat, rebel, de un roșcat aprins și niște ochi căprui ce aveau permanent o sclipire ca o aluzie răutăcioasă și ironică.

Știa prea bine că datorită blândeții ei fusese acceptată de Miguel Velázquez. În mod normal, el ar fi trebuit să se căsătorească cu o femeie de o condiție asemănătoare, crescută în tradiția vieții spaniole.

Miguel o prinse cu brațul de talie și se aplecă să-i șoptească ceva la ureche. Respirația îi mirosea a tequila, așa că Deborah își întoarse ușor fața în timp ce el îi spune:

— Trece noaptea, amante, și sunt tot mai sunt nerăbdător să rămânem singuri. Hai... vino să ne ascundem puțin de ceilalți.

Pe Deborah o trecu un ușor fior de teamă și îl privi cu ochii măriți. Nu îi spusese nimeni exact ce se întâmplă cu o fată în noaptea nunții. Tot ce știa era că se petrec lucruri extrem de intime, și chiar și acest amănunt îl aflase trăgând cu urechea la discuția unei servitoare. Doar simțul înnăscut al demnității o făcu să-și păstreze vocea calmă și stăpânită.

— Ar fi o insultă pentru invitații noștri să ne retragem, Don Miguel. Ne așteaptă să începem dansul.

Muzica răsuna, umplând aerul, în timp ce invitații, în ținută de gală, se roteau pe platforma pavată cu piatră, luminată de felinare colorate.

— Înainte să înceapă dansul va avea loc un foc

de artificii, rosti Miguel ademenitor.

Ochii lui negri sticleau într-un fel ce o făcură să tremure.

— Nimeni nu-și va da seama că am fost plecați.

Deborah se stăpâni să nu-l refuze, strângându-și buzele și privindu-l neputincioasă. Miguel era soțul ei. Dacă el insista, trebuia să se supună. Așa fusese învățată din copilărie.

În schimb, nu se așteptase ca el să o conducă spre chioșcul întunecos cu viță de vie pe pereții din zăbrele de lemn. Era într-adevăr un loc intim și ferit privirilor, dar ea se gândise că soțul ei o va duce în dormitorul lor elegant.

— Don Miguel... aici? murmură ea nedumerită când el se opri și o trase aproape de el.

Începu să o doară capul, cuprinsă dintr-odată de teamă. Își imaginase că o cameristă o va ajuta să se dezbrace, îi va peria părul ei lung și roșcat, pe care îl va lega apoi cu o panglică frumoasă. Apoi și-ar fi pus frumoasa ei cămașă de noapte pe care. Și-o alesese cu grijă de la Natchez. Dar locul

acesta era... era de-a dreptul înjositor.

— Ssst, șopti el cu vocea îngroșată.

O sprijini cu spatele de peretele chioșcului. Trase stângaci de corsajul rochiei ei sofisticate.

— Aici este la fel de bine ca în oricare altă parte, scumpa mea soție. Și nu trebuie să așteptăm ca cineva să ne dea binecuvântarea pentru asta. Sau să așteptăm toasturile lor interminabile înainte să ne găsim plăcerea în pat...

Deborah încerca să se convingă singură că soțul ei nu trebuie contrazis, dar începu să se simtă tot mai stânjenită de felul în care o pipăia. Mâinile lui traseră nerăbdătoare de rochie, rupând trandafirii țesuți pe corsaj și pe mâneci. Își încheștă dinții și încercă să se gândească la orice altceva, numai la ceea ce făcea el, nu.

Rochia frumoasă, împodobită cu perle și trandafiri de mătase atârna sfâșiată în jurul taliei. Apoi începu să ridice grăbit faldurile grele ale jupelor. Miguel înjură încet în spaniola, în timp ce gesturile sale deveneau tot mai grosolane și mai grăbite.

— Toate hainele astea... Madre Dios! Scoate-ți-le! Acum!

— Dar, Miguel... șopti Deborah sufocată de indignare și spaimă.

Acesta trase de rochia moale, plină de dantele și auzi materialul sășiindu-se. Aruncă mormanul de haine alături, scăpând de dantele și mătăsuri. A Mâna îi atinse talia goală. Deborah închise ochii, îi simți apoi gura peste buzele ei, peste obraji, pe gât. Îi lăsa dâre umede pe piele, făcând-o să se cutremure, în timp ce se gândea că ceea ce era mai rău de abia acum urma. Îl simți bâjbâind la nasturii de la pantaloni, îl auzi găfâind și răsuflând încântat când reuși să se descheie. Apoi apăsarea aceea fierbinte și dură pe care o simți între coapsele goale o făcu să se tragă repede înapoi. În ciuda voinței sale de a încerca să nu protesteze, să nu țipe, îl împinse cu toată puterea cu podul palmelor.

— Miguel! Oprește-te... Oprește-te, odată... te rog. Ascultă... Au început focurile de artificii, ne vor căuta să conducem dansul...

El mormăi grăbit:

— Nu încă, nu încă. M-am grăbit eu... Nu ai fost pregătită... înțeleg... Lasă-mă să te sărut, așa că vei fi pregătită pentru mine.

Fără să înțeleagă prea bine la ce se referea, Deborah pricepu doar că el vrea să o sărute și își ridică buzele spre el, aproape cu disperare. Un sărut, la urma urmei, era potrivit pentru un soț și soție. Gura lui Miguel era umedă. O trase mai aproape în timp ce o săruta, strivindu-i sânii goi de cămașa lui. Nasturii de aur de la vestă îi intrară în piele. Încercă să se elibereze din strânsoarea lui.

Nu reuși decât să-i facă pe Miguel să o strângă și mai tare. Se lipi de șoldurile ei, în timp ce cu o mână îi ridică jupa, prinzând cu toată palma triunghiul mic dintre picioarele ei. Deborah avu un spasm care-l excită și mai tare. Ignorând țipătul ei îngrozit, își împinse un deget înăuntru.

Niciodată Deborah nu-și imaginase o durere atât de ascuțită. Își simți tot trupul ca străbătut de o flacăra și își înfipse unghiile cu toată puterea în

brațul lui Miguel. Dar el nici n-o luă în seamă. Gâfâia din ce în ce mai greu și încercă să își împingă organul umflat și tare în ea. Deborah încerca să nu se mai gândească la nimic. Abia îi auzi pe Miguel spunând ceva, cuvintele lui amestecându-se cu zgomotul făcut de artificiile pe care Don Francisco, unchiul lui Miguel, le adusese pentru seara aceea festivă. Sunetul lor îndepărtat se confunda cu respirația gâfâită a lui Miguel și cu plânsul ei înăbușit.

Chioșcul deveni ceva mai luminat și putea vedea fața încordată a lui Miguel, în timp ce încerca să facă loc între coapsele ei penisului său rigid. Deborah stătea încordată ca un arc, cu unghiile înfipse în spatele lui. Îl auzi din nou înjurând. Apoi îl văzu ridicându-și fața și privind-o dintr-odăată cu ochii lui negri.

— Dios, șopti el, nu vreau să te doară.

O mângâie blând pe obraz. Deschise apoi gura ca și cum ar fi vrut să spună ceva. Avu o privire stranie, ca și cum i s-ar fi întâmplat ceva ce nu înțelegea și alunecă ușor în jos. Deborah îl privi

nedumerită, fără să înțeleagă ce se întâmplă cu el, fără să-și explice cum apăruse gaura aceea mică sub urechea lui stângă. Văzu apoi un val de sânge invadându-i fața și pe Miguel prăbușindu-se. Îl privi încremenită.

— Miguel...?

Focurile de artificii explodară din nou. În noaptea întunecoasă se auziră din nou țipete. Dar de data aceasta Deborah înțelese. Nu erau țipete de încântare, așa cum crezuse, ci țipete de groază și durere. În întunericul chioșcului, cu ce mai rămăsese din rochia de mireasă atârând pe ea, Deborah văzu o siluetă neagră proiectată pe un fundal de flăcări și țipete de moarte.

Groaza o amuți și rămase ca paralizată, în timp ce un bărbat pe jumătate gol, un războinic, se apropie de intrarea în chioșc și privi în jos, spre ea. Fumul umplea aerul. Cu ochii în lacrimi Deborah auzi strigătele victorioase ale atacatorilor, ridicându-se peste strigătele muribunzilor.

Capitolul 2

Începu un adevărat coșmar, Deborah era coplesită de oboseală și de teamă.

Nu era singură. Mai erau și alți captivi, marea majoritate femei și câțiva copii mici. Toți aceștia depășiseră zilele trecute momentele de lacrimi și proteste, iar acum, pur și simplu, îndurau. Erau mulțumiți că se mai aflau încă în viață.

Judith era legată de un cal și își întorcea din când în când capul înspre ea. Ochii ei albaștri erau plini de teamă și o auzi la un moment dat șoptindu-i răgușit:

— O să ne ucidă, știi și tu. Sau chiar mai rău. Oh, Doamne, Deborah, ce ne facem?

Deborah își umezi cu limba buzele uscate și îi răspunse tot abia șoptit:

— Fii curajoasă și roagă-te. Nu cred că disperarea ne poate fi de vreun folos.

Judith dădu din cap absentă, iar Deborah își întoarse gândurile la viitorul ei atât de incert. În decurs de câteva minute, toată viața ei luase alt

drum. „Îi murise soțul și mulți dintre invitații veniți la nuntă. Văzuse corpurile lor împrăștiate în iarbă, nemișcate... pentru totdeauna. Apoi groaza îi șterse totul din minte, în afară de nevoia de a supraviețui.

Instinctul de conservare o ținea acum în picioare, în ciuda oboselii, a foamei și a frigului. Frica fusese lăsată în urmă.

Firele castanii de păr îi alunecaseră în ochi și o stânjeneau la vedere. Se străduia din greu să țină pasul cu caii indienienilor comanche. O dureau picioarele și își zgâriase pielea în câteva locuri atunci când căzuse. Doar gândul că soldații vor porni pe urmele lor o ajută să nu cedeze disperării. Cu siguranță trebuia să mai fi rămas măcar un supraviețuitor care să fi alertat armata.

Războinicii comanche coborau călare printr-o vale cu pini. Chiar dacă la capătul acestei călătorii îi aștepta moartea, tot era mai bine decât acest coșmar al drumului: legați de cai, amenințați permanent într-o limbă pe care niciunul dintre captivi nu o înțelegea.

Fură dezlegați și adunați în mijlocul unui fel de sat de corturi înainte. Erau împinși și înghesuiți ca animalele. Întoarcerea războinicilor la familiile lor fu însoțită de chiote și strigăte, care umplură satul de zgomot.

Copiii comanche alergau nestingheriți, câinii lătrau, în timp ce captivii așteptau, îngenunchiați în jărână, unii cu lacrimi pe obraz, alții înăbușindu-și oftatul, iar alții tremurând înfricoșați.

În toată această busculadă, Deborah rămăsese în picioare, cu fruntea semeață, prea ostenită ca să mai poată avea vreo reacție. Rochia zdrențuită îi atârna pe trup. Privea în depărtare, fără țintă și fără să se gândească la ce se petrece în jurul ei. Părul îi strălucea în lumina soarelui, căzându-i pe umeri, iar fața îi era calmă și liniștită, părând că nu observă nimic. Era singura care rămăsese atât de semeață și nu îngenunchiase.

Astfel arăta când o văzu Șoim pentru prima dată. Stătea alături de căpetenia tribului, privind la cei care se întorseseră victorioși. Războinicii

râdeau și își lăudau bravura, bucurându-se de această victorie ușoară. Bărbații erau beți, așa că atacul lor fusese aproape o joacă.

Privirea lui Șoim se îndreptă din nou spre captivi. Ca de obicei după un astfel de jaf, fuseseră aduși doar câteva femei și copii.

Așa cum se așteptase, cele mai multe dintre femei aveau părul negru pentru că în ținutul acela, albi erau mai mult spanioli.

Și totuși, una dintre femei aduna toată lumina soarelui în părul ei. Stătea atât de tăcută în mijlocul captivilor și avea un păr minunat, roșcat-castaniu. Era ceva neobișnuit pentru Șoim și îi atrase imediat atenția. Privirea îi deveni mai ascuțită și îi văzu rochia albă de satin, atârânănd zdrențuită, lăsând să i se ghicească liniile seducătoare ale trupului. Rochia fusese odinioară frumoasă dar acum era ruptă și murdară. Șoim știa destule despre hainele pe care le purtau astfel de femei, ca să vadă că toate jupele pe care ar fi trebuit să le aibă, fuseseră scoase. Fie dintr-o simplă întâmplare, fie de nevoie.

Nu lăsa să i se citească pe față gândurile. Rămase lipsit de orice expresie, cu privirea de nepătruns, cu gura închisă într-un rictus de indiferență. Șoim nu cunoștea mila. Lua lucrurile așa cum erau. Viața și moartea erau un ciclu fără sfârșit și nu conta unde trăia un om, ci cum trăia el. Fericirea era un sentiment abstract, ceva la care nu se mai gândise de când fusese copil. Acum era bărbat și gândea ca un bărbat. Iar un bărbat nu trebuia să se gândească doar la satisfacția personală ci la binele oamenilor lui, așa cum îi spusese tatăl său, căruia îi urma sfatul.

Cu toate acestea, privirea lui Șoim se întorcea mereu spre femeia aceea tânără, care stătea dreaptă, cu bărbia ridicată și privirea gravă. Era ceva la ea care îi atrăgea atenția. Poate faptul că nu arăta că s-ar teme de ceva. Nu i se citea pe față nicio reacție. Privea drept înainte, cu ochii împietriți.

Veni noaptea și serbarea satului continua. Focurile ardeau cu flăcări înalte, iar războinicii dansau și își povesteau isprăvile sub cerul liber.

Deborah încetase să se mai gândească. Încetase să mai simtă. Brațele îi amortiseră din cauza frânghiei cu care era legată prea strâns. Copiii fură luați din grupul lor de câteva femei-comanche.

Deborah își întorsese capul și spuse blând și trist:

— Fiți curajoși, micuților.

Observase că femeile se purtau blând cu copiii, că îi mângâau pe cap și le vorbeau cu căldură. Poate copiii aveau să fie lăsați în viață, sau chiar adoptați. Dar nu spera așa ceva pentru ea și verișoara ei.

Nunta ei. Parcă fusese cu ani în urmă, nu doar cu câteva zile. De ce nu se gândise oare niciodată că i s-ar putea întâmpla și așa ceva? Pe atunci i se părea imposibil, deși prietena ei, LuEmma, o prevenise în legătură cu întâmplările care aveau loc în Texas.

Desigur, trăind toată viața în Natchez, LuEmma considera orice alt colț de lume primitiv și necivilizat. Acum, Deborah înclina să fi dea

dreptate. Își schimbă poziția. O dureau picioarele. Nu voia să doarmă pentru simplul motiv pentru că îi era prea frică. Focurile luminau ici și colo întunericul taberei, flăcările alunecând pe corturi și pe figurile dansatorilor. Era o scenă pe care nu și-o imaginase niciodată și simțea cum o trec fiori pe șira spinării.

Adunându-și forțele, Deborah rămăsese să vegheze mai departe, la fel de dreapta ca și până atunci. Făcu ochii mari când văzu un bărbat apropiindu-se de grupul lor. Mergea cu un pas ușor dar puternic și simți un nod în gât când își dădu seama că se uită țintă la ea.

Avea o pană prinsă într-o codiță mică împletită deasupra urechii, în rest părul în cădea liber pe umeri. Avea fața arămie și era înalt, mult mai înalt decât ceilalți. Totuși, la fel ca ceilalți, purta o singură îmbrăcăminte, o bucată mai mare dintr-un material, pe care îl avea trecut printre picioare și legat în talie, lăsându-i pieptul larg total descoperit. Mocasini, înalți până la genunchi, erau strânși pe gamba piciorului, iar la gât purta

un fel de amuletă, legată cu o curelușă de piele.

Prezența lui îi dădu lui Deborah un sentiment de teamă. În mersul lui ca de felină, aproape fluid simțea o permanentă amenințare. Când comanche-ul se opri doar la câțiva pași, Deborah nu își coborî privirea. Îl înfruntă privindu-l în ochi, cu bărbia ridicată, în acel gest de mândrie înnăscut în neșmul Hamilton.

Ochii lui erau limpezi și reci, expresia feței atât de indiferentă, încât Deborah aproape că își pierdu cumpătul. Frica începu să pulseze în ea în valuri, iar genunchii începură să-i tremure.

Își adună toate forțele ca să rămână calmă, dar simțea că, dacă și-ar da teama pe fată, n-ar fi făcut decât să grăbească inevitabilul. Fumul de la focurile de tabără îi înțepau ochii și nasul și simți în aer un miros ciudat, pe care nu îl putea defini, încercă să se concentreze la orice altceva în afară de acea privire devoratoare a comanche-ului, care stătea la câțiva pași de ea.

El o privi câteva momente fără să spună niciun cuvânt, ca și cum ar fi cântărit-o, apoi se întoarse

și plecă. Deborah simți un val de ușurare. Poate că o lăsa în pace, măcar pentru o vreme.

Dar știa că se înșală și, într-adevăr, îl văzu întorcându-se însoțit de o femeie îmbrăcată cu un soi de tunică din piele de capră. Femeia părea a fi mexicană, dar el vorbi cu ea repede într-o limbă guturală, pe care Deborah o recunoscuse a fi limba comanche. Femeia îl ascultă, dădu din cap, apoi se întoarse spre Deborah.

— Vrea să știe cum te cheamă, spuse ea într-o engleză poticnită, pe care Deborah abia o pricepu.

Femeia trebui să mai repete de două ori înainte ca Deborah să înțeleagă ce zice, iar vocea îi deveni ascutită de enervare.

Deborah ridică ușor bărbia.

— Mă numesc Deborah Hamilton. Aș putea să-l întreb ce se va întâmpla cu noi?

Își dădu seama că ar fi trebuit să-și spună numele de după căsătorie. Dar era firesc, se gândi ea, atâta vreme cât se măritase și rămăsese văduvă în câteva ore. Dacă ar fi fost nevoie să fie răscumpărată, ar fi trebuit să își spună celălalt

nume așa că deschise gura ca să își corecteze greșeala; dar femeia se întorsese spre comanche-ul cu ochii reci.

La îndemnul lui, o întrebă din nou pe Deborah:

— Unde este soțul tău?

— Mort.

Nu își trădă emoția. Vocea nu îi tremură deloc. Dar nici acest lucru nu i se păru ciudat, având în vedere celelalte evenimente care îi schimbaseră viața atât de crud într-un timp atât de scurt. Își îndreptă privirea asupra indianului. Îi întâlnește din nou privirea fermă și fu izbită de un detaliu pe care până atunci nu îl observase:

— Tu... tu ai ochi albaștri... șopti tresărind.

Nu crezuse că un comanche putea avea ochi albaștri, dar era evident. Cel puțin, acesta avea. Flăcările se reflectară o clipă în albastrul acela atât de intens, aproape indigo, și ochii lui albaștri pe o față atât de întunecată îi păru Fură dintr-odată și înspăimântători și familiari. Nu își dădu seama că îl fixase îndeluna cu privirea până când el începu să vorbească, cu o voce răstită și aspră:

— Haa, Keta tehwaaru. Kima habi-hi.

Contemplarea ei se încheie rapid. Nu înțelesese cuvintele, dar tonul era destul de expresiv. Simți că i se face pielea de găină și își mută privirea fără un cuvânt.

Șoim văzu tremurul ei ușor și fu mulțumit de faptul că își coborî privirea. Vocea ei era ușoară, cu o urmă de accent pe care îl recunoscuse ca fiind englezesc. Îi plăcu și-l tulbură acea voce, care nu era ascuțită și enervantă ca a celorlalte femei albe.

Cu o segturătură de mână, Șoim o expedie pe mexicană, apoi se apropie mai mult de Deborah. Privirea lui o iscodi din vârful capului până la capetele zdrențuite ale rochiei, oprindu-se ceva mai mult asupra rotunjimii sânilor. Corsajul rupt al rochiei, mai mult arăta decât ascundea, iar pielea albă ce se zărea printre crăpăturile materialului era de-a dreptul ademenitoare. Sub fusta grea se zăreau coapsele zvelte și o parte din piciorul gol.

Șoim rămase câteva clipe ca și cum ar fi încercat să-și imagineze exact cum ar fi arătat

corpul ascuns cât de cât de rochie, apoi își îndreptă din nou atenția asupra feței. Avea un chip aristocratic, cu ochi mari și căprui, pomeții obrazilor delicați și o bărbie fragilă. Buzele ei erau pline, cu cea de sus puțin mai scurtă decât cealaltă, dându-i o înfățișare de Madonă voluptuoasă.

Chiar încâlcit și nepieptănat, părul ei îl tenta să îl prindă în mâini. Șuvițele bogate, de un castaniu-roșcat cădeau în valuri pe umeri, se rotunjeau în jurul sânilor și pe spate, în bucle strălucitoare. Atunci se simți cuprins de o dorință, aprinsă și puternică, dând astfel nume sentimentului aceuia ciudat care îl atrăsese spre ea. Femeia aceasta îi amintea de lucrurile plăcute din viața lui, dinainte ca realitate crudă să intervină, dinainte ca el să fi întors spatele acelui fel de a trăi.

Șoim o privi din nou în ochi și o văzu cercetându-l ca și cum ar fi recunoscut ceva pe chipul său. Asta îi dădu un sentiment de nesiguranță.

Se întoarse brusc și se îndepărtă.

— Ea îi aparține lui Ponei Bălțat. El a pus primul mâna pe ea.

Vultur Alb privi spre Șoim.

— O vrei tu? Tual Șoim nu îi răspunse tatălui său. Nu era nevoie de niciun răspuns. Vultur Alb știa că el o vrea și că Ponei Bălțat va cere o recompensă mare sau o luptă în schimbul ei. Dar niciuna nici alta nu contau pentru Șoim. Era gata pentru oricare dintre ele.

O mulțime de ponei purtau căpestrele lui și putea oricând să fi ofere drept recompensă. Iar în cealaltă privință, era un lucru știut că era veșnic pregătit pentru o luptă, oricât ar fi de dură.

Privi din nou spre mijlocul taberei. Focurile ardeau mai potolit acum. Deborah Hamilton cedase oboselii și se așezase pe pământ, lângă fata cea blondă, ținându-și ochii pe jumătate deschiși. Chiar obosită, nu renunțase la vigilență. Șoim își îngustă ochii, privind-o atent.

Când se întoarse spre tatăl său, văzu că Vultur Alb privea spre prizonieri. Era o urmă de eleganță

în trăsăturile acestui bărbat, o finețe a liniilor care l-ar fi făcut să arate ca un aristocrat, dacă ar fi fost alb. Șoim zâmbi ușor. Comanche fiind, Vultur Alb putea fi numit oricum de un alb, numai un aristocrat, nu.

Cu zece ani în urmă Șoim nu știuse la ce s-ar putea aștepta din partea lui Vultur Alb și nici acum nu aștepta ceva anume. Era o înțelegere tacită între ei, care îi permitea lui Șoim să meargă pe propriul său drum, fără să dea nimănui socoteală, să vină sau să plece de câte ori dorea.

Nu îl întreba nimeni despre viața lui din afara taberei. Toate acestea păreau a nu mai exista odată ce Numunuu rămânea în urmă. Numunuu era un Comanche pentru poporul comanche, ceea ce îi dădea un sentiment de apartenență la ceva, după ani de zile în care rătăcise fără țintă.

Toți acei ani de singurătate îl făcuseră să aprecieze familia pe care o avea acum. Vultur Alb îi arătase că este bine venit între ei. Kwihne tosabitu, Vultur Alb fusese fericit să-și vadă fiul întorcându-se acasă. Nu i-o spusese niciodată, dar

Șoim se întrebase dacă tatăl lui îl displăcea să-l vadă plecând pentru a se întoarce în lumea albilor. De data aceasta se hotărâse să rămână. Voia să facă tot ce putea ca să trăiască, să lupte, chiar să gândească asemeni lor. Nu avea nimic al lui în lumea pe care o lăsase în urmă, nimic în afară de gustul amar al eșecului.

De câte ori se întorcea la Numunuu, Șoim stătea din ce în ce mai mult. Asta o făcea pe Ohayaa, surioara lui vitregă, fericită. Ohayaa – Floarea Soarelui, era o fată drăguță și timidă, de treisprezece ani, aproape destul de mare ca să se mărite și totuși încă prea tânără pentru a avea propria ei gospodărie. Stătea cu tatăl ei, rămas văduv și cu bunica din partea mamei, care îi purta de grijă.

Atenția lui Șoim se întoarce din nou asupra femeii. Era tot trează, tot de veghe, încă reușind să-și ascundă teama. Simți că femeia aceasta îi stârnește admirația și lucrul acesta îl surprinse. De obicei nu simțea nimic pentru prizonierii aduși în tabără. De data aceasta însă,

era altfel, și nu înțelegea de ce. Îi stricase toate socotelile. Se simțea vulnerabil și nu-i plăcea așa ceva.

Se ridică în picioare cu mișcări ușoare și simți privirea lui Vultur Alb fixându-l în timp ce ieșea din tabără, îndreptându-se spre tăcerea pădurii.

Capitolul 3

Dimineața sosi pictând cerul în roz și azuriu, făcând pinii înalți din jurul așezării să pară mai întunecați.

Deborah se trezise. Spatele îi înțepenise și o durea; picioarele îi amortiseră. Dormise iepurește. La fiecare zgomot se trezea speriată că le sosise ceasul. Cu toate acestea nimeni nu venise să le facă vreun rău. Fuseseră lăsate în mijlocul taberei fără să le spună nimeni ce urma să li se întâmple.

Când tabăra începu să se trezească, putu să audă voci, apoi râsete; oamenii trezindu-se pentru a întâmpina. O nouă zi. O străfulgeră ca un cuțit gândul că pentru oamenii aceia, ea și celelalte

femei captive erau ca niște obiecte lipsite de importanță, aflate la dispoziția lor. Nu erau cu nimic mai presus de vitele sau caii lor. Aveau nevoie de femei, mai ales de cele capturate.

Soarele se înălțase pe cer, când Deborah îl văzu pe bărbatul care îi vorbise seara trecută, ieșea dintr-un cort. Trebui să recunoască că era asemeni unui animal de rasă, cu un trup musculos, radiind forță. Avea o frumusețe stranie, care îi dădea o stare de neliniște, un sentiment pe care nu îl putea numi, îi tăia respirația. Nu-și putea explica exact ce se întâmplase, nu era chiar neplăcut, dar nici nu-și prea dorea să simtă așa ceva. Îl privise prea mult, pentru că, la un moment dat, ca și cum ar fi simțit-o, bărbatul își întoarse privirea spre ea. Pe figura lui aspră trecu umbra unui zâmbet, dar Deborah se gândi că acest om nu era dintre cei care râdeau prea des. Arăta ca un războinic sălbatic, despre care auzise că trăiesc în câmpiile din vest. Numai numele de comanche aducea frica în inimile celor care îl auzeau. LuEmma avusese dreptate. Ar fi trebuit s-o

asculte.

Deborah își întoarse capul. Amortise așa că se mișcă puțin, încercând să-și găsească o poziție mai confortabilă.

Șoim îi citi deznădejdea din privire. Zâmbetul îi dispăru de pe chip. Scrâșni nervos, se întoarse și se îndrepta spre lacul ce se întindea în partea de răsărit a taberei. Se dezbracă și plonja în apa rece ca gheața, apoi își freca trupul cu o mână de iarbă, ca să își curețe pielea. Ieși apoi pe mal, scuturându-și parul și împrăștiind stropii de apă în jurul său. Părul lung îi cădea rece și umed, pe umeri. Baia îl înviorase în aer se simțea mirosul de mâncare dinspre tabara. Se îmbracă la loc și își puse din nou cuțitul cu iarna lungă la brâu.

Când se întoarse în tabără, văzu că fata dispăruse. Fără să grăbeasca pasul, își schimbă direcția și se îndrepta spre cortul lui Ponei Bâlțat. Fata era acolo, cu trupul rigid, cu ochii măriți de spaimă, cu fața albă. Nu scotea niciun cuvânt, dar Șoim îi văzu buzele tremurând, încercând să-și înăbușe plânsul.

Ponei Baițat își întoarse privirea scrutătoare dinspre fata când Șoim se apropie de ei, și sclipirile din ochii lui negri arătau că știa pentru ce venise. Era puțin mai scund decât Șoim, dar bine clădit, cu brațe și picioare lungi și musculoase. Pielea arămie era brăzdata de cicatricile căpătate în numeroasele lupte. Ponei Bălțat era un luptător puternic, la fel ca și Șoim. Își întâmpină vizitatorul, salutându-l cu o înclinare scurta a capului.

— Aho! Sunt onorat că mă vizitezi, spuse în timp ce Șoim îi răspunse cu același gest la salut.

Citi în ochii lui Ponei Baițat ca acesta înțelese motivul vizitei sale.

— Câți cai vrei pentru femeia albă?

Ponei Baițat se prefăcu a fi surprins.

— O vrei tu? Întreba el cu o expresie de uimire pe chip. Dar eu am capturat-o și am de gând s-o păstrez. Deși are brațele subțiri, ar putea fi folositoare. Cel puțin nu trăncănește ca o gaiță.

— Caii sunt mai folositori.

Șoim nu privea spre ea. Se uita în ochii lui

Ponei Baițat, păstrându-și tonul vocii calm și dezinteresat.

— Ar putea-o ajuta pe sora-mea la gospodărie. O altă femeie i-ar fi de mare ajutor.

Ponei Bălțat își îngustă ochii ca și cum ar fi cântărit oferta. Ambii bărbați știau că prețui era cu atât mai mare, cu cât vânzarea era acceptată mai greu. Dădu din cap cu nehotărâre:

— Nu știu dacă am nevoie de mai mulți cai, spuse el rar, și mai aruncă o privire spre femeia palida și tăcuta din spatele lui.

Ea își dăduse seama că cei doi vorbesc despre ea. Îi privea cu ochii măriți, cu pupilele dilatate. Ponei Bălțat întoarse privirea spre Șoim:

— Poate că am nevoie de o alta soție.

— Ai nevoie de cai ca să vânezi bizoni și să-ți hrănești soția pe care o ai deja, spuse Șoim. O gură în plus de hrănit ți-ar da mai multă bătaie de cap.

În timp ce bărbații vorbeau în limba lor ciudată, Deborah își muta privirea de la unul la celălalt. Nu știa dacă ar fi trebuit să se teamă mai

tare de bărbatul care o răpise de la conacul Velázquez, sau de cel cu privirea dură, care mai era încă ud după bala pe care o făcuse în lac. Nu-i plăcuse felul în care acesta o privise noaptea trecută; iscoditor, de parcă ar fi fost o bucată de pus în farfurie. Totuși nu avea nicio îndoială că și celălalt ar fi tratat-o la fel. Își dăduse seama de asta după privirea lui animalică și după gesturile grosolane. Dacă ar fi putut alege – deși știa că nu are de ales – ar fi preferat moartea decât chinurile care o așteptau.

Deși supraviețuirea I se păruse atât de importantă la început, acum își dădea seama că există lucruri mai rele decât moartea. Deborah văzuse privirile speriate ale mexicancelor care fuseseră luate prizoniere împreună cu ea. Ar fi dorit să înțeleagă spaniola și să le poată întreba ce i s-ar putea întâmpla. Ele păreau să știe. Judith tresărise de spaimă când văzu pe unui din războinici că se apropiase și tăiase frânghia cu care Deborah era legată de celelalte. Una dintre mexicance murmurase într-un amestec de

spaniolă și engleză:

— A început...

Ce începuse? Și ce avea să se întâmple acum cu ea? Cei doi bărbați își încheiară discuția și cu un gest ca de salut, făcut cu mâna, se despărțiră. Nu știa la ce să se aștepte. Cel înalt, cu ochi albaștri, se întoarse cu spatele și se depărtă fără să-i arunce o privire. Nu o privise nici măcar o dată, nu arătase prin niciun gest că ar fi interesat de ea, **r**. Totuși știa că așa este.

Deborah aștepta. Timpul trecea și miresmele din oalele în care se pregăteau mâncăruri o ameteau. Rămăsese în continuare cu mâinile legate, lângă comanche-ul care o capturase. Acesta stătea jos, cu picioarele încrucișate, fumând dintr-o pipă după ce, mai înainte mâncase dintr-o strachină de lut. Niciuna dintre prizoniere nu primise încă nici hrană, nici apă. Deborah simți că leșină de foame. Ca să uite, încercă să se gândească la altceva, dar chiar atunci îl văzu întorcându-se pe văzu că bărbatul cu ochi aibaștri. Aducea cu el cinci cai. Erau niște animale

splendide. Picioarele drepte și gâturile subțiri străluceau în soare. Șoim îi legă de stâlpul aflat în fața cortului. Ponei Bâițat se ridică încet, ca și cum încă s-ar mai fi gândit, dar o sclipire de satisfacție i se zări în ochii negri.

Deborah privea încordată, al văzu pe Șoim întorcându-se spre ea și privind-o cu niște ochi arzători. Într-o clipă pricepu ce se întâmplase. Ar fi vrut să protesteze. Dar știa că nu era posibil.

Șoim spuse ceva în limba aceea aspră și necunoscută. Apoi se îndreptă spre ea și o împinse, nemailăsându-i nicio bănuiaia că acum era noul ei stăpân. Deborah aruncă o privire spre o femeie îmbrăcată în piele de capră care începuse să examineze cei cinci cai. Femeia era probabil soția lui Ponei Bălțat.

Oare avea vreo importanță? se gândi ea în secunda următoare Oamenii aceștia care o țineau prizoniera erau toți la fel. Poate acesta îi va da sa mănânce.

Frica, oboseala, evenimentele prin care trecuse o făcuseră să fie neașteptat de supusa. Nu

opuse nicio rezistență și nu protesta când indianul cu ochi albaștri o prinse ferm de încheieturile încă legate și o lua cu el. Era hotărât, dar nu grosolan, așa cum fusese celălalt. O conduse spre un cort așezat în marginea taberei. Era mai încăpător, desenat și el cu tot felul de figuri ciudate. În mijloc se înalța un stâlp de susținere iar în fața cortului, afară, ardea un foc la care se pregătea mâncarea. O fată tână o privi curioasă.

După un scurt schimb de cuvinte între cei doi, Deborah fu lăsată în grija feței. Aceasta îi vorbi blând, zâmbindu-i oarecum sfioasă și o făcu să priceapă că trebuie să o urmeze. Era pentru prima dată când cineva se purta altfel cu ea, fără să o tragă sau să o împingă, așa ca Deborah o urmă bucuroasă.

Și nu se bucurase degeaba.

Tot ce mai purta era fusta și o singură jupa. O duse la un pârâu cu apa limpede și s-ar fi grăbit să se aplece să bea, dacă fata nu ar fi oprit-o. Părul ei negru împletit în două cozi negre, se roti în jurul umerilor, când scutură din cap și spuse ceva în

comanche. Scoase apoi de la brâu un cuțit și taie legăturile strânse din jurul încheieturilor.

Deborah nu își putu reține un strigat de durere când simți cum îi trece din nou sângele prin venele strangulate până atunci. Fata își puse la loc cuțitul în teaca de pe șold, apoi luă încheieturile lui Deborah în mâinile ei mici și netede și începu să le trece. Apoi îi arătă zâmbind ca poate să se spele.

Apa era rece ca gheața, dar limpede și îi răcori pielea uscată, își ridică fusta cât de sus îndrăzni și intră în apă, lăsând undele pârâului să-i mângâie coapsele goaie. Se apleca, cu mâinile făcute căuș și bău lacom apa rece. Își lăsase rochia să cadă; se udase, dar nu-i păsa.

După ce își potoli setea, Deborah se spaia atât cât putu fără să se dezbrace complet, apoi ieși pe malul acoperit de iarbă aspră de unde o privea tăcută fata.

— Aș putea duce apa și celorlalte femei? întrebă, mimind că bea apă, apoi că o duce spre sat.

Spre dezamăgirea ei fata făcu semn că nu. Biata Judith!. Dacă ar fi putut vorbi cu noul ei stăpân, poate l-ar fi convins să o cumpere și pe Judith. Era îngrijorată pentru verișoara ei. Împreună poate ar fi reușit să treacă mai ușor peste ce aveau de îndurat.

Cu forțe mai proaspete, dar încă temându-se, Deborah o urmă tăcuta pe tânăra ei însoțitoare spre cortul cel înalt. Privi acum mai atentă desenele din exterior. Figurile reprezentau bărbați și cai în scene de luptă și tot felul de zorzoane ciudate.

Numără vreo șaptesprezece figuri de bărbați, înainte ca fata să-i arate că trebuie să intre în cort.

Deborah fu surprinsă de dimensiunile interiorului. Era mult mai larg decât părea din afară și foarte curat deși pe jos era pământ, iar mobilierul era din lemn neșlefuit. Stâlpii de susținere erau acoperiți cu blănuri de animaie sălbatice. Interiorul era aproape oval; în centru, niște pietre așezate în cerc foloseau la făcut focul.

Încă timidă, drăguța ei însoțitoare îi făcu semn să se așeze pe un așternut gros de blănuri. Apoi ieși din cort. Deborah se așază încet pe blana groasă, întrebându-se ce i se mai putea întâmpla de acum înainte și unde plecase noul ei stăpân. Agitată și tremurătoare, rămase să aștepte. Înăuntru erau câteva muște care bâzâiau supărător. Afară se auzeau râsete de copii. Deborah zâmbi la gândul acesta. Își căută o poziție mai comodă și se așază cu genunchii strânși aproape de piept.

Simți ceva zgâriind-o pe gât și se întoarse să vadă ce era. În spatele ei atârnavă bucăți de blană destul de ciudate. Aveau culori diferite, în toate nuanțele de la maroniu la negru, unele mai lungi, altele mai scurte.

Deborah le privi până când simți o neliniște ciudată invadându-i pieptul. Aceste bucăți de blană erau prea lungi ca să provină de la un animal. Nu văzuse niciodată un astfel de animal. Mintea ei refuza să accepte explicația logică, încercând să găsească o interpretare mai

acceptabilă a „ceea ce vedea cu propriii ei ochi.

Scalpuri. Dumnezeule mare! Acelea erau scalpuri umane! Nu era nicio îndoială că acele bucăți lungi și mătăsoase erau păr de om. Întoarse capul și respiră adânc, încercând să-și învingă greața care o cuprinsese. Simți că intră într-o panică teribilă și făcu un efort să-și înfrângă dorința de a fugi. Nu i-ar fi ajutat la nimic și ar fi atras atenția asupra ei într-un mod nedorit. Închise ochii până când îi trecu starea aceea de slăbiciune, gândindu-se ce bine ar fi fost dacă nu ar fi venit niciodată în vest.

Dar nici gândurile acestea nu o ajutau prea mult. Dacă nu venea în vest, acum ar fi fost în Natchez și ar fi stat pe verandă, bând limonadă dintr-un pahar elegant. În aer s-ar fi simțit parfum de magnolii, nu miros de carne prăjită, ca aici. Și nu ar mai fi fost atât de înspăimântată la gândul că părul ei ar fi putut în curând să atârne de unui din stâlpii acestor corturi ciudate.

Deborah închise din nou ochii și se rugă. Dacă Dumnezeu o asculta, ar fi trebuit să facă ceva cât

mai repede.

Timpul trecea. Nu-i rămânea altceva de făcut decât să stea și să aștepte. Încercă să-și repare îmbrăcămintea. Rochia se desfăcea, dezgolind-o. Vru să lege la un loc marginile rupte ale corsajului, dar nu reuși mare lucru.

Pe măsură ce soarele se înălța pe cer, lumina pătrundea încet în interiorul cortului. Deborah privi în jur cu interes. Niște păături groase de lână erau împăturite și așezate în ordine una peste alta. În altă parte se aflau tot felul de vase din lemn, toate curate și niște coșuri pline cu un fel de boabe. Își aduse aminte din nou că îi era foame. Oare îi vor da vreodată ceva de mâncare? Verișoara ei și celelalte femei fuseseră și ele lăsate să flămânzească?

Afară se auziră pași și Deborah tresări speriată. Răsuflă ușurată când o văzu pe fata aceea subțirică intrând în cort. Fatali zâmbi de parcă ar fi înțeles ce simțea Deborah.

— Inka puni tuihu, spuse ea blând și zâmbi mai tare văzând cum o privește Deborah.

Ridică o strachină și un abur ispititor se ridică în aer.

— Kuhtsu? maru.

Nu înțelegea cuvintele acelea, dar gesturile erau clare. Fața îi întinse un bol rotund și Deborah o privi cu recunoștință. Nu era nicio lingură, doar vasul acela cu un fel de tocană, cu bucățele de carne și legume cu miros îmbietor. Cu un oftat între plăcere și nedumerire, Deborah își băgă degetele în strachină.

Un chicotit ușor o făcu să ridice privirea. Cu ochii veseli, fata îi întinse și o lingură de lemn. Deborah zâmbi și ea de veselia feței și luă lingura, încercând apoi să mănânce încet în ciuda faptului că o chinuia o foame de lup. După ce mănăcă aproape jumătate din mâncare, Deborah ridică din nou privirea spre fata care o veghea.

— Mulțumesc, spuse ea încet.

Fata îngenunche lângă Deborah, cu capul aplecat într-o parte. Părul ei bogat și strălucitor sclipi în lumina blândă și un zâmbet îi trecu pe fată.

— Ura.

Când Deborah o privi nedumerită, ea repetă cu o voce nesigură:

— Ura - mulțumesc.

— Vorbești engleza? întrebă Deborah grăbită, dar fata o privi fără să-i răspundă.

Ei bine, se gândi ea, era prea mult să spere că fata știa mai mult decât o frază say două în engleză. Probabil învățase de la alți prizonieri. Cel puțin era prietenoasă și părea să o placă. Își dresе glasul.

— Wura, spuse. Ea, încercând să o imite, dar nu reuși decât să o facă să râdă.

Deborah râse și ea întrebându-se ce spusese.

— Uruu? încercă ea din nou, dar efortul ei fu răsplătit cu mai multă veselie.

Când termină de mâncat, fata îi luă vasul și îi dădu un bol cu apă rece. Deborah privi spre fatacomanche, întrebându-se dacă ar putea ajunge să comunice, l-ar fi fost de ajutor să aibă un aliat în această tabără. Îi zâmbi și fata îi răspunse tot cu un zâmbet, gata să colaboreze.

Puse o mină pe piept și spuse:

— Deborah, apoi arătă spre fată, clătinând din cap și ridicând umerii întrebătoare.

Fata ciripi veselă:

— Ohayaa.

Puse și ea mâna pe pieptul ei și repetă:

— Ohayaa...

Deborah repetă de câteva ori până când fata se arătă mulțumită. Apoi Ohayaa arătă în sus spre o bucată de cer care se zărea printr-o gaură rotundă făcută pentru a lăsa fumul să iasă din cort. Prin pantomimă ea se chinui câteva minute ca să-și traducă numele în engleză, arătându-i lui Deborah soarele, apoi mimând o plantă, până când, în cele din urmă, Deborah exclamă:

— Floarea Soarelui!

— Floarea Soarelui, spuse ea, zâmbindu-i lui Deborah.

Apoi se aplecă spre ea sfioasă și îi spuse încet:

— Hait și

— Ce înseamnă haitsi? întrebă Deborah, apoi își dădu seama că acest cuvânt însemna prietenie.

— Haitsi, da, suntem prietene.

Floarea Soarelui dădu din cap cu o blândețe care o impresionă pe Deborah.

— Prietene, haa. Prietene.

Dintr-odată se auzi o voce aspră și cele două fete priviră speriate spre intrarea în cort. Comanche-ul cu ochi albaștri se profilă în lumina soarelui. Era evident că nu era în toane bune.

— Miaru, repetă el mai aspru ca înainte, ceea ce o făcu pe Floarea Soarelui să se ridice tristă în picioare.

Era evident că acesta o certa pe fată pentru că devenise prea apropiată cu prizoniera lui. Apoi Floarea-Soarelui ieși fără ca măcar să arunce o privire înapoi.

Deborah își așeză mâinile în poală și rămase nemișcată și tăcută privind spre bărbatul care se așezase pe vine aproape de ea. Ochii lui aveau o privire rece și dură, iar ea încercă să-l studieze fără să pară prea evident.

Mocasinii înalți până la genunchi aveau franjuri care atârnau de marginea de sus și

lateral. Bucățile acelea prinse de talie, care îi atârnau în față și în spate, erau foarte curate. Pieptul lui larg și gol era neted și arămiu, iar picioarele lungi erau tari și musculoase. Absolut minunat.

Era foarte sumar îmbrăcat. Își luă privirea de la el, simțind cum căldura îi urcă în obraji. Nu mai fusese până atunci lângă un bărbat atât de dezbrăcat, exceptând cele câteva momente alături de bărbatul care o prinsese în chioșc. Era stânjenitor. Deborah roși când observă că privirea lui se oprise asupra pieptului ei, destul de descoperit de corsajul rupt și ridică involuntar mâna să-și acopere sânul. Ou o mișcare ușoară, Șoim o prinse de încheietură cu degetele sale puternice.

— Keta.

Își ridică privirea și îi întâlni ochii. Îi eliberă mâna, apoi se ridică și închise intrarea, oprind lumina să intre și, în același timp, separându-i de restul lumii, lăsându-i singuri în cort.

Capitolul 4

Deborah îl privi neliniștită urmărindu-i privirea care coborî din nou de-a lungul corpului ei, apoi urcă spre față și înțelese dintr-odată ce avea de gând să facă.

— Nu!

Încercă să dea înapoi, dar mâinile lui Șoim o prinseră de încheieturi. O trase spre el încet, bucuros că-i atinge pielea fină sub degete. O simți moale și netedă în timp ce își luneca palma în sus, pe brațul ei.

Îl înțelegea foarte bine pe bărbatul care o dusesse în chioșc. Ponei Bălțat îi povestise că o găsisse în chioșc cu un bărbat dar ei nu îl auziseră când se apropiase, pentru că făceau dragoste.

Șoim mai înțelesese că nu această femeie avusese inițiativa. Demnitatea i se citea pe chip și arăta că era genul de femeie care s-ar fi supus soțului, dar nu ar fi început ea așa ceva într-un loc public.

Cortul era intim și Șoim avea de gând să o ia

pe această femeie și să fi simță numai el gustul. O va face să simță plăcerea. O va trata blând, dar ea va trebui să se culce cu el.

— Kima habiki, murmură el blând.

Voia ca ea să facă totul de bunăvoie, așa că tonul vocii sale era dulce și calm.

Era speriată și știa că ar fi fost mai bine dacă i-ar fi vorbit în limba ei, dar nu voia. Nu voia să recunoască că era altceva decât un comanche, chiar și în fața acestei fete. Se întorsese în tabăra tatălui său cu intenția de a rămâne astfel pentru totdeauna. Petrecuse prea mult timp trăind o minciună în lumea oamenilor albi. Dar acolo nu se simțea niciodată bine, așa cum se simțea aici. Acolo i se făcuseră prea multe nedreptăți. Poate aici, în tabăra tatălui său, putea găsi pacea care îi fusese refuzată în lumea mamei sale.

Anii petrecuți în sălbăticie îi întăriseră instinctul de conservare și îl făcuseră expert în folosirea armelor albe. Nu regreta experiența, deși rămăsese cu multe cicatrici de pe urma ei, dar și cu un respect profund pentru apași și comanși.

Întâmplările din copilărie îl făcuse să se decidă să-și caute tatăl.

Nu mai putea trăi în două lumi. Iar acum trebuia să o facă pe această fată care tremura, să fi înțeleagă gesturile, nu vorbele.

Șoim își coborî privirea dinspre ochii ei mari și gura încleștată ca să nu țipe, spre sânii ei. Erau calzi și netezi precum catifeaua, cu venele albastrii ușor sugerate sub pielea albă, aproape transparentă. Sfârcurile roz se întăriseră ca niște boboci de trandafir, când îi dădu la o parte corsajul rupt al rochiei, ceea ce îl făcu pe Șoim să zâmbească ușor.

— Nu! șopti ea din nou, trădându-și disperarea când el îi prinse în palmă unul din sânii tari și rotunzi.

Șoim nu o luă în seamă. În curând avea să o facă să îl dorească tot așa cum o dorea el. Era doar rezistența pe care o opunea la început. Era inevitabil să nu opună rezistență, tot așa cum era inevitabil să se culce cu el. Fiind captivă, existau anumite obligații, iar pentru o femeie, una dintre

ele era să se culce cu bărbatul care o lua prizonieră.

— Kima, spuse el din nou, întinzând-o pe așternutul de blană.

Când o așează blând, dar ferm pe spate, Deborah începu să se zbată. Cu o forță la care nu se aștepta din partea unei femei atât de delicate, Deborah se lupta cu el plină de furie. Îl lovi cu pumnii și cu picioarele. Din fericire pentru el, fusta ei lungă îi împiedica mișcările. Reuși să o răsucească pe o parte, să-și frecă un braț pe sub talia ei și să o lipească de coapsa lui. Ea începu din nou să se zbată, eliberându-și picioarele în timp ce fustele ei erau împinse de o mână fermă în sus, în jurul coapselor. Reuși să-l lovească drept în fluierul piciorului, ceea ce îl făcu pe Șoim să scape un geamăt scurt de durere.

— Puaru... rosti ei aspru.

Dar nu își termină fraza că ea își și eliberă o mână, lovindu-l cu toată puterea peste obraz.

Lovitura îl făcu să își dea capul pe spate, dar imediat îi prinse mâinile într-o strânsoare

nemiloasă și îi ridică brațele deasupra capului, ținându-le la pământ.

Își coborî privirea asupra ei. Părul i se răvășise sălbatic și contrasta izbitor cu blana negricioasă. Fața îi era palidă de frică și disperare, iar ochii îl priveau atât de acuzator încât tresări ușor. Oare ea chiar nu înțelegea că putea să o ia orice bărbat din tabăra aceea? Conta atât de puțin pentru ea cine ar fi fost acela? Cel puțin el avea de gând să se poarte blând.

Ea continua să se zbată sub el, încercând să se elibereze. Șoim o potoli repede, ținându-i brațele fixate deasupra capului, cu trupul lui greu culcat peste al ei. Se răsucise astfel încât să fi poată ține picioarele sub control, prinzându-i-le strâns între coapsele lui puternice. Apoi așteptă ca ea să obosească.

Când, în cele din urmă, ea se opri gâfâind ostenită, el slăbi strânsoarea. Corpul lui îi simțea rotunjimile fierbinți ale soldurilor și sânilor, tot așa cum știa că și ea îi simțise bărbăția tare, care îi apăsa pânțele neted. Mișcările ei agitate, în

care Șoim simțise nu numai refuzul, dar și pasiunea, erau ca o promisiune, devenind din ce în ce mai excitat. Deborah se liniști. Își ridică genele lungi și se uită la el cu teamă și cu un sentiment de confuzie. Șoim o privi în ochi. Era o femeie măritată, așa că trebuia să știe ce avea să urmeze.

Încet, atât de încet, încât simți cum crește tensiunea între ei, Șoim își aplecă capul să o sărute. Ea acceptă sărutarea, dar fără să răspundă la ea. La început îi sărută ușor colțurile gurii, ca o mângâiere. Apoi îi atinse cu vârful limbii buza de sus. Respirația ei deveni tot mai întretăiată.

— Pihnakamaru, murmură el.

Era atât de dulce. Buzele acelea moi îl fascinau din ce în ce mai mult. Își trecu ușor limba pe conturul gurii ei. Respirația i se înteeți și o simți mișcându-se ușor sub el. Unduirile ei făcură să i se împrăstie dorința în tot corpul ca un fluid cald. Se mișcă ușor, încercând să-și facă loc între picioarele ei strâns lipite. O simți încordându-se, văzu protestul din privirea ei și se aplecă din nou să o sărute. Îi șoptea încet cuvinte liniștitoare pe

care știa că nu le înțelege, Șoim își coborî buzele pe gâtul ei, până ajunse sub ureche. Atingerea buzelor lui o făcu să tresară sub el. Șoim o mângâie, înăbușindu-i țipătul.

Făcu tot posibilul să se stăpânească să nu intre în ea atunci, pe loc. Nu voia o femeie care să țipe și să se zvârcolească pe blănurile lui. O voia caldă și plină de dorință, îmbrățișându-l cu tot corpul, deschizându-și trupul și mintea pentru el.

Îi prinse bărbia în palmă și îi ridică fata pentru a o privi în ochi. Ochii ei scânteiau de teamă. Zâmbi, apreciind curajul ei de a încerca să-și ascundă teama, apoi îi mângâie ușor obrajii.

Încet, își coborî mâna pe gât, degetele lui trecând ușor peste pielea fină, lăsând-o în jos între sâni care se ondulau sub mângâierea tandră.

Se lăsă într-o parte, ținând-o încă sub greutatea lui. Îi luă unui din sâni în palmă. Ea se cutremură, făcându-l să simtă o apăsare violentă în vintre.

Își trecu ușor vârful degetului peste sfârcul ei întărit, care părea atât de fragil și atât de dulce. O

simți vibrând sub atingerea lui. Își roti degetele cu mișcări circulare în jurul sfârcului, până când Deborah începu să se zvârcolească sub el. Respirația ei devenea tot mai grea, dar se opri bruș, surprinsă să-l vadă pe Șoim aplecându-se și prinzând cu gura sfârcul întărit.

Țipă și se arcui sub el, încercând iarăși să se elibereze. Șoim își luneca înnebunitor limba în jurul sfârcului, în timp ce îi asculta gemetele gâfâite. Ea își răsuci puțin șoldul, iar în timpul acesta el reuși să-i desfacă picioarele, făcându-și loc între coapsele ei.

Își îndreptă apoi atenția spre celălalt sân, prinzându-l din nou în jocul acela fierbinte cu limba și) cu buzele, până când o simți unduindu-se sub el, aprinsă. Deborah gemu din nou, făcându-l pe Șoim să se cutremure de dorință. Era aproape pregătită pentru el, gata să se deschidă de bunăvoie.

Șoim își lunecă mâna pe rochia de mătase și îi adună fustele în jurul taliei. Trupul ei era fierbinte și umed de dorință. Își coborî mina spre triumghiul

moale. Era dulce, prea dulce ca el să se mai poată stăpâni mult timp.

Deborah scoase un țipăt, dar îi acoperi gura fierbinte cu buzele, sărutând-o adânc, mimând actul sexual cu limba, în timp ce ea se încordase deja sub el. O simți apoi tremurând, fără să mai riposteze și își ridică capul să o poată privi, răscolit de o dorință pe care nu-și amintea să o mai fi simțit vreodată până atunci.

Deborah încercă să-i înțeleagă privirea. Ochii lui își schimbaseră culoarea devenind asemeni oțelului fluid. Sentimente necunoscute o răscoleau, amestecându-se cu frica și panica.

Totuși, rezistența pe care o opusese, se transformase în altceva. Nici măcar nu visase că bărbatul acela o va face să simtă altceva în afară de teamă și repulsie, însă atingerile lui îi dădeau senzații stranii, pe care nu le mai trăise niciodată. Rămase câteva clipe nemișcată, privind în ochii lui reci și limpezi, umbriți de gene dese și negre.

Ceea ce îi făcea el semăna cu ceea ce îi făcuse Miguel. Și, în același timp, era atât de diferit. O

facea să răspundă altfel.

El se mișcă, căutând ceva la brâu, apoi simți oțelul rece al unui cuțit trecându-i peste piele, spintecându-i rochia, care căzu de pe ea moale și mătăsoasă. Deborah nu mai putu să facă nicio mișcare. Simți privirea lui intensă privind-i corpul gol, înfierbântat, și își dădu seama că acesta era abia începutul. Nu era niciun compromis în ochii aceia de gheață care o priveau.

Un vâl de lacrimi îi tulbura vederea, când el se ridică în genunchi deasupra ei și își dezlegă șiretul de piele care îi susținea îmbrăcămintea aceea sumară. Deborah închise ochii. Se îndoia că va supraviețui la ceea ce avea el de gând să îi facă.

Pentru un moment se gândi să fi caute cuțitul și să-l folosească, fie să se apere, fie să își curme viața. Dar își dădu seama că n-ar fi putut. Voia să trăiască, oricât de rău avea să o doară. Un instinct n-ai puternic decât ea și la fel de vechi ca viața însăși o făcu să stea liniștită, așteptându-l.

Șoptindu-i ceva în limba aceea care nu avea niciun sens pentru ea, Șoim se aplecă desfăcându-

i picioarele cu genunchii lui puternici. Deborah se strădui să stea cât mai liniștită, sperând că poate astfel se va mai îmblânzi.

Dar când Șoim o pătrunse cu degetele în cuibul dintre picioare, nu-și putu stăpâni o tresărire bruscă. Ciudat, vocea lui sună aproape tandru, când îi spuse ceva din nou în limba lui necunoscută. Deborah se simți cutremurată de un curent în tot corpul, în timp ce el își rotea degetele în ea, făcând-o să fie fierbinte și umedă. Oare nu voia să termine? Se simțea atât de expusă, de umilită.

Când Șoim își mai împinse odată degetele înăuntru, Deborah țipă și se arcui brusc și necontrolat. Simți o durere ascuțită și deschise ochii, privindu-l acuzator.

Pe fața lui citi o expresie ciudată, un fel de surpriză neașteptată. Șoim își retrase mâna și se ridică în genunchi. O privi fără să spună nimic, iar trăsăturile feței lui deveniră, din nou, de nepătruns. Deborah ar fi vrut să se acopere. Era ceva atât de încordat pe chipul lui, încât nu

îndrăzni să facă nicio mișcare. Îl văzu închizând ochii pentru o clipă, ca și cum ar fi vrut să-și ascundă gândurile. O privi din nou apoi, spunând ceva în limba lui, se ridică în picioare cu o mișcare ușoară.

Deborah își simți privirea atrasă de frumusețea trupului său musculos, de pielea arămie, de mișcările lui de felină. Părul lung îi căzu peste față, ascunzându-i-o pentru câteva clipe, dar când se îmbracă, Deborah roși sub privirea lui. Un zâmbet îi apăru în colțul gurii îmblânzind pentru o clipă gura lui aspră.

— Sua yurahpitu, rosti el, rar și apăsător, ca și cum ar fi vrut să o liniștească.

Și, într-adevăr, Deborah simți că teama începe să o părăsească. Poate că acum nu-i va mai face niciun rău. Nu era sigură de ce se opri, dar un sentiment de recunoștință o făcu să-și încline ușor capul ca răspuns la privirea lui întrebătoare.

Șoim luă o pătură de lângă perete cortului și o înveli. Apoi își ridică de jos cuțitul și ieși.

— Deborah privi în urma lui. O durea tot

trupul, încă îi mai simțea apăsarea grea a corpului, dar știa că el ar fi putut să continue. Și că dorise asta. Pentru asta o cumpăraseră. De ce se oprise?

Șoim se întreba și el același lucru. De ce se oprise? Pentru că era încă neatinsă, încă virgină? Fusese prea surprins ca să mai poată reacționa. Ponei Bălțat greșise evident cu ceea ce-i povestise. De fapt nu era de mirare. În zăpăceala unui atac multe lucruri puteau fi greșit interpretate. Însă ea îi spusese că soțul ei murise, iar el știa că Deborah Hamilton nu era genul de femeie care să mintă fără vreun motiv. Poate crezuse că îl va înduioșa astfel, dar ideea aceasta era la fel de neîntemeiată ca și aceea că era o femeie măritată rămasă virgină.

Nu înțelegea. Și cu atât mai mult, nu înțelegea de ce lucrul acesta îl făcuse să o trateze altfel. Poate că nu era atât de dur cum se crezuse. Poate mai era o parte din el care își amintea de primele lecții învățate de la mama lui cu ani în urmă. Era atât de mult de atunci, oh, atât de mult...

Doisprezece ani. Doisprezece ani de hăituială, de căutări, ani petrecuți în șaua calului. Singurul răgaz fusese aici, în tabăra tatălui său, unde, în cele din urmă, găsise o urmă de înțelegere și fusese acceptat. Uitase de sângele lui alb, ce făcuse și ce fusese, gândindu-se doar la ce trebuia să facă. Nu erau mulți în tabăra aceea care să încerce să-l provoace pe fiul lui Vultur Alb la luptă, deși fuseseră destui războinici care îi încercaseră puterea, calitățile de bărbat și de fiul al marelui lor șef. Și reușise să se descurce.

Dar chiar aici, pierdut în munții reci din New Mexico, unde niciun alb nu le putea găsi tabăra, Șoim se întreba adesea ce îl făcuse să vină aici. Avusese un alt fel de viață în lumea albilor, iar acum, aici, simțea încă nevoia de a avea ceva, ceva care îi lipsea, dar pe care nici măcar nu-l putea numi.

Până acum.

Până când această femeie apăru în viața lui, făcându-l să reacționeze atât de neașteptat.

Șoim se îndreptă spre râu, se dezbracă și se

aruncă în apa rece ca gheața. Poate se va răcori și va uita buzele acelea fierbinți și sânii pe care îi mai simțea încă în palme... Doamnei. Și scâncetele dulci pe care le mai auzea și acum.

— Dacă o vrei, fiule, ia-o.

Vultur Alb privi spre unicul său fiu cu o urmă de amuzament sclipindu-i în ochii întunecați.

— Un bărbat nu trebuie să se lipsească de plăcerea companiei unei femei. Mai ales de a unei prizoniere.

— Dacă n-ar fi fost...

Șoim se opri și întoarse capul.

— Dacă n-ar fi fost albă? râse blând tatăl său. Ai niște pretenții ciudate, Tosa Nakaai.

Șoim clipi uimit. Tatăl său îl spusese pe nume - un lucru foarte personal și intim. Niciun comanș nu ar fi îndrăznit să fi spună pe nume astfel; probabil Vultur Alb încercase să-i atragă atenția asupra diferențelor dintre culturile lor.

— Te-ai fi simțit mai bine dacă ar fi fost o mexicană-comanșă?

Gura lui Șoim avu un rictus de dispreț.

Femeile mexicane-comanșe erau bune pentru orice, în afară de a fi luate de neveste. Nu, tatăl său știa foarte bine că nu s-ar fi simțit mai bine dacă Deborah ar fi fost una din acele femei.

— Keei rosti el aspru, și Vultur alb ridică din umeri.

— Atunci ia-o. Simte-te bine. Asta e doar pentru că în trecutul tău nu te-ai mai purtat așa. Dacă ea ar fi fost o femeie din acelea, acum ai fi făcut-o deja. Cred că s-a săturat deja de tine. De două zile mormăi ca un urs. Ia-o și scutește-mi și mie urechile.

Șoim rupse o creangă și o aruncă într-o parte.

— N-a mai cunoscut niciun bărbat.

— Aiie!

Era o bogăție de comentarii într-o singură exclamație, care-i făcu pe Șoim aproape să zâmbească. Vultur Alb nu era un om prea vorbăreț. Deja vorbise prea mult.

— Femeia aceasta este doar o prizonieră, spuse Vultur Alb după un lung moment de tăcere.

Șoim deveni rigid. Vultur Alb avea dreptate.

Dacă nega, însemna să fi acorde feței un statut mult mai important. Dacă accepta, trebuia să se poarte cu ea ca atare. Nu spuse nimic și simți dezaprobarea mută a tatălui său.

Vântul sufla printre pini și aceștia se aplecau cu o demnitate maiestuoasă, pe care numai bătrânii copaci o puteau avea. Șoim închise ochii și lăsă muzica pădurii să îl pătrundă.

— Cu mult timp în urmă, începu tatăl său, am luat o femeie albă de la soțul ei. N-ar fi trebuit s-o fac. Nu m-am uitat la ceea ce mi s-a arătat și nu am ascultat ceea ce mi s-a spus. Au murit mulți. A fost mult necaz. Subetu.

Șoim deschise ochii. Știa ce voia să-i spună tatăl său. L-ar fi adus necazuri dacă o păstra și nu o folosea. Mai erau și alții în tabără care o văzuseră, tineri cărora nu le displicuse pielea albă și părul ei de culoarea castanei coapte îi văzuse și știa ce ar fi spus dacă nu o făcea pe Deborah femeia lui. La naiba! Dorința lui pentru Deborah creștea cu fiecare zi și, în același timp, devenea tot mai complicată și supărătoare.

Își stăpâni furia știind că Vultur Alb ar fi fost dezamăgit de comportamentul său. Un comanș nu își arăta sentimentele, mai ales față de o femeie captivă.

Privi spre cortul său. Floarea Soarelui tocmai intra să o viziteze pe Deborah. Trebuia să pună capăt acestei prietenii înainte de a ajunge prea departe. Nu era bine să o lase să continue dar, în același timp, n-ar fi vrut să-i interzică surorii sale ceva ce îi făcea plăcere. Își amintise și de recunoștința din privirea lui Deborah și știa că, dacă era cineva care să-i facă mai ușoară captivitatea, aceea era Floarea Soarelui.

Dar nu era corect. Lucrurile nu puteau rămâne așa, iar el era cel care trebuia să le schimbe.

Șoim se ridică în picioare cu acea mișcare de felină și îl privi scurt pe tatăl său drept în ochi. Apoi se îndreptă spre cort, unde aștepta Deborah.

Capitolul 5

Lumina amiezii pătrundea prin intrarea

triunghiulară a cortului. Deborah privea plictisită praful care se ridica în rotocoale aurii în razele soarelui. Aranjase păturile și blănurile, atârnase hainele lui de țintele de lemn bătute într-unul din stâlpi, studiasse coșurile aliniate lângă perete și își împletise părul. Timpul trecea greu de parcă ar fi măsurat o eternitate.

Floarea Soarelui plecase și Deborah avusese sentimentul că i se interzisese să zăbovească împreună cu ea. Fata aceea avea o sfială atât de plăcută, care o făcuse să își dorească să fie prietene, dar era evident că lucrul acesta le era interzis.

Gândurile ei se îndreptau ades la paznicul ei arogant. Nu se mai întorsese din acea după-amiază și se întreba de ce. Era mulțumită că fusese lăsată singură, dar era curioasă să afle motivul. Oare de ce erau sentimentele ei atât de contradictorii?

Deborah își netezi cutele fustei pe care o purta. Floarea Soarelui îi adusese haine noi; fusese timidă de parcă s-ar fi așteptat să fie

respinsă. Fusta din bumbac și bluza largă fură primite cu recunoștință și făcuse tot ce putuse ca să-și arate mulțumirea în fața fetei.

Se simțea ciudat să nu mai poarte nimic pe sub fustă și bluză, și se simțea puțin vinovată că îi plăcea această libertate. Și totuși libertatea ei era cea a unei captive, observă ea cu surprindere, în ciuda acelei neobișnuite stări de inactivitate. De fapt, până acum nu făcuse altceva decât să lăncezească.

Obișnuită să fie tot timpul ocupată, fie cu împletitul, fie să supravegheze servitoarele din casă, fusese la început bucuroasă de această pauză. Totuși, începuse să se sature. Fusese lăsată prea mult să se gândească, să-și dea seama că inevitabilul tot se va produce.

El se va întoarce, o va căuta, iar ea nu va avea cum să-l refuze. Nu uitase ceea ce se întâmplase între ei, așa că atunci când îl zări, simți că roșește. Nu se mai apropiase de ea de atunci, mai mult chiar, alesese să stea într-un alt cort.

În limba lor, la cort se spunea tipi. Floarea

Soarelui li mai spusese și alte cuvinte, pe care acum reușea să le înțeleagă.

Pe bărbatul cu ochi albaștri îl chema Tosa Nakaai. Deborah nu avea nici cea mai vagă idee despre ceea ce putea însemna acel nume. Floarea Soarelui încercase să-i explice tot prin gesturi și Deborah înțelesese că era ceva în legătură cu cerul și cu o pasăre, dar nu știa sigur ce e.

Acel comanș trufaș cu ochi albaștri îi invadase mai mult decât trupul în noaptea aceea. Îi invadase mintea și îi revenea permanent în gânduri, chiar și atunci când încerca să se concentreze la lucruri mult mai importante, cum ar fi fost încercarea de a scăpa de acolo împreună cu Judith.

O văzuse pe Judith o dată, de departe, și nu observase nimic rău la ea. Din fericire, verișoara ei nu pățise nimic. Se ruga să reușească să vorbească cu ea cât mai curând.

Deborah privi prin deschizătura cortului. Afară, ca de obicei, tabăra își ducea viața obișnuită. Copiii țipau veseli, alergând printre

corturi, câinii lătrau, femeile sporovăiau între ele la treabă. Femeile-comanșe păreau a avea tot timpul ceva de făcut: răzuiau pieile, pregăteau mâncarea, adunau lemne pentru foc, aveau grijă de copii. Bărbații, din câte observase, își petreceau timpul confecționând noi arme, povestind întâmplări și, probabil, punând la cale noi atacuri. De asemenea, vânau; carnea pusă la uscat pe stâlpi din lemn arăta din plin acest lucru. Viața acestor oameni părea foarte strict organizată pentru cei născuți aici. Pentru o captivă însă, această organizare părea o amenințare.

Sclavii erau folosiți! a treburile casnice și munceau din greu. O văzuse pe vara ei aplecată sub povara unei legături mari de lemne de foc, cu fața murdară și cu părul despletit și răvășit. O duruse să o vadă astfel, dar cel puțin nu se vedea că fusese maltratată sau că suferise ceva mai rău.

Cu siguranță, fiecare persoană din tabăra aceea avea ceva de făcut.

Ceea ce însemna că și acel Tosa Nakaai avea

teva de făcut... în imaginația ei.

Se cutremură. Își imaginează care ar fi putut fi acea treabă. În noaptea aceea zărise foamea sălbatică din ochii lui, focul care o arsese oriunde o atinsese privirea aceea. Amintirile acelor ore erau la fel de vii și de tulburătoare. Iar corpul ei cunoscuse acea senzație stranie care o făcu să se întrebe dacă nu cumva evenimentele acelea o făcuseră să o ia puțin razna.

Când închidea ochii își amintea de el, așa cum îl văzuse ultima oară... corpul acela magnific, atât de masculin și dur, atât de puternic, ochii lui privind-o pe sub genele negre, făcând-o să i se taie respirația... Gândurile ei atât de contradictorii o năuceau și știa că se afla în pericolul de a uita ce avea de făcut.

Soarele încă mai strălucea în valea străjuită de copaci, când Deborah zări o umbră întunecată la intrarea în cort. Măinile ei tremurară ușor când recunoscă vizitatorul.

Tosa Nakaai se aplecă și intră în cort. Când stătea drept, înălțimea lui făcea interiorul cortului

să pară dintr-odată mai mic. Într-adevăr, prezenta lui intimida.

Deborah își coborî ochii, temându-se să-l privească. Ti simți privirea asupra ei. Aproape că îi simțea căldura. Mireasma de aer proaspăt adusă cu el o pătrunse, deși încerca să-l ignore.

— Kima, spuse el, și o atinse ușor pe creștet. Nu hwuhupu.

Deborah respiră adânc adunându-și curajul și ridică privirea spre el. Fața lui era umbrită de lumina care cădea în spatele lui și avu impresia că văzu mânia amestecată cu un soi de nesiguranță. Oare și ea îl punea în încurcătură, tot așa cum i se întâmpla și ei... să rămână aproape perplexă în fața lui?

— Kima, spuse el din nou și o scutură de umăr.

Ea se ridică în picioare, știind că a-i opune rezistență era lipsit de sens și probabil periculos.

— Bănuiesc că vrei să vin cu tine, spuse ea pe un ton calm.

Poate dacă își ascunde frica, va fi mai blând cu ea.

El se întoarse spre ieșirea din cort, dădu la o parte fâșia care îl acoperea și repetă:

— Kima.

Speriată, dar plină de fermitate, Deborah păși afară din cort, în lumina soarelui. Clipi orbită și simți mâna lui pe spate.

— Mia ranu, spuse el aspru, ceea ce presupuse că însemna să meargă.

Îi aruncă o privire scurtă:

— Unde?

Ridică din umeri ca să-și arate nedumerirea, dar el o prinse de un umăr și o întoarse, apoi o împinse din spate, ceea ce o enervă.

— Idiotule, bombăni ea în timp ce începu să meargă, poticnindu-se în pietrele care îi înțepau picioarele goale. Cum ai vrea să-ți înțeleg limba? Când vorbești parcă s-ar certa doi motani... oh!

Mâna lui puternică o prinse de ceafă și îl auzi spunând:

— Keta tekwaaru.

Vorbise atât de aspru încât pricepu că probabil îi spusese să tacă.

Furia rebeia a lui Deborah se stinse tot așa cum se stârnise și îl urmă tăcută în timp ce traversau tabăra. Iarba înaltă se unduia în valuri sub bătaia vântului și văzu pârâul unde Floarea Soarelui o ducea să se spele dimineața și seara. Oamenii o priveau curioși, dar Deborah își păstră privirea fermă și fata calmă, deși în sufletul ei o chinuia teama.

Oare avea de gând să-i facă vreun rău? Probabil voia să o scoată din tabără ca să o poată viola fără să-l vadă nimeni, dar apoi își dădu seama că n-ar fi avut nevoie să se ascundă pentru așa ceva. Ea era de fapt prizoniera lui, putea fi folosită după bunul lui plac. Simți un nod în gât și își adună toate forțele ca să meargă mai departe fără să se poticnească.

— Tobo-ihupiitu, spuse el în cele din urmă, prinzând-o de spatele bluzei, arătându-i astfel să se oprească.

Ea se opri, fără să reușească să-și stăpânească și tremurul.

Se aflau într-o dumbravă, cu tabăra rămasă

departe, în spatele lor. Apa curgea doar la câțiva pași de ei. Vântul trecea prin pinii înalți, foșnirea lor aducându-i aminte de rochia ei de mireasă foșnind pe treptele bisericii. Închise din nou ochii.

— Wakaru-karu, murmură el, apăsând-o pe umăr și se așeză pe iarba groasă. Kahtu.

Se așeză bucuroasă. Oricum simțea că îi slăbesc genunchii. Omul acesta o îngrozea. Nu se citea nicio emoție pe fața lui rigidă, nicio aluzie că s-ar putea purta cu blândețe. Dacă nu ar fi fost acele ore atât de stranii petrecute cu două zile în urmă, Deborah ar fi putut să creadă că bărbatul era la fel de lipsit de simțire ca și pinii aceia bătrâni. Dar amintirile acelea nu aveau darul să o liniștească prea mult.

Tosa /Vafcaa/îngenunche lângă ea. Îi simți privirea arzătoare. Se simțea dezbrăcată fără lenjeria ei intimă și regretă că mai devreme se bucurase de lipsa ei. Bărbatul ar fi putut să vadă prin materialul acela subțire.

Încercă să nu se uite la el, dar ochii lui păreau să o atragă fără voia ei, și își ridică într-adevăr

privirea. Avea ochii atât de albaștri, atât de reci și totuși răspândind o dorință atât de fierbinte. Deborah simți că se fâstâcește. El sesiză reacția ei, pulsul crescut și îmbujorarea ivită când îi întâlnește privirea.

— Te rog, nu face asta, șopti ea când el întinse un deget și îi mângâie ușor bărbia.

Era ridicol, fără îndoială, să încerci să-l rogi așa ceva. Chiar dacă ar fi înțeles-o, el ar fi făcut tot ceea ce îi dicta firea. Era comanș, deci era sălbatic. Auzise atâtea povestindu-se despre ei, dar nu crezuse nimic până acum.

Iar acum... acum acest comanș, cu trăsăturile aspre, cu vocea ca o șoptă răgușită, îi mângâia fata:

— Keta? nu kuya? a-ku-tu.

Își aplecă ușor capul și o sărută. Gura lui era fierbinte, iar sărutul său fu ușor ca atingerea vântului. Deborah închise ochii, cutremurându-se. Îl auzi șoptind ceva și deschise ochii ca să-l privească.

— Muhraipu, spuse el blând, muhraipu.

Deborah îl privi atentă. Voia ceva, vedea asta în ochii lui.

— Nu înțeleg ce vrei? răspunse ea încurcată.

— Muhraipu.

El o sărută din nou, de data aceasta mai apăsător, zăbovind mai mult. Vocea lui îi șopti aspru:

— Muhraipu.

— Sărut? Asta ai spus? Muhraipu. Sărut.

El zâmbi ușor, gura superbă și pricepută, cu linii dure dezvăluind ceva din bărbatul tandru atât de bine ascuns sub masca asprimii.

— Haa. Muhraipu. Sărut.

Deborah simți din nou trupul lui musculos aplecându-se spre ea, în timp ce cu o mână îi sprijini capul. Sărutarea lui fu diferită de data aceasta, de o delicatețe care o uimi. Deci, sălbaticul acesta cu fata dură și gesturi brutale putea fi și... altfel. Descoperirea aceasta o făcu să tresară.

Deborah nu încercă să-l împiedice să o sărute, dar nici nu participă. Îl lăsa să-i tortureze gura cu limba și cu buzele lui, încercându-i parcă limita

până la care putea îndura, știind parcă faptul că reușise să-i facă pușul să crească înnebunitor. Dar, cu siguranță, acest bărbat nu știa că atingerile lui dărau multe din părerile preconceptuate pe care le avusese ea despre el. Dacă putea fi atât de tandru și fierbinte în același timp, atunci, cu siguranță, nu era atât de dur cum îl crezuse până atunci.

Șoim se opri brusc din sărut. Deborah avu timp să vadă cum pieptul său arămiu respiră într-un tempo mai accelerat privind-o din nou cu ochii aceia flămânzi. În ciuqla blândeții lui, rămăsese nevoia aceea masculină, tensiunea care creștea între ei, iar Deborah înțelegea că nu avea niciun rost să se opună acestei forte atât de puternice, dorinței unui bărbat de a se împerechea cu o femeie.

Vântul îi răvăși părul și îi aruncă o șuviță în ochi, necăjind-o. Deborah ridică mâna să o îndepărteze. Tasa Nakaai o privi, apoi îi luă mâna intra lui. Aproape se pierdu în mâna lui mare, cu degete lungi, și Gestul acesta o făcu să se simtă

mai neajutorată ca oricând. Și atunci simți cum bărbatul splendid și dur din fata ei tremură când o atinge... sau a fost doar o părere.

Era o expresie neobișnuită pe fata lui sobră; de parcă și-ar fi amintit de ceva sau de cineva, îi ținea palma mică, legănând-o ușor în mâna lui puternică, de parcă ar fi ținut o ființă mică și neajutorată. Începu să fi mângâie dosul palmei cu atingeri ușoare, până spre degete, mângâiere care o făcu să-și țină respirația. Se simțea atrasă de el într-un fel ciudat, deși el era un sălbatic care ar fi putut foarte bine să o oblige să facă lucruri pe care până atunci nici nu și le imaginase.

Iar acum parcă nici nu-i mai păsa... Ce se întâmpla cu ea?

Șoim își ridică privirea. Deborah tremura. Îi luă degetele și atinse vârfurile lor de gura lui.

— Tuupe.

Îi plimbă degetele peste gura lui, apoi repetă:

— Tuupe.

— Tuupe, repetă ea cu voce tremurătoare.

Gură - tuupe.

Îi conduse mai departe mâna peste fata lui, fără a-și desprinde privirea de a ei. Avea fața fierbinte, cu pielea aspră și moale în același timp.

— Koobe.

— Koobe, șopti ea tremurat. Față.

Apoi atinse un ochi și spuse pui. Ka-ikuhu era sprânceana, puitusii erau genele, muubiera nasul.

Șoim îi dădu prima lecție de anatomie în limba comanșă și Deborah uită să se mai teamă. Până când el îi puse o mână pe sân:

— Pitsii.

Deborah încremeni, nereușind să mai repete cuvântul. Palma fierbinte alunecă pe pielea ei, mângâindu-i sânul în timp ce o privea. Deborah trase aer în piept și mișcarea aceasta îi împinse sânul în palma lui. Îi citi imediat reacția în ochii care scânteiaseră ca o flacără, apoi își lăsă pleoapele în jos...

Deasupra lor se auzi un țipăt. Tosa Nakaai privi în sus și se ridică în picioare.

— Tosa Nakaai, spuse el, și arătă în direcția de unde se auzise țipătul.

Era un șoim mare, rotindu-se maiestuos pe cer. Aripile lui erau larg întinse și părea că plutește, lăsându-se în voia curenților de aer. Soarele care cobora spre apus își trimite ultimele raze în aripile păsării. Era o frumusețe prevestitoare de moarte, care îi trezea și admirația și teama în același timp, și își dădu seama dintr-odată că bărbatul acesta avea asupra ei același efect pe care îl producea pasărea aceea al cărui nume îl purta.

— Tosa Nakaai, șopti ea, făcându-l să tresară abia perceptibil. Șoim. Este frumos. Și primejdios... tot așa cum ești și tu. Șoim... Ți se potrivește numele. Ești un războinic, cum este și această pasăre de pradă, și mă tem de tine.

Șoim o privi rece și Deborah simți că nu mai poate vorbi. Nu era mânie în ochii lui, dar ea se temu totuși că spusese prea multe. Poate că el îi înțeleșese tonul, care îi trădase teama și în același timp atracția aceea inexplicabilă. Erau niște emoții care nu o făceau să se simtă prea bine.

Fosa Nakaai, Șoim, privi în altă parte. Profilul

lui se contura în lumina asfințitului ca o efigie. Părul lui negru, strălucitor îi încadra fața, căzându-i pe umeri. Rămase câteva clipe gânditor, apoi se întoarse spre Deborah cu o expresie de frustrare ce o făcu să tresară.

— Kekunabeniitu, rosti el aspru, iar ea înțelese că îi atinse un punct sensibil.

Se ridică ușor, aproape fluid, făcând-o să se înfioare. O prinse de mână și, cu o mișcare bruscă, o trase în sus. Se sperie. Însă știa că el nu voia să-i facă niciun rău.

Se întoarseră în tabără și o lăsă la intrarea în cort. Deborah privi întrebătoare spre Floarea Soarelui, ca și cum ar fi vrut să poată da glas gândului care o frământa: ce-i făcuse de își schimbase atât de brusc purtarea?

Capitolul 6

Șoim se urcă în șaua celui mai iute cal al său. Animalul fornăi și o luă la goană, lăsând nori groși de praf în urmă. Colțul de lună de pe cer le oferea destulă lumină. Treceau prin prearia întinsă ca

săgeata slobozită dintr-un arc. Era o plăcere sălbatică, eliberatoare de energie.

Mireasma nopții îi era atât de cunoscută. Aroma ierbii, mirosul înțepător al molizilor, praful fierbinte, toate la un loc îi umpleau nările și îi stârneau simțurile.

Deborah... Numele ei. Era în bătaia ritmică a copitelor armăsarului. De-bo-rah, De-bo-rah, Deborah... ritmul creștea tot mai mult și mai mult, cu fiecare bătaie de copită. Numele își aveau forța lor proprie. Orice comanș știa că numele unei persoane avea un înțeles aparte, o putere aparte, doar a sa. De aceea se considera că este de rău augur să rostești numele unei persoane, era o pătrundere în intimitatea sa, un mod de a-i slăbi puterea.

Șoim avea această superstiție. Desigur, și ca rezultat a educației lui din copilărie. Și totuși, când ea îi rostise numele și în comanșă și în engleză, parcă îi atinsese acea parte din el la care nicio femeie nu ajunsese până atunci.

Nu s-a culcat cu ea. Și ar fi trebuit s-o facă. De

fapt, de asta o luase din cort, în intimitatea acelei dumbrăvi; dacă ea s-ar fi opus, să nu audă nimeni. Nu era o rușine să se opună, dar n-ar fi vrut ca și alții să-i audă țipetele.

Și totuși nu o avuse.

Nu știa sigur de ce nu o făcuse. Știa cum să o înnebunească, să o atingă; și cunoștea suficient femeile albe ca să știe ce le putea determina să răspundă la fel. Și totuși nu fusese în stare să termine ceea ce începuse. Cuvintele ei ridicaseră un zid în jurul ei pe care nu putuse să-l treacă.

Oare îl atrăgea și altceva decât frumusețea ei delicată și atât de carnală în același timp? Pentru o clipă, în timp ce îi ținea mâna mică într-a lui, minunându-se de fragilitatea degetelor și de pielea mătăsoasă și albă, își aduse aminte de mâinile mamei lui. Nu erau netede și fine; munca grea de atâția ani le înăspriseră. Dar mâinile acelea îl mângâiaseră și îl crescuseră cu dragoste.

Erau niște amintiri îngropate demult, pe care le crezuse uitate. Până când Deborah le adusesese la suprafață, ca pe o fantomă a trecutului.

Crezuse că poate fugi de amintiri, de lucrurile pe care nu ar mai fi vrut să le întâlnească, dar greșise. Nu putea fugi de el însuși.

Trase de hățuri, lăsându-și calul într-un trap ușor. Nu avea voie, nu putea să o lase pe femeia aceea să fi afecteze în vreun fel viața.

Deborah își șterse fruntea umedă cu dosul palmei. O ajuta pe Floarea Soarelui la treabă, descoperind că aicitotui era mult mai greu decât la Natchez. Acasă existau tot felul de avantaje ale lumii civilizate care o scuteau să-și frmgă spatele spălând rufe.

Aici trebuia să spele pe pietrele din râu, cu un săpun făcut dintr-o combinație de grăsimi de animale și rădăcini de plante.

Coborâra în josul râului, ca să nu murdărească apa pentru băut și, spre bucuria ei, Deborah reuși să o vadă pe vara ei destul de aproape. Inima îi bătu cu putere. Oare Judith o văzuse?

O văzuse și, încet, încercând să-și mascheze intențiile, cele două reușiră să își facă drum una către cealaltă.

— Judith, șopti Deborah când ajunse aproape de ea, ești teafără?

— Supraviețuiesc.

Părul blond al lui Judith era pieptănat dar murdar. Fața îi era palidă și, la tel ca și brațele, îi era acoperită cu zgârieturi.

— Lupoaică aceea care mă ține închisă m-a ciupit așa, dar asta pentru că l-am făcut și eu zile negre.

— Nu, nu te uita la mine, o sfătui Deborah tot în șoaptă, când Judith vru să se întoarcă spre ea. Prefă-te că scapi ceva ca să ne putem apleca amândouă.

— Tu cum o duci? întrebă Judith. L-am văzut pe comanșul acela înalt trăgându-te după el afară din tabără într-o după-amiază...

Cum să-i explice? Ezită.

— Nu mi-a făcut niciun rău. Cel puțin... nu așa cum bănuiesc că ar fi putut s-o facă. Adică, doar a încercat să vorbească cu mine.

Judith se cutremură.

— Arată atât de sălbatic încât mă sperie numai

dacă mă uit la el!

— Nu cred că pare atât de sălbatic, spuse Deborah, apoi se opri brusc.

Aproape că-i venea să râdă de propriile cuvinte. De fapt, ce făcea? îi luă apărarea?

Judith o privi atât de ciudat, încât Deborah roși și încercă să-i explice.

— Știu că sună ciudat, dar s-a purtat de câteva ori foarte drăguț.

— Oricum, eu am crezut că el te-a... of... că te-a forțat... Vreau să spun... l-am văzut privindu-te atât de intens...

Deborah își dădu la o parte o șuviță care îi căzuse în ochi și privi spre verișoara ei. Judith părea atât de confuză și de preocupată, că o făcu să zâmbească trist.

— Nu știu ce e în mintea lui. Tot ce știu e că până acum nu mi-a făcut niciun rău. Deocamdată. De fiecare dată, când mă trezesc dimineața, găsesc tot felul de cadouri neașteptate. Un pieptene, o pereche de mocasini, două panglici de satin pentru păr. Știu că el mi le-a adus. Altcineva

n-ar fi făcut-o. Și totuși știu că așteaptă ceva.

— Trebuie să scăpăm de aici înainte de a ți se întâmpla ceva, spuse Judith privind precaută în jur. Poate avem noroc.

— Să încercăm să ne întâlnim din nou cât mai curând. Poți veni la râu mâine dimineață?

— Voi încerca. Dar trebuie să fim atente. Dacă unui de-al lor ne vede împreună, ne vor păzi și mai bine.

Cu un bun-rămas rostit încet, cele două verișoare se despărțiră ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Pentru un observator oarecare, părea o întâlnire accidentală și nevinovată.

Pentru bărbatul care privise scena de pe deal era o avertizare.

Floarea Soarelui își privea vârfurile mocasinilor și Șoim îi văzu buza de jos lăsată ușor, semn că reflecta. Își ridică privirea spre fratele ei.

— Dar de ce nu pot să-mi exerseze engleza cu ea? Nu face rău nimănui.

— Nu vreau eu așa ceva.

— Dar lucrurile ar fi mult mai simple.

— Lucrurile simple nu sunt întotdeauna cea mai bună cale.

Șoim se simțea nervos. De obicei avea foarte multă răbdare cu sora lui. Îl surprinsese faptul că simțise la un moment dat chiar impulsul să o pocnească.

— Trebuie să mă ascuți, o avertiză el.

Fata oftă, simțind și ea enervarea fratelui ei.

— Eu n-aș fi făcut așa.

— Îți place de ea?

Floarea Soarelui aprobă din cap.

— Haa. Este foarte drăguță. Și nu se plânge sau nu țipă cum fac altele pe care le-am cunoscut. Ea este altfel.

— Da. Ea este altfel. Să nu îngădui milei tale să fi creeze necazuri. Nu vreau să pățească ceva rău.

Floarea Soarelui îl privi dintr-odată ca o ființă. Natură:

— Dar o vrei în patul tău.

Șoim aproape se răsti la ea:

— Nu se cade unei tinere fete să vorbească

astfel de lucruri. Vrei să-i spun bunicii să te tragă de urechi?

Floarea Soarelui râse neastâmpărată:

— Mai întâi ar trebui să mă prindă.

— Te prind eu în locul ei.

Oftând, Floarea Soarelui spuse nesigură:

— N-ar trebui să faci așa ceva.

— Vrei să mă încerci?

Ea își scutură capul, fața ei drăguță umbrinduse de o uriașă dezamăgire.

— Nu, nu vreau. Devii foarte furios când vorbești despre Eka-paapi.

Șoim o privi o clipă fix. Eka-paapi – Păr roșcat. Pare un nume destul de potrivit pentru Deborah, dar nu se gândise încă să fi dea un nume comanș. Era un lucru. Prea personal. Prea permanent. Nervozitatea îl făcu să vorbească mult mai aspru decât de obicei.

— Întoarce-te la cort și stai cu ea. Nu o scăpa din ochi. Va fi rău de tine dacă pleacă iar tu nu o oprești.

Floarea Soarelui rămase o clipă pe gânduri.

— De asta ești atât de furios? Crezi că o să te părăsească?

— Asta nu e o problemă de discutat cu copiii, spuse Șoim aspru și văzu imediat mândria rănită în ochii fetei.

Însă nu spuse nimic ca să o împace. Trebuia să știe că va fi foarte furios dacă Deborah va fugi. Asta avea s-o facă de două ori mai vigilentă.

Șoim privi în urma fetei în timp ce aceasta se îndrepta spre cort. Era puțin separat de celelalte și cei din tabără îi acceptaseră această ciudățenie. Șoim nu stătea cu tatăl său, cu sora și cu mama soției tatălui său, ci își păstrase propriul său cort. Ținea la intimitatea sa, îi plăcea să trăiască singur. Însă, de la venirea lui Deborah în tabără, el își petrecuse nopțile în cortul tatălui său sau întins pe o blană, sub cerul iiber.

Dacă ar fi dormit în cortul său n-ar fi rezistat să nu o aducă în așternutul său, iar el voia să-și demonstreze lui-însuși că putea să se țină la distanță. Zâmbi în colțul gurii. Ajunsese deci și aici: să lase o femeie să-i schimbe obiceiurile. Și,

de fapt, ea nu încercase așa ceva. Mai mult chiar, ar fi rămas perplexă să afle că prezenta ei îl tulbura atât de mult.

Simți o greutate în coșul pieptului. Încercă să-și înfrângă mânia. Ajunsesse să fie condus de o femeie! Era ca o boală de care trebuia să se elibereze. Trebuia să scape de tensiunea aceea și să devină din nou capabil să raționeze calm. Da. Asta trebuia să facă. Și erau destule femei în tabără dispuse.

Floarea Soarelui îi întinse lui Deborah un coș.

— Kima.

Deborah știa că trebuie să o urmeze. Dădu din cap și încălță mocasinii din piele de cerb pe care îi primise. Șoim îi adusesse și-i puse în brațe fără un cuvânt. Dar chicotitul înfundat al Florii Soarelui o atenționează că gestul lui însemna mai mult decât că se gândea să-i protejeze picioarele. Oricum, îl dăduse de gândit.

— Panatsayaa, spuse Floarea Soarelui când Deborah se ridică și apucă coșul gol.

Mure. Sau zmeură. Nu înțelegea prea bine

cuvântul. Presupuse totuși că era vorba despre mure. De cele mai multe ori, încercările ei de a imita limba feței o făceau pe Floarea Soarelui să se amuze copios. Alteori își dădea seama singură când greșea.

Soarele ardea nemilos și Deborah se întrebă cu un oftat de ce alesese Floarea Soarelui o dimineată atât de fierbinte. Mai spre seară ar fi fost mai bine. Atunci era mai răcoare. Era bucuroasă că purta hainele acelea răcoroase. Dacă ar fi purtat toate jupele, pantalonașii de dantelă, cămașa și rochia încheiată la gât, până acum ar fi fost leșinată de căldură.

Tufișurile cu mure se întindeau pe o coaoia, în afara taberei.

Deborah privi curioasă la câțiva băieți care se jucau în iarba înaltă de-a războinicii. Aveau arcuri și săgeți și scoteau niște chiote și strigăte care îi amintiră de noaptea de la conacul Velázquez. Un bărbat care păzea caii se răsti la ei. Caii deveniră brusc neliniștiți.

— Deborah văzu cum bărbatul prinse unul din

cai cu un frâu din piele. Probabil caii folosiți mai des aveau frâie, în timp ce ceilalți se aflau separat, în iarba mai înaltă. Amănuntul acesta îi dădu lui Deborah o idee în același timp tentantă, dar și înspăimântătoare.

Ajunseră pe creasta cu tufe de mure și se opriră să se odihnească pe un bolovan. Floarea Soarelui își scoase un mocasin și scutură o pietricică dinăuntru. Bombăni ceva în limba ei, apoi se încălță la loc. Privi apoi spre Deborah...

— Sunt gata, spuse Deborah încet și sesiză că fata înțelesese.

Cu siguranță, Floarea Soarelui înțelegea ceva engleză. Nu știa sigur cât de mult, dar de câteva ori remarcase că o înțelesese destul de bine.

— Kima.

Floarea Soarelui se ridică, își scutură fusta de praf și luă din nou coșul în mină.

Porniră încet de-a lungul tufelor. Unele crenguțe erau atât de încărcate de fructe, încât se aplecaseră spre pământ. Era o dimineață frumoasă, cu soare arzător și gust delicios de

mure.

Deborah simți că o cuprinde moleșeala și văzu că și Floarea Soarelui era la fel de adormită, așa că se așezară mai la umbră, să se odihnească. Păsările ciripeau; vântul le răcorea fetele încinse de căldură. Deborah își desfăcu părul din coada pe care și-o agățase printre crengiile și țepii lungi ai tufișurilor cu mure.

— E plăcut aici, spuse ea încet, neștiind dacă Floarea Soarelui înțelege tot ce spune, dar dornică de conversație. Înțeleg de ce oamenii și-ar dori să trăiască atât de simplu. Înainte, viața aceasta era un mister pentru mine. Mă tem că poporul meu consideră indienii niște sălbatici. Dar nu este așa...

Își prinse genunchii cu brațele și zâmbi feței care o asculta cu atenție.

Floarea Soarelui privi înapoi, în valea unde cortu de erau răspândite dincolo de râu. Deborah simți că fata este frământată de ceva și dori ca barieră de limbă să fie trecută.

— Nu știu ce ți s-a întâmplat, începu ea, dar aș

dori să te pot ajuta. Ești foarte drăguță și foarte bună cu mine și nu îmi place să te văd tristă.

Floarea Soarelui o privi surprinsă. Sări în picioare și vru parcă să spună ceva, buzele îi tremurară ușor. Apoi scutură din cap și codițele ei lungi și negre i se risipiră violent peste umeri.

— Yaa, murmură ea.

Ochii îi erau plini de nedumerire și Deborah se adânci în tăcere. Se întrebă cum va reacționa această fată când ea și Judith vor reuși să evadeze. Se rugase ca evadarea să fie posibilă și să reușească să găsească drumul înapoi spre lumea civilizată. Desigur, până acum soldații ar fi trebuit să le găsească. Oare fuseseră alertați? Le căuta cineva? Trecuseră trei săptămâni de când fuseseră capturate la conacul Velázquez.

Deși nu era prea sigură unde se află, Deborah știa că e la câteva zile de mers călare din Texas. Probabil erau în New Mexico. Dacă ea și Judith reușeau să scape și țineau drumul spre sud, puteau găsi calea spre casă. Dar dacă le prindeau... nici nu voia să se gândească ce se

putea întâmpla cu ele.

Ceva din frumusețea acelei dimineți dispăruse și Deborah nu știa. Sigur de ce. Poate cuvintele ei o tulburaseră în vreun fel pe Floarea Soarelui.

— Kima, murmură fata, și Deborah o urmă înapoi în tufișurile cu mure.

Acum soarele ardea exact deasupra lor. Până și păsările tăcuseră, în timp ce insectele bâzâiau parcă mai tare ca înainte. Se auzi un foșnet în iarba înaltă, dar Deborah se gândi că era doar vântul.

Mai culese câteva mure; aveau degetele aproape negre și brațele zgâriate de spini. Își prinse fusta de un spin și se întoarse murmurând ceva.

Auzi din nou un zgomot, care o făcu să ridice capul și deschise gura să spună ceva, dar Floarea Soarelui îi puse mâna pe braț, făcându-i semn să tacă. Fata era încordată, răspândind un sentiment de teamă și primejdie.

Deborah tremură. Văzuse cum se întorseseră comanșii aducând femeii dintr-un alt trib și știa că

triburile se războiau adesea între ele, răpind femei și cai.

Inima începu să-i bată cu putere în piept și simți că îi slăbesc genunchii. Nu își dăduse seama, dar mâna ei se prinsese de brațul Florii Soarelui și o strângea cu putere. Fata o scutură ușor și Deborah își slăbi strânsoarea.

Zgomotul acela se auzi din nou și de data aceasta se distinse clar că era o voce de bărbat, profundă și aspră. Apoi se auzi un țipăt ușor, de femeie. Deborah simți că leșină. Oare un dușman prinsese pe cineva pe neașteptate? Erau mai mulți? urmă exemplul Florii Soarelui și se lăsă încet la pământ, cât de ușor putu. Tufișul des le ascundea de privirea vreunui dușman aflat prin preajmă, rugându-se să nu le caute nimeni acolo.

Ghemuite în frunziș, fetele așteptau în tăcere, în timp ce vocea părea să se apropie. Deborah privi spre Floarea Soarelui și o văzu făcând ochii mari, recunoscând parcă pe cineva. Își duse un deget la buze, făcându-i semn să tacă.

Încurcată, Deborah tăcu.

Îl recunoscuse și ea. Bărbatul era Șoim. Era cu o femeie, una din acele mexicane-comanșe, și nu părea deloc că se luptă, așa cum crezuse la început. În schimb, Șoim îl înconjurase talia cu un braț și femeia râdea. Deborah încremeni. Simți că nu mai poate respira.

Era mai mult decât evident ce avea să urmeze, îi ridică femeii bluza peste cap și-i prinse sânii în palme. Amintirea acestor gesturi o făcu să închidă ochii. Nu voia să mai vadă! Dar vocile lor îi zgâriau auzul. Râsetele femeii se transformară în gemete, apoi în gâfâieli, iar vocea hui Șoim deveni tot mai sacadată. Părea că nu se mai termină... Apoi el scoase un geamăt aspru, iar femeia țipă scurt și ascuțit... După care se făcu liniște.

Se lăsă o tăcere mai asurzitoare decât ceea ce auzise mai înainte. Deborah deschise ochii. Spre surpriza ei, obrajii îi erau scăldați în lacrimi.

Și nu înțelegea de ce.

Capitolul 7

Șoim mângâie obrazul femeii. Aceasta îl privea

cu ochii mari, plini de uimire. Era singurul gest tandru de care se simțea în stare.

Un zgomot ușor dintre tufișurile din apropiere îl avertiză că se mai afla cineva în preajmă. Ochiul lui atent surprinse mișcarea fugară a unei fuste de bumbac și își dădu seama cine se ascunsese în tufiș.

Nu știa de ce, dar 6 ra deranjat că Deborah și sora lui îl văzuseră cu femeia aceea. Așteptă până când cele două se depărtară, apoi se ridică în picioare și își arahjă veșmântul. Femeia îl privi din iarbă, cu sânii dezgoliți și cu fusta ridicată până la brâu. Rotunjimile acelea care îl excitaseră cu câteva minute înainte, acum îl lăsau rece.

Îi spuse răstit să se îmbrace, apoi se răsuci pe călcâie și o porni spre tabără. Nu o așteptă, dar îi dădu voie să fi urmeze. De altfel, femeia era obișnuită cu astfel de purtări brutale. Cortul ei era la marginea satului și văzuse mulți bărbați intrând și ieșind.

Șoim se gândi la Deborah, ia ochii ei căprui, la pielea albă și netedă, la coapsele ei – cele mai

minunate și excitante pe care le văzuse vreodată – și descoperi că experiența pe care tocmai o avusese nu-l ajutase să se simtă mai ușurat ca înainte. N-ar fi trebuit să încerce să-și potolească dorința pentru cineva cu altcineva. Nu voia doar să se culce cu o femeie. O voia pe Deborah.

O văzu. Părul îi flutura în vânt în timp ce fugea. Floarea Soarelui era lângă ea. Șoim înjură cumplit în engleză. Nu era nicio înjurătură în comanșă care să o întreacă.

Cu ochii la ele, se lovi de ceva. Privi în jos și văzu un coș răsturnat. Bobițele negre erau risipite în jur. Se opri. Acum aflase ce căutaseră ele acolo și mânia i se mai potoli. Se aplecă, ridică coșul în care mai rămăseseră câteva mure și-și continuă drumul la vale către sat. Cineva îl strigă dar nu se osteni să răspundă.

Ajunsesse ia cort, intră înăuntru și se opri aruncând coșui la pământ. Deborah privi spre el dar, când Șoim întinse mâna spre ea, fata se feri, dându-se câțiva pași înapoi.

Reacția ei îl surprinse, înfuriindu-l. Spuse ceva

pe un ton răstit, apoi o înșfăcă, trăgând-o la pieptul, lui. Îi simți puisul zbătându-se sub degetele strânse pe încheietura fragilă.

Privirile li se întâlniră și Șoim se întrebă ce anume de pe fața lui o făcu să reacționeze atât de violent. Deborah încercă să-i scape din brațe, dar el o prinse de talie.

Mâna mică, încă pătată de murele negre îi rămăsese liberă și, înainte ca el să facă o altă mișcare, palma ei i se lipi de obraz, plesnind cu sete. Șoim rămase împietrit. Nu-i venea să creadă ce se întâmplase.

Floarea Soarelui tresări brusc, apoi rămase și ea înlemnită. Cu buzele întredeschise, respirând greu, Deborah încerca să-și stăpânească lacrimile. Nimeni nu scotea o vorbă. Șoim simți cum i se încleștează dinții. Rămase o clipă nemișcat, parcă să-și vină în fire, apoi, cu o mișcare ușoară o aruncă pe Deborah pe umăr. Se aplecă, ieși din cort și porni pe drumul ce ieșea din tabără.

Deborah avu bunul simț să rămână nemișcată. Dacă ar fi țipat și s-ar fi zbătut avea toate șansele

să se trezească jos. Stătea inertă pe umărul lui și, de data aceasta, nimeni nu mai avu curajul să îl strige în timp ce trecea cu fața calmă prin mijlocul taberei, spre povârnișul acoperit cu iarbă înaltă pe care tocmai îl coborâse.

Furia îl făcuse mai aspru ca de obicei, și nu-i păsa că ea era înspăimântată. Sau ar fi trebuit să fie. Nicio femeie n-ar fi îndrăznit să lovească un bărbat, mai ales o femeie captivă! Dacă altcineva în afară de Floarea Soarelui ar fi văzut-o, mândria lui ar fi trebuit să ceară o răzbunare aspră și neîntârziată. Așa cum fusese, palma el îl împinse la limita extremă a stăpânirii de sine.

Acum voia numai să o forțeze să se culce cu el, să intre în ea, s-o simtă și să uite de orice altceva. Voia să audă vocea ei, șoaptele, chemările, țipetele ei de plăcere.

Dorința devenise tot mai puternică cu fiecare zi, și se întrebase de atâtea ori dacă tatăl său nu avusese dreptate când îi spusese că ar fi trebuit să se culce cu ea până acum. Era o prizonieră. Prizoniera lui. Iar ea trebuia să învețe lecția asta

foarte bine, însă Deborah Hamilton era și o lady. Avea demnitate, curaj, înțelegere, și toate acelea erau calități rare pentru o femeie. Ar fi vrut să o păstreze pentru el, să-i dea timp să-l cunoască. Și totuși timpul îl presa. O voia... pe Deborah. Și dacă ea va încerca să scape din tabără? O văzuse vorbind cu femeia blondă, și aflase că era verișoara ei. Mai știa că Deborah Hamilton ar fi avut curajul să înfrunte orice pericol. O vedea în stare să plece fără să se gândească la consecințe.

Șoim era conștient de toate acestea. Tot așa cum știa că această dorință înnebunitoare pentru ea se putea transforma în altceva, ce l-ar fi putut face să regreta. Dar nu mai putea da înapoi. O văzuse, o luase și o voia.

Când ajunseră în dumbrava umbrită de pini, o dădu jos de pe umăr, sprijinind-o cu un braț, să nu cadă. Ea își scutură părul cu un gest mândru și sfidător și îi înfruntă privirea mânioasă.

Furia ei îl uimi. Ar fi trebuit să fie speriată. Se purtase aspru cu ea. Îl sfida chiar dacă era aproape de două ori cât ea și mult mai puternic.

— Bănuiesc că acum o să mă violezi, îi spuse pe un ton rece și caustic.

Șoim își încleștă făcile.

— Era de așteptat, de altfel. De fapt, asta ți-ai dorit de când m-ai văzut. Să mă întind jos pentru tine.

Nu-i răspunse, dar o privi îngustându-și ochii, deveniți acum de culoarea oțelului. Deborah păru că-și pierde obrăznicia. Bărbia micuță îi tremura ușor și Șoim văzu printre gene tresărirea nervoasă a mâinilor. Ochii ei căprui îi înfruntară însă privirea, provocându-l.

— Kwabitu? pronunță ea, arătând spre pământ. Vrei să mă întind aici pentru tine?

Vocea și privirea ei trădau mânia abia stăpânită. Șoim simți că-l cuprinde rușinea. Dar imediat, furia îi luă locul. La dracu'! N-ar fi trebuit să-l provoace. Nu se afla într-unul din saloanele ei elegante; era captiva lui! Orice alt bărbat ar fi trântit-o la pământ și i-ar fi ridicat fusetele în cap. Credea că îndrăzneala ei o poate salva?

Încet, fără să se grăbească, o trase spre el.

Pupilele ei se măriră, trădându-i nervozitatea, dar nu își feri privirea. Bine. Voia ca ea să se convingă de mânia lui, să vadă ce poate el să facă, dacă se purta la fel de prosteste în continuare.

Cu aceeași încetineala calculată, începu să-i ridice bluza, dezgolindu-i pielea albă. Pe gât erau câteva pete roșii. O arsese soarele. Floarea Soarelui n-ar fi trebuit să o scoată în arșița aceea, gândi Șoim, aproape cu ciudă. Avu o ezitare și Deborah făcu greșeala să încerce să se tragă înapoi. Asta îi excită mai tare.

— Puaru, se răsti el.

O prinse cu o mână de părul bogat, în timp ce cu cealaltă începu să o dezbrace fără grabă. Dacă voia să se opună, n-avea decât să încerce.

Dar ea rămăsese nemișcată și tăcută, închizând ochii, cu buzele tremurând, stăpânindu-și plânsul.

De fapt, nu era chiar o victorie, se gândi Șoim nervos. Nu era nicio satisfacție în îngenuncherea unui adversar supus.

Îi eliberă părul și se dădu un pas înapoi,

privind-o cum stătea dreaptă, cu brațele lăsate pe lângă corp și ochii închiși. Vântul îi răsfirase părul, risipind câteva bucle pe sânul rotund. Privi sfârcurile, care se întăriseră ca doi boboci micuți de trandafir.

Era atât de frumoasă. N-ar fi crezut că putea să aibă formele atât de perfect conturate. Nimic nu o mai ascundea de privirile sale, nici hainele, nici întunericul. Lumina soarelui îi acoperise trupul, dându-i o strălucire mată, ca a marmurei neșlefuite.

Sânii mici i se ridicau obrazhici. Talia subțire cobora leneșă spre rotunjimea șoldurilor. Coapsele suple și gambele zvelte se îngustau spre niște genunchi perfect rotunzi, iar picioarele goale se zăreau din iarbă mici și delicate. Era atât de fragilă și de fină, încât îl făcu să se simtă stângaci și grosolan. Pur și simplu abia se mai putea stăpâni să nu intre în ea, așa cum erau, în picioare, uitând că dorința lui era ca și ea să-l vrea. Săruturile și mângâierile i se păreau insuficiente pentru a domoli focul aprins. Să se

cufunde în ea, să-l încleșteze în trupul ei, să-i simtă gustul...

Deși de abia se culcase cu mexicanca, dorința pentru ea era aproape animalică, atât de puternică de-parcă n-ar fi fost cu o femeie de luni de zile. Răzbunarea pe care o plănuise se întoarse împotriva lui.

— Nananisuyake, murmură el, cu o voce atât de răgușită, că nu o recunosc ca fiind a lui.

Frumoasă. Nu, de fapt era mai mult decât atât. Era minunată și senzuala, fără a face niciun efort pentru asta.

Îi privi din nou fața aibă, neclintită, cu ochii închiși. Căldura îi invadează trupul. Ardea pentru ea. Iar ea aștepta. Simți o dorință stranie să o oblige să i se supună.

Știind că se împinge singur la limita autocontrolului, făcu un pas spre ea și o atinse. Îi prinse ușor sânul în palmă și îi simți tresărirea. Își trecu degetul peste sfârcul roz, încălzit de soare. Voia să o pedepsească - îndrăznise să-l lovească, când el venise cu gândul de a o împăcadar se

simțea el cel pedepsit.

El era cei care se chinuia, care suferea mai mult. Voia să o vadă cedându-i, dar nu cu ură și cu împotrivire, ci de bunăvoie, fremătând și țipând sub atingerile lui.

Îi ridică bărbia cu un deget.

— Punitu nu e, spuse în șoaptă și o atinse ușor cu palma pe obraz, făcând-o să-și deschidă ochii.

Se aplecă și o sărută ușor pe gură. Buzele ei aveau un gust dulce, care i se păru cunoscut. Își desprinse privirea de la gura ei și zâmbi ușor.

— Panatsayaa.

Ea clipi, apoi roși.

— Da... mure... am mâncat mai devreme...

O cuprinse cu un braț și o lipi de el. Era o adevărată tortură. Pielea ei netedă și caldă îi biciui simțurile. Își lăsă palma să-i lunece pe spate, apoi își desfăcu degetele peste fesele rotunde.

Tremurând tot o lipi și mai strâns de el. Deborah îi simți erecția. Respirația lui deveni aspră. Crezuse că femeia aceea mexicano-

comanșă îi fusese de vreun folos, dar nu făcuse decât să se amăgească singur. Nu era nicio eliberare, nicio satisfacție, până când nu o pătrundea pe Deborah.

Îi mângâie brațele, apoi o prinse de mâini și i le lipi de pieptul lui. Palmele îi erau reci. Privi în sus. Soarele strălucea, încălzindu-i trupul și totuși Deborah tremura de parcă i-ar fi fost frig. Cum putea să tremure, când el simțea că arde în flăcări?!

Sprijinind-o, se aplecă ușor spre pământ. Într-o clipă era întinsă sub el, în iarba moale, cu părul risipit ca un foc întunecat pe pământ. Încet, încet, Șoim își lunecă palma pe tot corpul, mângâind-o.

— Nu face asta, șopti ea când îi întâlnește din nou privirea.

Șoim se opri dintr-odată.

— Oh, Doamne... dacă m-ai putea înțelege, te rog... keta! Keta. Nu!

Șoim rămase ca împietrit. Privirea îi fu atrasă de ochii ei mari, rugători, în care i se reflecta propria față.

Deborah ridică mâna și îi atinse ușor obrazul cu un deget tremurător. Văzu nehotărârea din ochii aceia albaștri ca oțelul. Era prea mult să spere că nu va face ceea ce era prea evident că intenționa să facă. Îi simțea erecția, organul întărit lipit de coapsele ei, simțea tensiunea din trupul lui musculos. Soarele îl lumina pe Șoim din spate, aureolându-l parcă părul negru strălucitor, umerii puternici, gâtul puternic. Oare ce era cu acest bărbat, care o fascina și o dezgusta în același timp? Ar fi trebuit să se teamă de el, să fie îngrozită, și totuși adesea se trezea cu gândul la el. După ce îl văzuse cu cealaltă femeie, auzise strigătele acelea primitive, care o îngroziseră și o excitaseră în același timp, simțea nevoia să fugă de ea însăși mai mult decât de el.

Atingerile lui aprindeau în ea o flacără pe care nu o putea opri. Ar fi vrut să poată. El putea să o violeze, l-ar fi fost ușor. Dar, tot ce făcea era să o sărute, să o mângâie și să-i vorbească cu vocea aceea ușor răgușită... Până și vocea lui îi dădea fiori!

Cuvintele rostite în limba comanșă și ochii albaștri și reci o făceau să vibreze din cap până în picioare. Se simțea învăluită, absorbită de el.

Dar nu era încă pregătită, nu știa dacă ar supraviețui cedându-și trupul și sufletul acelui bărbat, care îi umplea zilele de seducție și nopțile de vise. Ceea ce se întâmplase atât de repede și dezgustător cu Miguel era atât de diferit cu Șoim. Felul în care o făcea să se simtă... un fel de plăcere febrilă în tortura aceea dulce a atingerilor lui.

Crezuse întotdeauna că trebuie să existe mai întâi o prietenie solidă între un bărbat și o femeie pentru a ajunge mai târziu la o atracție atât de intensă. Cât de mult greșise! Toate părerile ei se spulberaseră ca suflate de vânt.

Șoim o privi îndelung, cu ochii umbriți de genele dese și gura strânsă într-o linie aspră, apoi se ridică cu o mișcare înceată și îi făcu semn să se îmbrace. Se dădu câțiva pași mai departe și se întoarse cu spatele. Ar fi fost prea mult să mai vadă și asta. Ar fi înnebunit sigur.

Deborah îi aruncă o privire fugară în timp ce se îmbrăca și îi văzu spatele musculos, rigid de încordare. Părul negru îi cădea pe umerii largi, într-o unduire lină. Își aduse aminte de șoimul pe care îl văzuse plutind cu aripile larg desfăcute în vânt.

Netezi cutele fustei, apoi tuși ușor. Șoim se întoarse. O privi și un zâmbet dureros de cinic flutură o clipă peste buzele senzuale.

— Kima.

Vino! Da. Trebuia să-l urmeze. Nu avea de ales. Și porni pe urma lui ca un cățel după stăpân, amețită și sâcâită de asaltul întregii lui ființe asupra simțurilor sale.

Capitolul 8

Trecu o săptămână cu o încetineală care o duse la disperare pe Deborah. Din ziua când îl lovise pe Șoim, acesta nu se mai apropiase de ea. Venise în cort să mănânce și să vorbească cu sora lui, dar ei nu îi mai adresase niciun cuvânt.

Totuși, îi simțea privirile și când se afla la distanță de ea. O ardeau, fierbinți și albastre și o răscoleau. Crezuse o vreme că îi este trică, dar își dădu seama că emoțiile ei se transformaseră în cu totul altceva.

Când se afla în preajmă, chiar dacă o ignora, începea să tremure. O fierbințeală îi cuprindea tot trupul și picioarele i să nu iau. Șoim îi invadase visele. Uneori visa că era femeia aceea pe care o văzuse culcată sub el pe iarbă.

Trezise în ea trăiri ciudate, se simțea posedată de el ca de un demon.

Judith se îngrozi când află toate acestea.

— Nu se poate, șopti ea dimineată pe când spălau niște vase de lemn în râu.

Cei care le vegheau nu erau prea aproape de ele, iar cele două verișoare reușiseră să vorbească ceva mai tare acoperite de zgomotul apei.

Deborah roși.

— Ba da. Nu e chiar atât de rău cum am crezut la început.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Deborah!

Recunosc că arată bine; pentru un indian, merge, dar este un sălbatic! Cum poți să-ți închipui că ar fi blând, drăguț sau măcar decent? N-ai văzut câte captive sunt în tabăra aceasta? Iar noi suntem asemeni lor...

— Judith, ar fi putut să facă cu mine orice ar fi vrut, și totuși m-a ascultat și n-a făcut-o.

— Te-a ascultat?

Ochii albaștri ai lui Judith o priviră măriți de uimire.

— Cum ar fi putut măcar să te înțeleagă? Niciunul din acești sălbatici nu înțelege engleza.

— Mă îndoiesc. Câteodată cred că înțeleg. Uneori le vine greu să ne dea ordine în limba lor. Chiar și Floarea Soarelui se descurcă greu în astfel de situații.

— Văd că ești foarte atașată de fata aceea.

— Da, simt... Este dulce, plină de viață și amuzantă. Dacă ar fi fost albă...

— Dar nu este albă, o întrerupse Judith cu o urmă de enervare.

— Nu, nu este, oftă Deborah.

— Cred că nu te-ai îndrăgostit atât de tare de sălbaticii ăștia încât să vrei să rămâi aici?

— Nu, nu s-a întâmplat așa ceva. De fapt, cred că am un plan.

Pentru prima dată vocea lui Judith deveni plină de speranță și nerăbdare:

— Spune-mi.

Deborah aruncă o privire în jur. Celelalte femei erau ocupate cu spălatul și cu sporovăiala, iar Floarea Soarelui era așezată ceva mai departe, pe o piatră.

— Dincolo de tabără e o pajiște unde își duc caii la păscut. Știi unde e?

Judith dădu din cap.

— Da. Dar unii cai sunt ținuți pe lângă corturi.

— Bănuiesc că doar caii preferați.

Deborah se opri. Chiar așa era. Și Șoim avea calul său preferat, un armăsar mare, gri, cu coada și coama negre, cu pieptul musculos. Îl văzuse de multe ori țesălându-l, vorbindu-i, hrănindu-l.

— Da, am văzut și eu, e așa cum spui.

— Atunci poate ai observat că sunt lăsați să

alerge și că au frâiele lăsate libere. Dacă am reuși să prindem doi cai, am putea fugi de-aici.

Judith tăcu câteva momente.

— Cum am putea face așa ceva? Suntem supravegheate foarte strict. Admiratorul tău cel chipeș e tot timpul cu ochii pe tine, și când nu e el în preajmă, e fata aceea.

— Se va ivi o ocazie. Trebuie să fim pregătite.

Cele două verișoare se depărtară ușor una de cealaltă. După un moment, Deborah șopti destul de tare, cât să o poată auzi Judith:

— Adună-ți câte lucruri poți pentru un drum lung. Ascunde-le. Fii pregătită. Voi face și eu la fel. Poate ocazia se va ivi curând.

Judith își scutură părul din ochi și aruncă o privire fugară spre Deborah.

— Așa voi face. Dar acum e mai bine să ne depărtăm.

Femeile începură să se îndrepte încet spre tabără, purtându-și rufele spălate în coșuri împletite. Deborah o văzu pe Judith aplecată sub povara unui astfel de coș. Ar fi vrut să o poată

ajuta sau să știe limba comașă și să-l roage pe Șoim să o cumpere și pe Judith.

Un țipăt atrase atenția lui Deborah și, când ridică privirea din nou, o văzu pe verișoara ei înhățată de un comanș înalt pe care nu îl recunoscuse. Judith se zbatu, dar indianul o prinse de păr, aproape imobilizând-o și râse răutăcios. Deborah se repezi spre ei, dar Floarea Soarelui o prinse de mână și îi făcu semn cu capul că nu are voie.

— Trebuie să o ajut, rosti Deborah grăbită și îi împinse mâna.

Dar nu făcu mai mult de trei pași și o femeie vânjoasă îi bară drumul. Ochii îi scânteiau amenințător. Deborah se opri și spuse calm:

— Dă-te din calea mea!

Dar femeia nu se clinti.

Floarea Soarelui începu să se certe cu femeia. În acest timp, Deborah o căută din priviri pe Judith, dar aceasta dispăruse. Nu mai era nici urmă de ea, și Deborah se opri în loc, simțind că nu mai era nimic de făcut.

Floarea Soarelui o prinse neliniștită de mânecă, încercând să o potolească. Dar nu reuși mare lucru. Nu-i rămânea decât să se roage ca Judith să nu fie tratată prea rău.

Când se întoarseră în tabără, Floarea Soarelui intră în cort și îi aduse o bucată mare de pânză de bumbac. Îngenunche și i-o puse în brațe. Deborah nu reuși să-i întâlnească privirea, dar îi înțelese dorința – voia să-i coase o rochie.

Materialul era moale și mătăsos. Deborah își alese un ac lung pe care începu să-l mânuiască cu mișcări sigure. Se pricepea bine la cusut, învățase încă din copilărie, dar nu-și închipuise niciodată că avea să-și folosească aceste cunoștințe într-o tabără comanșă.

Își petrecu câteva zile cu cusutul. Câteodată, Floarea Soarelui o chema la un joc cu o blană și niște bețe. Scopul era să nimerești cu o săgeată bețele înfipite în jurul blănii. Fiecare băț valora un număr diferit de puncte și lui Deborah îi luă vreo trei zile să priceapă regulile jocului, spre hazul celorlalți jucători.

Deși zilele erau plăcute – dacă se putea spune astfel – nopțile erau o tortură pentru ea. Adesea îl, zărise pe Șoim învârtindu-se în jurul cortului. Nu făcea niciun efort să o evite, dar nici să o caute. Cu toate acestea, știa că Șoim nu o uitase.

În noaptea aceea, Deborah stătea în fața cortului, împreună cu Floarea Soarelui, privind spre bărbații adunați în mijlocul taberei. Urma să se petreacă ceva. Bărbații râdeau și vorbeau tare și un aer de veselie străbătea prin întreaga tabără.

Șoim stătea deoparte, nepăsător, cu chipul luminat de flăcările focului, cu liniile feței atât de reci, de parcă ar fi fost săpate în piatră. Își simți inima tresărind. Era atât de frumos și se întrebă dacă nu cumva Judith avusese dreptate când îi spusese că nu e în toate mințile. Cum de ajunsese să fi pese de un comanș? Un bărbat atât de departe de viața ei firească, încât normal ar fi fost să-l privească doar ca pe un dușman. Și totuși îi păsa de el.

Imposibil. El nu ar fi putut trăi în lumea ei, tot așa cum ea nu voia să trăiască în lumea lui. Deși

ținea sincer la Floarea Soarelui și simțea atracția aceea irezistibilă spre Șoim, știa în același timp că n-ar fi putut trăi printre ei, în săptămâna care trecuse, gândul evadării îi acaparase toate gândurile. Fiecare privire pe care Șoim o ațintea asupra ei, răscolindu-i sufletul, o avertiza că el nu va mai aștepta multă vreme. Trebuia să fie a lui.

Dincolo de locul din mijlocul taberei, Deborah zări scânteind părul blond al lui Judith. Era alături de alte prizoniere, stând fără să facă nimic, privind și ele la vânzoleala din tabără. Ar fi vrut să înțelea – mai mult din limba lor. Atunci ar fi priceput poate ce era cu agitația comanșilor.

Fură aduse armele, iar caii sforăiau și se roteau agitați, scuturându-și coamele și stârnind praful. Bărbații păreau mai animați și Deborah prinse câteva cuvinte, pe care reuși să le înțeleagă. Kwuhupu. Nabitukuru. Sikusaru. Dar era de ajuns ca să o facă să tremure. Captivi. Război. Răpire. Era evident că se pregătea de un nou atac. Iar ea nu putea face nimic.

Gânditoare, se ridică în picioare. Floarea

Soarelui privi spre ea, cu o expresie îngrijorată.

— Ni? yusuhaitu?

Deborah își îndreptă privirea spre ea.

Fața ei drăguță privea preocupată. O atinse pe umăr, ca și cum ar fi vrut să o liniștească și îi spuse ceva.

— Îmi pare rău. Nu înțeleg.

Ridică din umeri și își întoarse din nou privirea spre bărbați. Unul dintre ei începu să bată în niște tobe și câțiva războinici porniră să danseze în ritmul bățăilor, chiuind și rostind cuvinte ciudate, cu sonorități guturale, pe care Deborah nu le pricepu. Un bărbat bătrân și gârbovit, purtând un cap de bizon ieși dintr-un cort și începu să cânte cu o voce ascuțită. Toată lumea amuți, ascultăndu-l. Deborah se cutremură. Bătrânul zăngănea un lanț de care erau prinse tigvele unor animale mici. Pieptul îi era gol. Purta niște mocasini ce îi acopereau gambele osoase, de care erau încolăcite piei de șarpe și tot felul de gheare de animale sălbatice.

Observă că toți comanșii îl tratau cu un

respect deosebit, chiar cu venerație. După ce înconjură tabăra se opri și ridică deasupra capul de bizon. Vocea lui răsună din nou, având un efect profund asupra celor ce ascultau.

Până și Floarea Soarelui stătea alături de ea aproape împietrită. Oare ce spusese bătrânul acela de îi făcuse pe toți să tacă? Sau să îi facă să se teamă.

Îl observă pe Șoim privind-o într-un fel ciudat. Pe fața lui se citea o încordare care o alarmă. Rămase însă șocată când văzu că mai mulți comanși aveau privirile îndreptate spre ea. Dar nu din curiozitate. Nu, nu erau deloc prietenoase, ci de-a dreptul ostile.

Dădu un pas înapoi și o căută cu privirea pe Floarea Soarelui. Fata îi făcu semn s-o urmeze. Deborah făcu întocmai, însă fără grabă, pășind mândru, cu capul semeț. Nu înțelegea ce făcuse, dar era evident că bătrânul acela spusese ceva despre ea...

— Kima, șopti Floarea Soarelui speriată.

Deborah grăbi pasul. Când ajunseră în

interiorul atât de familiar al cortului, amândouă răsuflară ușurate.

— Tsaa, zâmbi Floarea Soarelui.

— Tsaa. Bine, reuși și Deborah să schițeze un zâmbet, continuând însă să privească spre mijlocul taberei.

Flăcările focului aruncau suficientă lumină în interiorul cortului, cât să poată zări chipul îngrijorat al Florii Soarelui. Se întâmpla ceva. Până atunci nu mai simțise atâta ostilitate îndreptată asupra ei. Și totul părea să pornească de la acel bătrân.

Floarea Soarelui ieși din cort, apoi se întoarse cu rochia încă neterminată, pe care i-o puse lui Deborah în brațe.

— Trebuie să am o ocupație, înțeleg, spuse Deborah cu tristețe. Să încerc să nu mă mai gândesc la ce s-o fi spunând despre mine acolo. Bine. Îmi voi face o ocupație. Totuși, tare aș vrea să știu de ce, dintr-odată, se uită toți la mine de parcă aș fi omorât pe cineva.

Crezuse până în seara aceea, că cel puțin

femeile comanșe, o acceptaseră în mijlocul lor cu prietenie, aproape ca făcând parte din viața lor de tabără. Acum îi arătaseră că era încă o străină.

Ce putuse bătrânul acela ciudat să le spună de stârnise o asemenea reacție din partea lor?

Șoim stătea semet în mijlocul taberei, conștient că toți îl priveau.

— Chiar și tatăl lui era cu ochii pe el. Fără îndoială, voia să-și dea seama de efectul cuvintelor lui Muhwooru asupra fiului său. Simți o stare de nervozitate. Ce avea de gând să facă? Să îl contrazică? Nu. N-ar fi putut face așa ceva.

Deborah era captiva lui, femeia lui albă, iar el, de asemenea, era venit din afara lor. O parte din el nu putea să înțeleagă toate acestea. O parte înțelegea. Fata aceea nu trebuia să-l facă să uite toate acestea, nu trebuia să-l determine să-și slăbească vigilențe. Ea încă nu știa toate acestea, nici măcar nu realizează că ea avusese efectul acela asupra lui. Era umilitor. N-am să reușesc niciodată să aparțin unui anume loc? Am simțit vreodată că aparțin cu adevărat tribului?

Se întorsese, dar inima lui nu era aici. Se întorsese vrând să trăiască asemeni lor, să lupte cu ei, să fie ca ei. Dar eșuase. Însă inima lui nu aparținea în totalitate nici celeilalte lumi.

Watsitu Pihi, așa îl numise bătrânul. Vocea Spiritului, Inimă Pierdută. Bătrânul avea dreptate. Dar nu va recunoaște așa ceva în fața nimănui.

Iar acum Mukwooru - Vocea Spiritului - pretindea că era de rău augur să țină lângă el femeia albă, că ea putea să aducă răul asupra oamenilor. Nu credea asta. Dar nici nu putea să-l contrazică.

Rău îi făcuse lui!

Șoim se întoarse când îl văzu pe tatăl său înaintând din fața cortului său. Vultur Alb ridică brațul, cerând să se facă liniște.

— Șoim este trist să-ți audă cuvintele, bătrâne înțelept, spuse el grav în tăcerea care cuprinsese tabăra. Vorbești despre fiul meu de parcă el ar aduce răul asupra noastră.

Bătrânul înaintă. Șoim văzu toate privirile întorcându-se spre Mukwooru, știind dinainte ce

avea să audă.

— Am spus ceea ce am aflat de la zei, ceea ce m-au sfătuit ei. Fiul tău nu luptă în lupta cea dreaptă alături de ceilalți războinici. Nu luptă împotriva dușmanului. Un om nu poate trăi în două lumi. Așa ceva aduce moartea uneia și tristețea celeilalte.

Șoim făcu un pas înainte.

— Lupt când cred de cuviință, rosti el calm. Nu sunt copil să fiu împins de la spate după bunul plac al altora.

— Dar tu nu ai fost alături de tinerii noștri în niciun atac, spuse bătrânul cu viclenie. Nici împotriva indienilor, nici împotriva albilor. Nu e așa?

Pentru un moment, Șoim rămase tăcut. Era adevărat. Nu participase la atacurile împotriva albilor. Pornise la luptă doar când destinația fusese Rio Grande.

Vultur Alb rosti cu gravitate.

— Nu e timpul să luptăm cu albi. Sunt prea numeroși. Să nu uităm ce au pățit cei care au

rămas în rezervația albilor.

— Au fost niște proști, rosti cineva. Au permis soldaților să fi cucerească.

Vultur Alb scutură din cap, privind peste mulțime. Era vădit că tinerii războinici erau dornici de luptă.

— Nu e o rușine să mori, dar e o rușine să fii înfometat pentru a lua drumul albilor, pentru a accepta regulile lor. Vreți să sfârșiți astfel?

Vocea lui deveni răsunătoare:

— Un om trebuie să trăiască omenește, nu să fie tratat ca un câine. Când albi vor începe să trateze poporul nostru asemeni unor supuși ai lor, iar noi nu vom îngădui așa ceva, atunci nu vom mai fi războinici, ci criminali. Trebuie să avem răbdare. Să așteptăm. Să vedem ce ne aduce timpul.

— O altă înțelegere încălcată? Vânătorii lor au ucis bizonii doar pentru a-i lăsa morți în preerie, rosti un alt bărbat cu mânie. Ei nu respectă Marele Spirit care ne-a lăsat nouă bizonii pentru hrană. Trebuie să-i ucidem pe cei care îndrăznesc

să răpească ceea ce este al nostru.

Șoim privea tăcut. Vultur Alb purta o luptă sortită înfrângerii. Tinerii erau gata de luptă. Iar el trebuia să se alăture lor.

— Dar oamenii noștri care au fost uciși? întrebă altul, înalt, cu fața brăzdată de o cicatrice. Cu două luni în urmă, oamenii în uniforme albastre au întâlnit câțiva tineri de-ai noștri la vânătoare. Nu făcuseră nimic rău și au fost uciși. Iar noi să îngăduim așa ceva?

Șoim schimbă o privire cu tatăl său. Singurul fiu al acelui bărbat cu cicatrice fusese ucis atunci împreună cu alți tineri. Oamenii începură să murmure aprobator, privirile ațintindu-se din nou asupra lui Șoim.

Un tânăr ieși din mulțime și arătă spre Șoim.

— Te provoc, ca fiu al șefului nostru, să-ți dovedești bărbăția!

Când tânărul își întoarse fața spre lumină, Șoim îl recunoscuse. Esataisau Lup Tânăr. Era unul din rivalii săi, căruia îi displăcea felul în care Șoim venea și pleca din tabără. Odată chiar se bătuseră,

de la niște cuvinte aruncate de Lup Tânăr. Fusesse o luptă corp la corp, cu cuțitele. Șoim reușise să îl taie și câștigase. Acum Lup Tânăr îl provoca din nou.

— Noi vom porni să capturăm mulți cai și, dacă nu te temi, vei călări cu noi, spus Lup Tânăr cu îndrăzneală.

Șoim nu se grăbi să răspundă. Nu se temea și nici nu-i displăceau astfel de atacuri. Însă nu-i plăcea să i se vorbească pe un astfel de ton, așa că răspunse aspru.

— Nu am fost alături de voi când i-ați atacat pe cheyenne? Pe indienii Sioux sau pe apași? Întrebă el. Am dat lovituri reușite și am luat scalpurile dușmanilor. Trofee mele sunt pe peretele cortului. Nu e nevoie să pui la îndoială curajul meu. Îl pot dovedi oricui va avea îndrăzneala să întrebe.

— Poate, dar nu te-am văzut luptând cu albi. Ai nevoie de ceva anume ca să lupți împotriva lor? Sau te temi de ei?

— Motivele mă privesc numai pe mine, spuse

Șoim îngustându-și ochii. Și n-o să le împart cu tine.

Pentru câteva clipe nimeni nu făcu nicio mișcare, nu se auzi nicio vorbă. Atmosfera era tăcută, dar încărcată de tensiune. Șoim simți ura lui Lup Tânăr, dar nu spuse nimic care să-l îmblânzească. Nu avea de gând să negocieze pentru o bună înțelegere cu Lup Tânăr.

— Eu cred că te-ai temut să lupți, rosti Lup Tânăr cu răutate și privi în jur căutând aprobarea celorlalți.

Câțiva murmurară încet, susținându-l. Singurul care îndrăzni să vorbească în apărarea lui Șoim fu vărul său - Ohawasape sau Urs Galben. Deși era mai tânăr decât Șoim cu vreo patru ani, nu îi lipsea curajul. Și întotdeauna îl admirase pe vărul lui.

— Am auzit un scheunat de coiot în loc de urlet de lup, spuse Urs Galben cu furie. Cred că a fost mai curând invidie pentru poneii mulți pe care îi are vărul meu și pentru sclapurile din cortul său.

Lup Tânăr îl fulgeră cu privirea.

— Am și eu ponei și scalpuri...

— Scalpuri cărunte, iar poneii tăi sunt atât de înceți încât n-ar prinde nicio potârniche, nici vorbă de bizoni, îi răspunse Urs Galben cu ochii săi negri plini de furie.

Șoim ridică o mână.

— Aceasta este lupta mea, vere, totuși îți mulțumesc pentru vorbele tale. M-am bucurat să le aud.

Se întoarse apoi spre Lup Tânăr.

— M-ai provocat la întrecere. Voi lupta ca și până acum, dacă vrei.

Lup Tânăr se lăsă de pe un picior pe altul. Avea o cicatrice subțire de la sprânceană până la bărbie, și părea că nu uitase cine îi creștase fața.

— Voi lupta cu tine, spuse el în cele din urmă. Mi-ai dovedit odată că nu te temi să lupți. Dar nu o să mă las mânjit de unul care tremură la gândul luptei cu dușmanul.

Șoim scuipă în pământ, arătându-și disprețul și îl văzu pe Lup Tânăr roșind. Ochii i se îngustară și vocea i se auzi ca un tunet:

— Atunci așa să fie. Voi lupta cu tine când ne vom întoarce de la atac.

Vocea Spiritului ridică o mână:

— Va trebui să scapi de femeia albă. Ea va aduce multe necazuri asupra noastră dacă rămâne în tabără.

Șoim simți toate privirile ațintite asupra sa, dar fața nu trăda nicio emoție, niciun fel de reacție.

— Nu. Femeia albă este a mea! Și va sta cu mine până când mă voi sătura de ea!

Un murmur de protest se auzi prin mulțimea adunată. Șoim nu făcu nicio mișcare; nici măcar o tresărire de geană nu arăta că auzise sau că îi păsa de murmurul acela dezaprobat. Răspunsul lui îi deranjase pe mulți, dar nimeni nu ridică glasul să o spună cu voce tare.

Destul pentru astăzi. Mâine urma să meargă la Deborah și să-i dovedească ce însemna să fii femeia lui Șoim.

Cerul începu să se lumineze la răsărit, vestind venirea zorilor. Deborah se trezise și privea cu un

fel de neputință la petele apărute pe pătura ei. Nu avea nici cea mai vagă idee despre ce trebuia să facă într-o astfel de situație și nici cum să-i explice Florii Soarelui.

Din fericire, Floarea Soarelui știa mult mai multe decât ea și privi menstruația lui Deborah ca pe un fapt cât se poate de firesc. Probabil, chiar așa și era. Doar în societatea ei femeile pretindeau că astfel de funcții cât se poate de naturale, nu existau.

Fu dusă într-un alt adăpost. Floarea Soarelui o conduse în noua ei locuință, spre marginea satului, aproape ascunsă în spatele unei stânci îmbrăcate de vegetație bogată. Floarea Soarelui se întoarse și privi spre ea cu sfială. Deborah rămase privind, neștiind ce să facă sau să spună. Adăpostul era strâmt și destul de sumbru, o împletitură ciudată de ramuri.

— Ikaru, spuse Floarea Soarelui, făcându-i semn să intre.

— Nu înțeleg, începu Deborah, însă Floarea Soarelui o privi cu un sentiment de frustrare.

Cu câteva gesturi, schițate fără menajamente și câteva cuvinte pe care nu le înțelege, Deborah pricepu în cele din urmă ce încerca să-i explice fata. Simți că fața îi ia foc.

— Tsihabuhkamaru, rosti Floarea Soarelui cu franchețe.

Deși Deborah nu fu prea sigură că înțelesese exact cuvânt, pricepu totuși suficient.

— Să înțeleg deci că... menstruația mea este un lucru supărător pentru mersul firesc al lucrurilor.

— Nabi? atsikatu, spuse fata încet și Deborah ridică nedumerită din umeri.

Cuvântul însemna probabil tabu sau interzis, dar nu era prea sigură. Erau multe cuvinte al căror înțeles nu îl pricepu. Stânjeneala și supărarea îi sugrumă vocea.

— Așadar, trebuie să rămân izolată aici până când îmi trece? N-aș fi crezut așa-ceva. Cred că unele din ritualurile voastre sunt de-a dreptul copilărești.

Ignorând expresia rănită a Florii Soarelui,

Deborah intră în adăpostul acela primitiv. Acoperișul era împletit din ramuri de cedru. Din loc în loc atârneau și alte plante agățătoare, legate prin împletitura de ramuri. Jos, pământul bătătorit era acoperit cu un așternut gros de paie și frunziș.

Când se întoarse o văzu pe Floarea Soarelui îngenunchiată în fața adăpostului, aprinzând focul într-un loc anume destinat pentru așa ceva, înconjurat de pietre. Fusesse prea aspră, se gândi ea, și simți că o cuprinde un sentiment de vinovăție.

— Îmi pare rău că am fost nepoliticoasă, spuse ea, și Floarea Soarelui îi răspunse cu un zâmbet.

Deborah citi pe chipul fetei bunăvoința și bucuria copilărească de a uita și de a ierta repede și faptul acesta o încurcă și mai tare. Rosti unul din primele cuvinte învățate de la Floarea Soarelui.

— Haltoii.

Ochii aceia negri se întoarseră spre ea cu un zâmbet, răspunzându-i.

— Haitsii. Haa.

Prietene. Oare ce ar fi gândit Floarea Soarelui dacă ar fi plecat fără să-și ia măcar rămas bun. Și, cu siguranță, așa avea să se întâmple, dacă îi va surâde norocul.

Numai gândul acesta o făcu să se cutremure. Era destul de periculos și speranțele că vor reuși erau firave, însă trebuia să încerce. Ea și Judith fuseseră de acord în privința aceasta.

Judith. Oh, Doamne, oare ce avea să creadă când va vedea că ea nu mai vine ia râu? Și nu era nicio cale să comunice cu ea.

Fumul începu să se ridice gros și aromat, mirosind a molid și salvie. Floarea Soarelui îi zâmbi, acoperind-o pe umeri cu o pătură îmbibată în acest fum, apoi păși înapoi, luând și pătura cu ea. Deborah înțelese. Era o ceremonie gravă. Dădu serioasă din cap și Floarea Soarelui se arată mulțumită.

— E o prostie, se răsti Șoim la Floarea Soarelui care lăsă din nou privirea în jos. Ea nu face parte din tribul nostru. Nu are nevoie de ritualurile noastre.

În plus, Șoim n-ar fi vrut să plece fără să-i vorbească. Acum nu era posibil, de vreme ce Floarea Soarelui o dusesese în adăpostul purificării. Nu mai putea face nimic. Trebuia să aștepte și să-i vorbească abia când se va întoarce.

— Să te întorci teafăr, frate, spuse Floarea Soarelui cu sfială și mânia lui Șoim păli în fața privirii ei triste.

De fapt, ea nu adusesese intenții rele.

— O să-ți aduc ceva. Vrei? Încercă Șoim să o împace.

Fața ei se luminează într-un zâmbet.

— Haa. Totuși cel mai mult mi-a plăcut ultimul dar.

Șoim se încruntă.

— Care dar?

— Deborah. Este foarte drăguță.

— Deborah nu este a ta. Știi asta. Și nu eu am adus-o aici.

— Dar tu o ții aici. Așa a spus Vocea Spiritului. El crede că ea ne aduce ghinion, dar eu cred că nu e așa. Ea încearcă din răspuțeri să ne

mulțumească cu felul ei de a se purta.

— Să te mulțumească pe tine, probabil, mormăi Șoim. Petreci prea mult timp cu ea, surioară. Când mă voi întoarce, te voi lăsa să te înapoiezi în cortul tatălui nostru. Bunica e bătrână și are nevoie de ajutorul tău.

Floarea Soarelui ridică spre el o privire rănită.

— Nu ești mulțumit de mine?

Șoim o mângâie pe părul ei strălucitor și negru.

— Sunt foarte mulțumit de tine. N-aș fi putut avea o soră mai bună. Îmi faci inima fericită și sunt mândru de tine. Însă femeia vă trebuie să poarte de grijă cortului meu și mi-aș dori și eu să mă întorc să dorm în propriul meu cort.

Floarea Soarelui își înclină capul și zâmbi ușor. Obrazul ei era încă al unui copil, însă, în curând avea să intre în rândul femeilor, să își întemeieze propriul ei cămin. Și înțelegea deja multe lucruri.

— Poate îți voi aduce zahăr candel, cum ți-am mai adus și alte dăți, îi zâmbi Șoim cu dragoste.

— Atunci adu pentru amândouă. Sunt sigură că femeia ta va dori și ea ceva.

Șoim tresări, dar aprobă din cap, fără să spună nimic. Ar fi dorit să nu fi fost atât de impulsiv și să o lase pe Deborah în grija Florii Soarelui. Sora) ui avea să fie mâhnită când inevitabilul avea să se producă și nu își dorea o ruptură între ei doi.

O lăsă pe Floarea Soarelui și, întorcându-se, întâlni statura impunătoare a lui Vultur Alb, care-i privea. Tatăl său părea mult mai grav decât de obicei și Șoim înțelese că se gândea probabil la atacul care se pregătea.

— Ești sigur că într-adevăr asta vrei, fiul meu? întrebă Vultur Alb când Șoim ajunse lângă el. Îți știi sentimentele și gândurile în această privință...

După un moment, Șoim rosti încet.

— Nu voi aduce rușinea asupra casei tatălui meu, fiind considerat laș. Nu voi lupta cu femeile și copiii, așa cum face Lup Tânăr, ci cu bărbați înarmați. Am spus tuturor că inima mea nu participă la această luptă. Dar voi merge și voi

lupta așa cum Lup Tânăr doar visează că o poate face. Iar când mă voi întoarce, rosti el cu vocea apăsată, îl voi întâlni împreună cu cuțitul meu și atunci voi vedea dacă va mai vorbi la fel despre curajul meu.

— L-ai mai întâlnit și înainte.

— Însă a uitat, ridică Șoim privirea. Îi voi reaminti.

O scânteie de veselie și mândrie licări în ochii lui Vultur Alb.

— Asta e bine. Sunt urii bărbați care învață mai greu.

Apoi își întoarse privirea spre crestele îndepărtate ale munților.

— Am simțit vântul schimbându-se și suflând dinspre munte. Nu vom mai rămâne mult timp în această tabără.

— Crezi și tu, așa cum a spus Vocea Spiritului, că femeia albă ne aduce ghinion?

Gura lui Vultur Alb se strânse într-un rictus amar.

— Cred că într-o zi va trebui să se termine, așa

cum sfârșesc toate pe lumea aceasta. Marele șef Kwanah s-a unit cu triburile Kwahari și împreună au ucis multe uniforme albastre. Soldații albi sunt mânioși de aceste atacuri și tinerii noștri vorbesc de război, când ar trebui să vorbească de pace.

Privirea lui se îngustă, scrutând orizontul, ca și cum ar fi vrut să citească viitorul.

— Este un nou șef în locul numit Fort Richardson. El își pregătește oamenii să lupte asemeni manșilor. Oamenii noștri îl numesc Mangomhente. Printre oamenii lui este numit Mackenzie.

— Și crezi că el va reuși ce n-au reușit ceilalți? Vultur Alb ridică din umeri.

— Nu mi se cuvine mie să prezic. Știu însă că a fost un atac la Salt Creek și patru negru au fost uciși și li s-au luat sclapurile. Vor fi multe necazuri din cauza acestui atac.

Șoim era sigur de asta. Cunoștea lumea albilor mai bine decât tatăl său și știa că un rău făcut negrilor nu rămâne nepedepsit.

— Ai spus în acel consiliu că vor avea răbdare.

Datorită conducerii tale suntem acum liberi în loc să fim închiși într-o rezervație. Au uitat deja toate astea?

— Unii bărbați au memoria scurtă, asemeni lui Lup Tânăr.

Vultur Alb întâlnește din nou privirea fiului său.

— Și acum ei te numesc laș, când eu sunt cel pe care ar dori ei să îl acuze. Nu este drept. Îmi pare rău pentru asta.

Șoim ridică din umeri.

— Sunt obișnuit cu numele. Pentru mine ele nu au nicio însemnătate. Am fost numit în multe feluri.

— Și aceasta este o greșeală care ar trebui să apese pe umerii mei.

Stânjenit de discuție, Șoim dădu semne de nervozitate și Vultur Alb observă aceasta. Îl privi pe Șoim în ochi.

— Vocea Spiritului a avut dreptate doar asupra unui singur lucru - nu poți merge pe două drumuri în același timp. Trebuie să alegi.

— Am ales, răspunse Șoim cu fermitate. M-am

întors printre oamenii tribului.

— Însă inima ta încă hoinărește. Am vorbit prea mult, ca bunica, spuse el după un moment. Am uitat și eu. Sfaturile nedorite sunt ca fulgerul suflat de vânt.

Șoim dădu din cap, dar cuvintele tatălui său îi rămaseră în urechi. Se gândi la ele în timp ce călărea ieșind din tabără, îmbrăcat și pictat pentru luptă.

Și se bucură că Deborah Hamilton nu putea să-l vadă.

Capitolul 9

Deborah tremura cuprinsă de răcoarea dimineții. Zilele erau călduroase dar, după apusul soarelui, se făcea frig. Își ridică pătura groasă până sub bărbie și privi la Floarea Soarelui.

Fata dormea adânc între blănurile ei, cu părul negru răvășit. Floarea Soarelui o învățase pe Deborah cum să-și împletească părul în două cozi sau cum să și-l lege la ceafă, lăsându-l liber pe spate. Când hainele i se murdăriră, îi schimbă

fusta și bluza de bumbac cu o rochie nouă din piele de capră.

Cei care se ocupau cu comerțul, așa numiții comoncheros, veneau în tabără cu o mulțime de lucruri aduse de la oamenii albi. Unelte, arme, ace de cusut, tot felul de pânzeturi, orice se putea vinde și cumpăra.

Deborah nu putea să-i sufere pe oamenii aceia care veneau în tabără și-și aținteau asupra ei privirile piezișe. Unul dintre ei, mai îndrăzneț ca ceilalți, o privea mai insistent. Înalt și slab, cu un păr blond ce-i ajungea până la umăr, avea niște ochi sfredelitori și obraznici ce o făcea să se simtă dezbrăcată. Încercase să intre în vorbă cu ea, dar fusese repede salvată de Floarea Soarelui, care îi spusese câteva cuvinte aspre, între care recunoscuse și numele lui Șoim. Asta îl făcuse să se liniștească, însă continua să se uite lung la ea.

Apoi îl zărise vorbind cu Vultur Alb și înțelese din privirile lor că încerca să negocieze un preț pentru ea. Însă Vultur Alb refuză, deși Deborah simțea că și-ar fi dorit să o vadă părăsind tabăra, îi

era totuși recunoscătoare pentru că, în absența lui Șoim, nu luase nicio hotărâre în ceea ce privea soarta ei. Văzuse neliniștea Florii Soarelui și înțelese curând că, în acea tabără, erau multe priviri ostile îndreptate spre ea.

Devenise insuportabil. Și chiar mai insuportabil era gândul că Șoim se va întoarce în curând și nu-și va mai putea stăpâni patima.

Tinerii plecaseră cu aproape două săptămâni în urmă și puteau reveni în orice moment. O mai zărise în treacăt pe Judith și hotărî să stabilească planul evadării cu prima ocazie.

E o nebunie, murmură Judith cu fața ascunsă de șuvițele blonde, în timp ce se aplecase să-și spele picioarele în apa râului. Ne vor prinde înainte să apucăm să facem zece pași.

— Ai o idee mai bună?

Nervozitatea o făcu pe Deborah să ridice vocea și Judith îi aruncă o privire scurtă, avertizând-o.

— Nu.

— Nici eu. Trebuie să plecăm la noapte. Dacă

nu fugim înainte ca bărbații să se întoarcă...

Simți un nod în gât, însă era evident ce voia să spună. Judith simți tristețea din vocea ei.

— Cred că ți-a plăcut de el. Șoim... bărbatul acela.

— Ți-am spus că a încercat să se poarte frumos și nu mi-a făcut niciun rău.

Simți apa rece în jurul gleznelor goale și o cuprinse un tremur. Însă nu era doar din cauza apei reci.

— Mi-a fost frică de el, murmură Deborah și își dădu seama din priviri că Judith o înțelesese. Judith, am văzut... am văzut că într-o zi, când ne aflam tot aici, un bărbat te-a luat cu el... Stai, nu-ți feri privirea! Spune-mi, ți-a făcut vreun rău?

— Nu! Nu, el... n-a făcut așa ceva, se cutremură Judith. Nu l-am lăsat să-mi facă așa ceva. Am văzut ce fac bărbații și cum se poartă cu prizonierele, și am jurat să mă omor decât să mi se întâmple și mie așa ceva.

Privirea lui srfudith era disperată.

— Mă crezi? Sunt neatinsă, crede-mă!

— Bineînțeles că te cred, răsuflă Deborah ușu
„ta. N-am vrut să te supăr. Eram doar îngrijorată.

Crezi că vom putea scăpa la noapte?

— Da, spuse Judith. Vom pleca la noapte. Îmi pare rău că sunt atât de fricoasă. Voi fi gata când îmi vei spune.

— Ai reușit să-ți ascunzi câte ceva?

— Puțin. M-am ferit de cotoroața aia bătrână care trăiește ca să mă chinuie pe mine. Niciun prizonier din tabăra asta n-a muncit vreodată cât am muncit eu de când am ajuns aici. Dacă mi-aș fi făcut temeri din cauza unui pețitor prea insistent, zâmbi ea cu subînțeles, aș fi fost ferită de orice cu asemenea pază.

— Poate și eu aș fi pățit la fel, dacă nu ar fi fost Șoim.

Se aplecă, ferindu-și privirea de Judith. Trebuia să recunoască. Niciun bărbat nu o făcuse să se simtă astfel. Șoim se apropiase de ea mai mult decât crezuse că ar fi fost posibil.

— Așadar, la noapte, murmură Judith, fără să-și poată stăpâni un oftat.

— Da, la noapte... când luna se va înălța deasupra văii.

Orele păreau fără sfârșit. Treburile acelea casnice, obișnuite, durau o veșnicie, iar Deborah se încurca cu stângăcie, orice ar fi încercat să facă. De câteva ori fu nevoită să-și impună singură să nu se grăbească și să nu-și trădeze nervozitatea.

Floarea Soarelui o privea curioasă. Fata era mai tăcută ca de obicei, iar faptul acesta, adăugat, la planurile care chinuiau gândurile lui Deborah, o făcea să tremure.

Din cauza emoției deveni mai vorbăreață ca niciodată, mișcările îi erau mai rapide și mai agitate.

— E atât praf aici, bombăni ea, măturând păturile cu o măturică scurtă din nuiiele.

Nu reuși decât să stârnească mai mult praful, care o făcu să tușească. Observă privirea sceptică a Florii Soarelui și deveni mai vorbăreață.

— Nu ne-am prea ocupat de curățenie, cel puțin nu așa cum o făceam când eram acasă. Oh,

tu nu poți înțelege multe din câte spun, însă mă simt atât de neliniștită în seara aceasta. În fiecare primăvară și toamnă obișnuiam să scoatem afară covoarele și să le batem, să scuturăm draperiile, să spălăm ferestrele... Știu că mă crezi nebună, însă eu am venit dintr-o civilizație cu o tradiție îndelungată.

Deborah se opri și respiră adânc, să se calmeze. Reuși să zâmbească. Floarea Soarelui îi zâmbi și ea, deși puțin confuză.

— Tsaa nuusakatu? întrebă ea blând.

Deborah o privi lung, așa că ea repetă, dând din cap cu fermitate.

— Tsaa nuusakatu?

— Ah... fericire? Dacă sunt fericită? Asta mă întrebi?

Simți că i se pune un nod în gât.

— Cum să te fac să înțelegi? Nu pot fi fericită departe de lumea mea. Deși trebuie să recunosc că acolo nu a fost nimeni căruia să fi pese cu a vărat de mine, decât poate lui Judith. N-aș putea fi niciodată fericită... aici.

O podidiră lacrimile și își lăsă privirea în jos. Încă mai ținea măturică în mână. O așeză jos, cu grijă, ca pe un obiect fragil.

— Ke tsaa nuusakatu? Nu fericită? întrebă Floarea Soarelui.

Deborah tresări.

— Nu. Nu sunt fericită.

Spre uimirea ei, ochii fetei se umplură de lacrimi. Deborah se simți stânjenită, neștiind ce să facă. Floarea Soarelui fusese atât de blândă, atât de dulce și de diferită față de toți ceilalți pe care îi cunoscuse până acum – albi sau comanși – încât îi părea rău să o facă să sufere.

— Îmi pare rău, șopti ea. Dar... nu pot să-ți explic.

— Tasa Nakaai... nu fericită? întrebă fata încet.

— Șoim... el mă sperie. E atât de dur, de trufaș, de ferm. Știu că nu mă poți înțelege, pentru că nici eu nu mă mai înțeleg, însă mă tem de fratele tău, deși nu mi-a făcut niciun rău. Nu pot să-ți explic. Oh, cum te-aș putea face să

înțelegeți?

— Tukupu - Tosa Nakaai? păru să tresară Floarea Soarelui.

Deborah nu înțelese și ridică din umeri.

— Ku? e tsasimapu, spuse din nou fata și arată spre scalpurile atârinate de stâlp. Aitu?

Fără să priceapă prea bine, Deborah zise încet:

— Scalpuri. Rău. Da. De unde vin eu este rău să iei scalpuri. Kee. Aitu.

Floarea Soarelui dădu din cap, semn că price-se în sfârșit și Deborah o luă de mână. Fata îi zâmbi ușor și spuse:

— Haitsii. Deborah. Ohayaa. Haitsii.

— Da... haa. Deborah și Floarea Soarelui sunt bune prietene.

Era mai greu decât crezuse. Nu-și închipuise că Floarea Soarelui avea să ajungă să țină atât de mult la ea. Sau că ea se va apropia atât de mult de această fată. Pentru un moment - doar pentru un moment - Deborah se gândi că putea avea încredere în ea. Apoi își dădu seama că așa ceva

nu era cu putință. Floarea Soarelui nu ar fi lăsat-o să fugă. Urarea de despărțire trebuia să rămână nerostită.

Întinzându-se și căscând, Deborah se prefăcu obosită, așa că se îndreptară spre așternuturile lor. Se schimbă sub pătură, îmbrăcând fusta și bluza de bumbac. Nu putea să plece cu rochia pe care Floarea Soarelui i-o dăruise cu atâta generozitate. Era mai bine să i-o lase ei, poate ca arrlintire. Ascunse un săculeț cu carne uscată și câteva legume; făcuse provizii din timp. Nu erau prea multe și se mai gândi că, dacă în primele zile nu ajungeau la vreun fort sau la gospodăria vreunui alb, puteau fi găsite de indieni și ucise.

Nu era un gând prea liniștitor și Deborah se răsuci în așternut, prefăcându-se adormită, în timp ce focul se stingea încet și cortul se adâncea în întuneric. Afară vântul foșnea printre copaci și tabăra întreagă se pregătea de culcare.

Un alt zgomot îi ajunse la urechi și pentru câteva momente nu înțelese despre ce era vorba. Apoi în pereții cortului se auzi o răpăială ușoară.

Începuse să plouă.

Rămase neputincioasă în întuneric. Era și așa destul de greu să găsească drumul doar la lumina lunii, dar acum, cu luna ascunsă în nori, era ca și cum s-ar fi avântat spre un hău. Ploaie. După câteva săptămâni de secetă își găsise să plouă tocmai acum, când ea și Judith plănuiseră să evadeze.

Poate până la miezul nopții se oprea. Nu avea altceva de făcut decât să aștepte.

Războinicii călăreau la pas peste miriștea arsă, cu chipurile pictate pentru luptă. Peste o sută de războinici, indieni Kiowa, Comanși, Kiowa-Apași, Arapaho și Cheyenne înaintau călare pe poneii lor iuți. Patru Kiowa – Satank, Satanta, Addo-etta și Maman-ți-led – conduceau lupta. Locul înfruntării fusese ales cu grijă.

Șoim ascultase în tăcere noaptea trecută, când Maman-ți-led îndeplini ritualul magic pentru războinici. După ce își consultase oracolul, bufnița sa îi înștiințase de profețiile sale. Maman-ți-led – ceea ce însemna Bufnița înțeleaptă – era foarte

puternic și avea o mare influență asupra oamenilor. Prezise că se vor aduna două grupuri de oameni albi în această luptă. Nu trebuiau să atace primul grup, ci să-l lase să treacă nestingherit. Cel de-al doilea grup trebuia atacat și astfel victoria era obținută cu ușurință.

Preeria de la Salt Creek se întindea pe aproape trei mile, străjuită de dealuri înalte și limitată de pâlcuri dese de copaci. Era un loc numai bun pentru o luptă și orice grup care ar fi venit dinspre câmpia deschisă putea fi ușor atacat din adăpostul pădurilor.

Pe acolo trecea o cale ferată folosită pentru vagoane de marfă și pentru călători. O rută preferată pentru scopurile lor. Războinicii așteptaseră o zi întreagă și lăsaseră să treacă prin mijlocul lor un grup, fără să-i facă niciun rău. Îi așteptau pe ceilalți, stând pe deal, urmărind cu privirea calea ferată. Cerul era acoperit cu nori promițând ploaie, vântul adia ușor făcându-le penele să unduiască. Războinici și cai erau în așteptare.

ApoKunul dintre ei scoase o exclamație și Șoim simți o strângere în stomac. Pe linia ferată apăruse, venind dinspre vest, un tren. Era la numai o jumătate de milă de ei.

Șoim numără zece vagoane și doisprezece însoțitori de vagon. Oamenii aceștia nu aveau nicio șansă.

Vântul aduna nori negri pe cer. Nimeni nu mișca. Satanta măiță cornul său de vânătoare și suflă în el. Grupul se împrăștie pe deal în jos, cu strigăte sălbatice.

Șoim își înfipse pintenii în burta armăsarului și porni în goană alături de ceilalți. Răpăitul copitelor, strigătele sălbatice de luptă îi făcură sângele să-i alerge mai repede în vine și inima să-i bată năvalnic. Uită de toate îndoielile lui din tabără. Trăia doar clipa aceasta de încleștare. Era o eliberare a tuturor instinctelor sale agresive; acum era doar unul dintre comanșii care goneau călare, dornici să atace și să învingă.

Privi spre Lup Tânăr care ataca în flancul stâng și Șoim își schimbă direcția. Picioarele

puternice ale armăsarului ridicau nori de praf în urmă. Strigătele și chiotele umpleau aerul și mirosul morții începea să învăluie valea.

Șoim se aplecă pe grumazul calului și îl îndreptă spre tren, ridicându-și în același timp brațul în care ținea o sulită.

— A-he, strigă el lovind cu capătul neascuțit al sulitei un soldat ce îl ochise cu pușca.

Un glonț îi zbârnâi la ureche, șfichiindu-i pana din plete. Trase de hățuri și își îndreptă din nou calul spre tren. Văzu fața soldatului contorsionată de teamă și îl lovi din nou.

— A-he, strigă din nou.

Vagonul acela și trofeeze trebuiau să-i revină lui după ce lupta lua sfârșit. Își roti armăsarul și-l văzu în față pe Lup Tânăr, care parcă își arăta colții. Un zâmbet îi flutură pe chip, apoi își struni calul, îndreptându-l spre celălalt vagon, înțesat de oameni și arme.

Satisfăcut de el însuși, Șoim se îndepărtă de iureșul încăierării și se opri. Văzu câțiva soldați care țâșniră din vagoane și o rupseseră la fugă.

Între timp, războinicii lui încercuiseră complet vagoanele, focurile de armă lăsând pe alocuri spații goale în cercul lor. Câțiva soldați reușiră să scape printre ei, fugind spre adăpostul pădurii.

Războinicii reușiseră să doboare din spate câțiva dintre ei, restul reușind să scape.

Șoim se retrase. Nu îi mai păsa de restul luptei. Venise să dovedească ceva și reușise. Chiar și Lup Tânăr trebuia să-și înghită acuzațiile. Să treci printr-o ploaie de gloanțe și să reușești să-ți lovești adversarul, era considerat un gest mult mai curajos decât lupta corp la corp.

Calul se rotea nervos sub el. Împușcăturile se auziră din ce în ce mai rar, până când se opriră cu totul. Cerul se întunecase. Șoim își îndreptă calul spre preerie, când mai auzi o ultimă împușcătură. Un om slobozi un strigăt de moarte și Șoim se întoarse. Văzu unui din tinerii Kiowa prăbușindu-se la pământ. Un supraviețuitor din tren îl împușcase drept în față, când indianul se îndrepta spre vagon să-și culeagă trofee de război.

Fu un moment scurt de tăcere adâncă, după

care izbucniră cu furie strigătele de luptă. Soldatul care avusese această îndrăzneală fu târât afară, legat și transformat într-o torță vie. Urletele lui spintecară văzduhul.

Șoim privi totul în tăcere. Câteva vagoane erau în flăcări. Nori negri se adunaseră ca o prevestire rea pe cer, în timp ce războinicii porniră să-și adune prăzile.

Pentru el, ceea ce făcuse acum, nu avea nicio valoare, însă știa că ceilalți ar fi considerat ciudat comportamentul său, dacă nu s-ar fi mândrit cu faptele sale.

Porni încet, fără să mai privească în urmă la preeria peste care plutea izul de sânge și de moarte. Luase cu el două puști, ceva muniție și o pungă de tutun pe care o găsisese în tren. Își mai aruncase privirea după ceva strălucitor și găsisese într-unul din vagoane un săculeț de pânză plin cu zahăr candel. Îl luă, amintindu-și de promisiunea făcută Florii Soarelui.

Din norii negri se porni ploaia, ca o perdea deasă, venită parcă să spele orice urmă. Atacul

avusese succes.

Șoiin dădu pintoni calului. Era bucuros că se întorcea. Și era bucuros că avea să găsească acolo femeia care îi bântuia visele în fiecare noapte.

Nici măcar ploaia rece care se pornise nu îi potoli focul pe care Deborah îl aprinse în el.

Capitolul 10

Șoim privea cu ochii îngustați fața scaldată în lacrimi a Florii Soarelui.

— Când s-a întâmplat?

Fata ezită, apoi răspunse, însă atât de încet încât fu nevoit să se aplece spre ea să o audă:

— Acum trei zile.

Cu fața împietrită, Șoim încercă să-și stăpânească furia, care creștea în el ca un abur otrăvitor. Deborah și Judith furaseră doi cai și fugiseră în noapte și nimeni nu părea să le fi auzit. Nu-i venea să creadă! Cineva trebuie să fi auzit și totuși nu făcuse nimic să le oprească. Erau bucuroși să se vadă scăpați de femeia albă, mai ales după ce auziseră sfatul Vocii Spiritului.

Cineva îl strigă în timp ce traversa furios tabăra. Șoim se opri. Era Urs Galben, tânărul său văr.

— Femeia ta a plecat, spuse el când ajunse lângă Șoim. Voi merge cu tine să o găsești.

— Kee. Poate a fost prinsă de Înde. Va fi greu să o găsim.

— Am încercat să le descopăr urmele. Ar fi fost ușor după ploaie, dar a trecut o cireadă de bizoni pe pășune și le-a șters urmele.

Șoim își ridică bărbia. Erau atâtea lucruri care i s-ar fi putut întâmpla. Ar fi putut fi surprinsă de goana sălbatică a unei cirezi de bizoni, putea fi prinsă de apași sau de vreau alt trib. Sau de comanchero. Avea o puternică aversiune față de oamenii aceia care se ocupau cu comerțul între albi și comanși, și nu avea deloc încredere în ei.

— Nu-i greu să găsești două femei, spuse încet Urs Galben.

— Da, dar aceste femei nu au nici cea mai vagă idee despre drumul pe care îl au de parcurs. Ar putea să fie oriunde.

— Le vom găsi.

Un zâmbet amar trecu peste fața lui Șoim.

— Dar nu va fi ușor.

— Însă tu nu trebuie să renunți.

— Kee, nu mă voi opri până când ea nu va fi din nou în cortul meu. Și o voi face să fi pară rău că a îndrăznit atât de mult.

— Dacă o vom mai găsi în viață...

Șoim simți cum i se strânge inima și speră că nu i se citise slăbiciunea pe chip.

— Și dacă nu a ajuns deja la vreun fort, auzi vocea tatălui său. Dacă a alertat uniforme albastre, satul nostru este în primejdie.

— Crezi că va face așa ceva? întrebă Șoim cu inima strânsă.

— Poate nu o va face de bunăvoie, zise Vultur Alb trăgând din pipă și privind-și fiul cu seriozitate. Ar însemna ca profețiile Vocii Spiritului să se adeverească.

— Cred că șariatanui acela a lăsat-o să scape tocmai ca să fie sigur că i se vor adeveri palavrele, rosti aspru Șoim.

— Sunt multe posibilități de a acționa, aparent fără să schițezi niciun gest.

Șoim înțelese ce voia să spună tatăl său. Dacă cei din tabără se făcuseră. Era a nu vedea fuga lui Deborah, era ca și cum ar fi urcat-o pe cai și ar fi lăsat-o să plece.

— Vărul meu va merge cu mine, spuse Șoim. Și mai sunt încă alți zece care au spus că ar vrea să mă însoțească.

— Dacă fata a fost prinsă de Înde, pentru voi vă fi o șansă de glorie, zise Vultur Alb, privindu-și fiul drept în ochi. Dacă a fost prinsă de uniforme albastre, va fi o șansă de moarte.

— Trebuie s-o găsim înainte să se întâmple așa ceva. Riscul este mare și nimeni nu vrea să vadă tabăra noastră distrusă.

Șoim își feri privirea de a tatălui său. Știa sfatul nerostit ce se afla în spatele cuvintelor. Dacă soldații aflau că Deborah fusese luată în tabăra lor, ar fi venit să-i caute. Iar viața indienilor nu ar fi fost sigură. Ar fi trebuit să plece, pentru a-și proteja femeile și copiii, și să părăsească locul

acela, care oferea adăpost bun pentru ei și animale, pășune cu iarbă grasă și apă limpede a râului. Vocea Spiritului avusese dreptate. Adusese numai necazuri oamenilor cu patima lui pentru femeia albă.

Vântul adia printre copaci. Soarele era cald și luminos. Șoim simți greutatea deciziei apăsându-i umerii și înțelese că trebuia să plece din tabăra tatălui său. Era inevitabil. Nu putea să riște viețile celorlalți pentru obsesiile lui. Cu tristețe, aștepta ca tatăl lui să-i vorbească.

— Cu mult timp în urmă, după cum știi, începu Vultur Alb, am simțit aceeași dorință pentru o femeie, așa cum simți și tu acum. Femeia aceea era mama ta. Am lăsat inima să vorbească și, de dragul ei, am riscat viața oamenilor mei. Tu faci acum la fel. Cumpănește bine, fiule! Când un bărbat gândește cu inima uită de toate celelalte.

— Nu gândesc cu inima, răspunse Șoim aspru. Femeia este a mea. Iar ea a îndrăznit să fugă. Fapta ei este rușinea mea. O voi aduce înapoi în cortul meu și nu mă va mai părăsi niciodată!

Apoi aprobă din cap.

— Fie așa cum spui. Poate am vorbit doar de ceea ce mi s-a întâmplat mie. Inima mea a zăcut multe luni după ce mama ta s-a întors la oamenii ei. N-am mai simțit zâmbetul zeilor asupra mea până când te-ai întors tu în tabără. Atunci am înțeles că tot ce se petrecuse atunci avea un rost. Și rostul acela erai tu, fiul meu. Tu ai învățat să trăiești în două lumi, dar încă nu ți-ai găsit calea. Poate când o vei ști, poporul nostru va găsi și el calea de a rămâne liber.

Cei doi bărbați se priviră în ochi. Niciunul nu își făcea iluzii în ceea ce privea neamul comanșilor. Și adevărul era cel mai greu de suportat.

Deborah și Judith auziră un scheunat ascuțit. Fetele schimbă priviri îngrijorate.

— Un coiot, spuse Deborah după ce ascultă câteva clipe. A fost doar un coiot.

— Sper, răspunse Judith. Avem și așa destule necazuri ca să mai fim și atacate de lupi. Sau chiar mai rău.

Nici nu vru să se mai gândească. Frica le fusese permanent tovarăș de drum. Trecuseră trei zile de când mergeau și Deborah se temea că erau pierdute. Încercase să se orienteze după soare. Nu zăriseră încă nicio urmă de civilizație, deși ar fi trebuit. Când fuseseră luate de la conacul Velázquez, în trei zile ajunseseră în tabăra comanșă, așa că până acum ar fi trebuit să dea măcar de vreo așezare omenească.

— Ești sigură că nu ne învârtim în cerc? o întrebă Judith la un moment dat.

Fata își bălăcea picioarele în apa limpede a unui râu, răcorindu-și pielea plină de zgârieturi.

— Aș putea jura că am mai văzut dealul acela și înainte, continuă ea.

Deborah privi fără niciun chef la dealul cu pricina.

— Și eu. Dumnezeu să ne ajute Judith, nu mai sunt sigură de nimic. Mâncarea noastră e pe sfârșite, până acum n-am dat de nicio casă și mă întreb dacă vom da peste vreuna. Poate ar trebui s-o luăm în direcție opusă. Tot ce știu e că satul lui

Șoim este doar dincolo de dealul celălalt.

— Minunat, zise Judith scoțându-și picioarele din apă și încălțându-se la loc. Ar putea fi o călduroasă revenire acasă. Parcă văd încântarea de pe chipul lui când te va revedea.

— N-aș crede că Incintare e cel mai potrivit cuvânt.

O scutură un tremur nervos, ca o presimțire. Dacă le găsea Șoim? Din câte înțelesese, comanșii nu suportau nesupunerea femeilor. Ele cedau întotdeauna. Sfidarea era tratată cu asprime. Era o societate dominată de bărbați, care depindea de priceperea lor de a vâna și de a aduce hrană acasă. Și de a purta războaie!

Deborah simți o strângere de inimă.

— E timpul să pornim, zise ea, încercând să-și ascundă gândurile. Nu vom ajunge nicăieri dacă stăm aici.

— Oricum nu vom ajunge nicăieri, spuse Judith sec, însă se ridică în picioare. Dacă mai mănânc încă un nap uscat o să mi se întoarcă stomacul pe dos.

— E mai bun decât nimic. Să sperăm că în curând vom ajunge la vreo așezare civilizată. Și eu aş mânca altceva, mai cunoscut nouă.

— Măcar să văd ceva mai cunoscut nouă.

Încălecară pe cai și porniră din nou pe tirul apei. Era liniște. Se auzea doar zgomotul copitelor bătând pământul și foșnetul ierbii...

Era mult mai dificil decât își închipuise să stea fără șa pe spatele calului. Coapsele i se frecaseră de coastele calului și fusta ei de bumbac, ridicată deasupra genunchilor, nu îi oferea nicio protecție. Judith era în aceeași situație. Cel mai rău fusese în prima zi. Acum deja se obișnuiseră.

Auzi un țipăt scurt deasupra capului. Duse mâna streășină la ochi și privi în sus. Un șoim se rotea pe cer în cercuri line, maiestuos și regal. Ieșise la vânat. Se lăsă în plutirea curenților o vreme, apoi, cu un alt țipăt, se repezi la pământ ca o săgeată. Se auzi scheunatul slab al prăzii care își găsisese sfârșitul sub ghearele păsării. Apoi urmă o liniște desăvârșită. Deborah se cutremură.

Șoim. Și el era asemeni acelei păsări de pradă.

Și când va descoperi că fugise, va porni în căutarea ei. Era sigură de asta. Tot așa cum era sigură că va fi furios când o va găsi. Trebuia să se adăpostească altfel soarta ei va fi aceeași cu a acelei prăzi neputincioase.

Se auzi un alt zgomot, ca un țipăt ascutit, tăind aerul ca un cuțit. Deborah întoarse capul. Era aproape. Mult prea aproape. Inima începu să-i bată cu putere.

— Deborah... începu Judith cu voce tremurată, dar nu mai apucă să termine.

Țipătul se transformă într-un chiot și femeile văzură ceea ce se temuseră că vor vedea de când fugiseră: călăreți. Coborau în goană nebună, venind de peste dealul din depărtare. În fruntea lor, o siluetă cunoscută călărea un armăsar cenușiu.

— Șoim...

Deborah fu cuprinsă de panică. Lovi în coastele calului, îndemnându-l să iuțească galopul. Șoim. Un singur cuvânt răsuna ca un ecou în mintea ei, umplând-o de spaimă.

Iarba înaltă îi zgâria pupele goale. O auzi pe Judith călărind alături, încercând să se țină aproape.

Mai era o speranță. Întoarse privirea și văzu chipul înspăimântat al lui Judith.

— Nu te opri! îi strigă. Trebuie să reușim!

Pentru Deborah lumea întreagă se redusese la copitele cailor. Un sunet depărtat, ca o cădere de apă, o ajunse din urmă, și înțelese că urmăritorii se apropiau. Șoim nu avea de gând să renunțe acum, când o văzuse.

Își prinse mâinile de coama calului și, aplecată peste grumazul său, gonea cu disperare. Calul parcă prinsese aripi și distanța dintre ele și urmăritori părea să crească.

Deborah privi din nou spre Judith. Se temea că nu vor reuși să se țină de caii neînșeuăți, mai ales că acum începuseră să urce pieptiș dealul.

— Hai, încearcă! îi strigă lui Judith peste umăr.

Calul ei se poticni și Deborah se încleștă cu toate puterile de grumazul lui, ca să nu cadă.

Tremurând toată mai aruncă o privire în urmă. Aproape îi îngheță sângele. Incredibil! Ceata de comanși câștigase teren, apropiindu-se de ele. Era o distanță de câteva minute. Strigătele și chiotele lor sălbatice spintecau aerul. Șoim, cu pieptul musculos lipit de grumazul armăsarului, era în fruntea lor.

Deborah ajunse pe creasta dealului și calul ei se roti cuprins de panică în fața pantei pe care urma să o coboare. Pietrele se rostogoleau sub copitele nesigure. Judith venea din urmă, nu departe de ea.

Jos, în vale, într-o privire scurtă, Deborah zări o scânteiere de albastru și galben lângă țevile unor puști în care se reflecta soarele. Inima începu să-i bată mai tare și privi mai cu luare-aminte. Era cavaleria.

— Judith, grăbește-te! strigă ea. Hei! țipă cu disperare, încercând să se facă auzită în vale.

Oh, de ce nu o auzeau soldații?

Strigă din nou și, de data aceasta soldații își ridicară privirile și o văzură. Avură un moment de

descumpănire, după care își schimbă direcția și porniră pe pantă în sus. Deborah simți că o cuprinde slăbiciunea. Erau doar vreo trei oameni, prea puțini ca să lupte cu grupul de comanși care venea din spate. Cele două grupuri de bărbați nu se văzuseră încă, iar ele erau prinse între ei.

Judith reuși să o ajungă din urmă. Avea fața transfigurată de efort și îi aruncă lui Deborah o privire aproape agonică:

— Du-te tu, eu nu mai pot...

— Nu merg fără tine. Hai încearcă. Nu mai avem timp...

Într-adevăr, nu mai aveau. Comanșii ajunseseră în creasta dealului. Văzuseră soldații. Cavaleriștii înjurară și își scoaseră pistoalele din tocuri.

— Coborâți, strigă unul din soldați. Încercăm să vă acoperim.

— Du-te! îi strigă Deborah lui Judith. Încerc să-i distrag atenția lui Șoim.

Deborah își schimbă direcția. Dacă reușea să scape măcar ea, tot era bine. Se îndreptă în sens

opus, depărtându-se de Judith și de soldați, neîndrăznind să privească înapoi. Tropăitul copitelor o urmăreau se auzeau tot mai aproape...

Mai aproape...

Își ținea degetele încleștate în coama calului, coapsele strânse de trupul asudat al armăsarului. Frica o sugruma. Îi ascuțise simțurile. Auzea resprația horcăită a calului, simțea mirosul trupului său încins de căldură, simțea atingerea ierbii înalte peste picioarele goale. Toate senzațiile i se amestecau și în același timp rămâneau distincte într-un amalgam care o sufoca.

Apoi auzi pocnetul unei cravașe și înțelese că urmăritorul ei o ajunsese. Aruncă o privire scurtă înapoi și îl văzu pe Șoim. Călare pe armăsarul lui puternic, părea mai înspăimântător decât cel mai cumplit coșmar pe care îl avusese vreodată. Părul lung și negru îi flutura în vânt. În jurul frunții avea legată o fâșie de piele. Fața îi lucea de transpirație, dându-i un aer și mai sălbatic.

Șoim se aplecă și prinse hățurile calului ei, oprindu-l. Apoi brațul lui musculos îi cuprinse talia

și o trase aproape fără niciun efort. Deborah încercă să se opună, dar Șoim o așeză cu fața în jos, peste genunchii lui.

Cu picioarele atârându-i într-o parte și cu brațele în cealaltă parte, Deborah încerca să respire, cu stomacul apăsător de picioarele de oțel ale lui Șoim. Brațul lui strâns pe mijlocul ei, o silea să stea nemișcată și mormăi ceva ce – spre fericirea ei – nu înțelese. Vocea lui era aspră și furioasă.

Strigătele oamenilor se auziră în jur și Deborah încercă să ridice capul să vadă, dar Șoim o împinse la loc.

— Puaru, se răsti el, și Deborah recunoscu ordinul care îi poruncea să se oprească.

Deborah se potoli. Oricum era prea riscant să mai încerce să i se opună acum, după câte se în amplaseră.

În haosul acela o auzi pe Judith țipând. Apoi strigătele bărbaților se întetiră. Îl văzu pe Șoim ridicându-și pușca și auzi o explozie asurzitoare chiar lângă ea.

— Nu! țipă ea, încercând să se ridice. Poți s-o nimerești pe Judith!

Șoim răspunse ceva cu glas aspru și o strânse mai apăsător. Îl auzi spunând ceva celorlalți, apoi o altă împușcătură. Imediat un țipăt spintecă aerul. O ultimă împușcătură își risipi ecoul, apoi liniște.

Șoim dădu pintoni calului, pornind în galop. Deborah se prinse de marginea șei, de teamă să nu alunece de pe cal. Se îndrepta probabil spre ceilalți, și într-adevăr așa era, căci îl simți curând pe Șoim trăgând frâul și oprindu-și armăsarul. Zări ceilalți cai strânși în jurul lui Șoim, franjurii mocasinilor, auzi sunetele aspre și guturale ale limbii comanșe. Șoim rosti o comandă pentru ceilalți:

— Pitsa mia? ru. Notsa? kaaru.

Înțelese cuvintele mergi și ia. Se cutremură. Nici vorbă de eliberare. Fuseseră foarte aproape de salvare, dar eșuaseră.

Ceea ce păruse că a durat o veșnicie se petrecuse, de fapt, în câteva minute. Șoim o ridică numai cu o mână și îi dădu drumul jos de pe calul

lui. Deborah căzu în genunchi, sprijinindu-se în mâini, dar se grăbi să se ridice în picioare. Își scutură părul din ochi și ridică bărbia să privească spre Șoim. Era ca o siluetă întunecoasă proiectată în lumina orbitoare a soarelui. Simți cum i se strânge inima. Deși soarele îi venea în ochi, Deborah putu să vadă furia de pe chipul lui. Ochii neobișnuit de albaștri o săgetară ca două pumnale de gheață. Avea gura încleștata și câteva şuvițe negre i se lipiseră de obrazul asudat. Deși toată înfățișarea lui emana o furie sălbatică era de o frumusețe răscolitoare.

Privi în jur și o văzu pe Judith. Fusese prinsă și ea. Stătea tremurând toată în fața unui comanș tânăr și înalt, care o ținea cu strășnicie. Îl văzu cum rânjește răutăcios în timp ce își plimba mâinile îndrăznețe peste corpul lui Judith, neluând în seamă încercările zadarnice ale feței de a-l evita. Unul dintre bărbați spuse ceva și toți începură să râdă. Un râs care o făcu pe Deborah să se cutremure.

Judith privi o clipă spre Deborah, apoi își plecă

ochii, lăsându-se aproape cu resemnare în brațele comanșului. Deborah își simți ochii în lacrimi.

Totul era pierdut. Pierdut, pierdut, pierdut!! Soarta ei era acum în mâinile bărbatului cu ochii de gheață.

Înălță fruntea, așteptând în tăcere.

Capitolul 11

Miaru!!! Deborah îl privi pe Șoim, temându-se să spună ceva sau să facă vreo mișcare.

Când acesta ridică pușca și arătă înainte, repetând comanda, ea se întoarse încet și începu să meargă. Își îndreptă umerii, refuzând să-l lase să vadă cât era de speriată, apoi porni prin iarba înaltă.

Firul aspru al ierbii îi zgâria pielea dar nu se opri. Auzea cail, bătaia ușoară a copitelor, murmurul monoton al comanșilor și suspinele înăbușite ale lui Judith.

I se uscaseră gâtul. Cerul era încă luminos, soarele ardea, vântul unduia iarba înaltă. Transpirația începu să i se prelingă pe față și

bluza i se lipea de corp, tot mai umedă. Încercă să nu o ia în seamă tot așa cum încerca să-i ignore pe comanșii din spatele ei. Marginile ascuțite ale pietrelor o înțepau prin talpa subțire a mocasinilor și iarba o împiedica la mers. Se poticni de câteva ori, dar merse mai departe.

Încetini pasul. Șoim își apropie calul de ea și o împinse din spate cu țeava puștii.

— Miaru!

Teama și furia o copleșiră deodată. Sângele îi zvâcnea în tâmpile cu atâta putere, încât abia auzi comanda răstită.

Cum îndrăznea să se poarte astfel! Să se prefacă atât de mult, să pară atât de tandru și acum să fie atât de crud – era peste puterile ei să îndure. Mai ales după atâta groază și atâtea chinuri. Doar gândul că trebuie să supraviețuiască cu orice chip o opri să nu se întoarcă spre el și să-i spună ceva în comanșă.

Se împiedică într-o adâncitură și căzu în iarbă cât era de lungă. Șoim se aplecă și o înșfacă grosolan de spatele bluzei, prinzând-o, în același

timp și de păr. Durerea neașteptată îi tăie respirația și îi stârni dintr-odată mânia.

Când îi dădu drumul, Deborah se întoarse, ridică brațul și lovi armăsarul cu toată puterea. Din fericire se feri repede, căci armăsarul lui Șoim se smuci speriat, ridicându-se pe picioarele din spate. Șoim trase hăturile dibaci, potolindu-l apoi se dădu jos din șa. Cu o mână ținea hăturile, iar cealaltă o întinse după Deborah. Ea se întoarse încercând să fugă. Oricum, nu avea nicio șansă în fața lui.

Își încrucișă brațele la piept și așteptă. Nu pentru mult timp însă. Șoim rosti din nou un ordin scurt și oamenii săi porniră în galop ușor. O văzu pe Judith zbatându-se în brațele comanșului care o ținea captivă. O cuprinse un sentiment de zădărnici și neputință când o auzi pe Judith strigând-o, fără ca ea să o poată ajuta.

— Deborah!

Un singur cuvânt ce o cutremură.

Șoim păru să nu observe toate acestea. Ochii lui albaștri se întunecaseră ca cerul acoperit de

nori și aruncară o privire atât de rece încât Deborah începu să tremure în ciuda arșiței. Probabil văzu asta, pentru că un zâmbet sarcastic îi apăru în colțul gurii.

Ar fi vrut să-l lovească, să-și descarce mânia asupra lui. Oricum soarta ei era pecetluită, indiferent ce ar fi făcut.

Frica, mânia și disperarea îi măcinau nervii.

— Nu ești decât un sălbatic, îi spuse rece, cu toată ura de care era capabilă în momentul acela.

Ar fi vrut ca el să-i înțeleagă măcar mesajul, dacă nu și cuvintele...

— Ești demn de cel mai adânc dispreț. Aitu\ Ești diavolul. Dar n-ai ce să-mi faci. Îmi poți face rău trupește, dar nu-mi vei atinge sufletul!

Ridică bărbia și îl privi drept în ochi, văzând în scânteile din privirea lui că înțelesese ce îi spusese. Zâmbi disprețuitor:

— Ah, văd cel puțin că m-ai priceput. Nici nu mă mir. Un om lipsit de scrupule este obișnuit să fie disprețuit.

Câteva clipe ce părură veacuri Șoim nu schiță

nicio mișcare. Vântul îi flutura părul negru, dându-i o aură stranie. Privirea lui o țintuia cu atâta ferocitate, încât Deborah făcu un efort să-și ascundă tremurul. Aproximarea lui radia putere, bărbăție și ostilitate... Simți nevoia nebună de a fugi din fața lui v înaintea ca ea să apuce să facă vreo mișcare, Șoim o prinse brusc de braț. Încercă să se tragă înapoi, cu inima bătându-i nebunește, cu respirația înăbușită de un țipăt. Însă Șoim o trase spre el, lipind-o de trupul său tare ca piatra. Deborah văzu scânteele de gheață din ochii lui albaștri, umbriți de gene negre. Privirea lui o hipnotiză. Cercetă cu atenție cicatricea care îi brăzda într-un colț sprânceana, apoi linia dură a obrazului. Îi simți mirosul, un iz aparte, foarte masculin, un amestec de mosc, de aromă de tutun... și acestea, împreună cu vântul și soarele, îi răvășiră toate simțurile.

Dintr-odată i se făcu teamă, o frică teribilă! De el. De ea însăși. De această apropiere a lor, în acest timp și loc. Nu se temea de moarte. Brusc o cuprinse o dorință irezistibilă pentru acest bărbat

cu chip de piatră, care trecea de la blândețe la brutalitate, schimbător ca vântul de primăvară. O emoție inexplicabilă o făcu să se simtă rușinată de propria ei slăbiciune. Și – Dumnezeu să o ierte – dar în brațele lui nu se putea gândi decât la sărutările și la atingerile lui care o făceau să trăiască senzații pe care altă dată nici nu le visase.

Mânia dispăru, rămânând doar acea slăbiciune teribilă. Timpul încetase să mai existe; doar arșița soarelui și atingerea lui erau singurele lucruri pe care le mai conștientiza. Începu să vibreze de dorință și el abia o atingea.

Armăsarul lovi nerăbdător din copită. Cu fața rigidă ca a unei statui, Șoim o strânse cu putere de încheietura fragilă.

Fără un cuvânt, o prinse cu un braț și o ridică pe cal. Apoi sări și el, cuprinzând-o cu brațele pentru a prinde frâul și dădu pinteni armăsarului. Deborah nu mai schiță niciun gest de împotrivire, neștiind dacă ar fi trebuit să se bucure sau să se teamă.

Era clar că Șoim luase o hotărâre în privința ei

și se întreba ce va face când îi va ajunge din urmă pe ceilalți.

Nu se rosti niciun cuvânt, nu se dădu nicio explicație și nu auzi nicio amenințare cât parcurseră drumul înapoi spre munți. Făcură doar scurte popasuri, cât să bea apă și să odihnească caii, iar Deborah și Judith nu mai fură lăsate să se apropie una de cealaltă.

Pentru comanși fură necesare doar opt ore să parcurgă drumul făcut de Deborah și Judith în trei zile, învârtindu-se de câteva ori prin același loc. Slaba speranță a lui Deborah că soldații îi vor urma, începu să se stingă.

Șoim stătea tot timpul în spate, cu brațul încolăcit în jurul ei atât de strâns, încât nu ar fi fost cu putință să facă nici cea mai mică mișcare. Mai - ilt! Era copleșită de prezența lui. Îi simțea în fiecare clipă trupul lipit de al ei. Fiecare mișcăm a mușchilor lui o făcea să tremure involuntar. Era cu totul în brațele lui, o ametea cu unduirea corpului gol și minunat. Putea jura că nu va putea să-și scoată din minte niciodată mirosul lui masculin.

Era năucită. Dacă i-ar fi dat drumul să meargă pe picioarele ei nu ar fi reușit să facă niciun pas. O durea tot trupul de oboseală și dorință. Simțea că e gata să leșine...

Curând, valea atât de familiară le apăru în față și comanșii își lăsară caii la pas. Soarele cobora la apus, aruncând o lumină purpurie peste crestele munților. Pârâul se auzi din ce în ce mai tare.

Comanșii intrară în tabără înaintând printre corturi. Deborah văzu capetele întorcându-se în urma lor și le auzi vocile șoptite.

Intrarea aceasta în tabără era diferită de cealaltă, când femeile și copiii chiuiau bucuroși să salute întoarcerea acasă a războinicilor. De data aceasta, chipuri solemne îi priveau lung și iscoditor. Deborah știa că pedeapsa pentru faptele lor va fi dură și se rugă să aibă curajul să îi facă față.

Cineva îi puse lui Șoim o întrebare în timp ce treceau și răspunsul răstit o făcu să se cutremure. Nu era nimic în vocea lui care să arate indulgență.

Floarea Soarelui îi aștepta în fața cortului

tatălui ei, cu ochii întrebători și neliniștiți. Când se apropiară, ea le strigă:

— Aho, samohpu!

Cuvintele erau pline de speranță, dar și de prudență.

Șoim îi răspunse scurt și rece, fără să se oprească, înaintând spre cortul lui. Când ajunse, sări de pe cal, apoi o trase și pe Deborah din șa, prinzând-o de talie.

— Tahkamuru, rosti el sălbatic.

Deborah se simți cuprinsă de cele mai rele presimțiri. Înțelese clar ce voia el să spună și simți în același timp privirea Florii Soarelui îndreptată spre ea. Așteptă în tăcere și când Șoim se întoarse, îi văzu privirea rece, fixând-o. O apucă apoi de mină, o împinse în cort și intră în urma ei. Cu o mișcare scurtă închise intrarea. Nimeni nu îndrăznea să intre în cortul unui bărbat, când intrarea era acoperită.

— Evadarea aceasta... kuaru... a fost ideea mea. Nu e. Oh, nu... nu...

Încerca să-și aducă aminte cuvintele comanșe,

ca să se poată face înțeleasă, să fi explice că totul fusese ideea ei, nu a lui Judith. Dar nu putea, iar cele câteva cuvinte pe care le știa, păreau să se piardă în fața lui. Într-un monolog bâlbâit, Deborah încercă să ia toată vina asupra ei.

— Șoim... Tosa Nakaai, te rog... keta tsahhuhyaru. A fost vina mea. Nu... nu o pedepsi pe ea.

Cuvintele ei se opriră brusc când îi văzu expresia sălbatică. Vocea lui se auzi încet, dar amenințător:

— Subetul s-a terminat, Deborah. Ai face mai bine să pledezi pentru tine decât pentru verișoara ta.

Deborah clipi de câteva ori, nevenindu-i să creadă. Apoi privi lung la omul din fața ei, la ochii lui metalici, la rictusul batjocoritor al gurii, la frumusețea atât de masculină și de primitivă a corpului lui. Cuvintele spuse erau perfect inteligibile, însă îi luă câteva clipe să își dea seama de ce nu înțelege nimic. Vorbea englezește!!

Se simți cuprinsă de un val de căldură, apoi de un frison rece și reuși în cele din urmă, să îngaime:

— Tu vorbești englezește?

— Haa, da. Și comanșă și spaniolă și graiul apașilor și al cheyennilor. Ai un foarte ascuțit simț al observației.

Râsul lui batjocoritor o făcu pe Deborah să înlocuiască frica cu un val nestăpânit de mânie. Își strânse pumnii. Șoim observă reacția ei. Zâmbi și o prinse de încheietură.

— Numai pentru atât cred că nu ai de gând să mă lovești din nou, zise încet.

Toată tensiunea adunată în ultimele săptămâni erupse dintr-odată. Încercările ei de a rămâne lucidă se evaporară, ca și cum n-ar fi existat niciodată. Cu un țipăt mânios, se repezi asupra lui, lovindu-l cu pumnul, adresându-i toate epitetele insultătoare ce-i veneau în minte. Asaltul ei nu avu însă efect și se opri, gâfâind furioasă.

— Naiba să te ia! rosti ea cu năduf.

Șoim ridică o sprânceană.

— Înjuri, Deborah? O lady ca tine?

Ea îl privi și o sută de întrebări îi invadară mintea. Rosti numai una.

— Cine ești tu?

— Tosa Nakaai. Șoim. Un vânător. Un comanș.

— Nu, nu doar atât, scutură ea din cap. Ești un comanș și totuși... totuși nu ești ca ei.

— Într-adevăr, ai simțul observației, rosti el și îi eliberă mâna, împingând-o ușor de lângă el. Nu, nu sunt comanș pe de-a-ntregul, dar am crezut că ți-ai dat seama de asta după culoarea ochilor mei. Ai observat asta chiar din prima zi, îți amintești?

— Îmi amintesc. Dar am crezut că ești într-adevăr de-al lor.

— Nu.

Vocea lui deveni amară și începu să se rotească nervos prin cort.

— Nu sunt al nimănui. Nu sunt nici comanș, nici alb. Sunt ceea ce se cheamă o corcitură, și pentru cei mai mulți sunt mai puțin decât orice altă ființă omenească.

Neliniștită de amărăciunea lui dar și de

sentimentele ei confuze, Deborah începu să-și frământa mâinile.

— Și atunci ce cauți aici?

Se întoarse spre ea, cu un zâmbet trist.

— Pentru că este locul cel mai apropiat de ideea de casă pe care o am. Sau am avut-o.

— Ai avut-o?

— Crezi că soldații aceia vor uita să pornească să te caute? Nu. Și când vor porni, își vor pune întrebări despre soarta ta. Se știe că sunt porniți să ucidă tot ce le iese în cale când intră într-o tabără de indieni.

— Nu cred așa ceva. Nu... însă se opri roșind, la privirea lui sarcastică.

— De ce nu crezi? Pentru că sunt albi? Mai gândește-te. Nu numai comanșii pot fi cruzi.

— E greu să mă convingi de așa ceva, când am fost sclava voastră aproape douăjuni.

— Ai fost rău tratată? Bătută? înfometată? Siluită?

Obrajii lui Deborah roșiră mai tare.

— Nu. Totuși am fost terorizată. Nimeni nu are

dreptul să țină prizonier un alt om.

— Dacă nu greșesc, a fost și un război în legătură cu această problemă, nu-i așa? o ironiză Șoim. Și a fost între albi.

Deborah ridică bărbia.

— Da, e adevărat, dar...

— Dar ai spus că acum e altfel. De ce? Pentru că nu au fost implicați indieni? Sau pentru că ai fost implicată tu.

— Am fost implicată. Poate indirect, însă familia mea a suferit în timpul războiului.

— A suferit? Cât de rău? Spune-mi și mie, Deborah. Mă interesează.

Furioasă, ea izbucni:

— Nu asta contează acum! Ai folosit un truc ori bil cu mine. În tot acest timp ai fi putut vorbi în limba pe care o înțeleg și totul ar fi decurs mai ușor. Totuși nu ai făcut-o. Ești pe jumătate alb și ai putea să mă duci înapoi, să mă eliberezi. Dacă aparții acestui trib, ai putea să le explici asta în vreun fel... La urma urmei, m-ai cumpărat. Ai putea face ce vrei cu mine...

Șoim o privi și ochii lui își schimbă culoarea și intensitatea privirii. Deborah își simți inima bătându-i mai tare.

— Da, zise el încet. Aș putea face cu tine tot ce vreau. Și aproape am făcut. Dar nu am făcut ceea ce vreau cel mai mult. Până acum.

— Până... acum? Deborah nu-și putu stăpâni teama din voce. Ce vrei să spui?

— Vreau să spun, zise el prinzându-i fața în palme, că am de gând să termin ce am început. Ce ar fi trebuit să fac din prima zi. Toată așteptarea asta nu a fost bună la nimic. Nu mai pot risca viețile celorlalți? pentru dorințele mele. N-am de gând să mai aștept. Vreau să te am.

— Nu, rosti ea sufocată, nu...

— Ba da.

Deborah nu schiță nicio mișcare. Privirea ei lunecă spre pieptul lui gol, spre mușchii puternici care se conturau sub pielea arămie, spre linia fermă a umerilor.

Paralizată de teamă, citi în ochii lui reci că așteptarea luase sfârșit.

Capitolul 12

— Kwabitu, zise el încet. Întinde-te. Privirea ei se încețoșă de lacrimi. Scutură din cap cu fermitate. Răsfirându-și buclele roșcate.

— Nu.

— Nu ai de ales, zise Șoim rece. Poți face să fie ușor sau greu. E doar alegerea ta. Ți-am spus că vreau să te am și te voi avea. Știu că ești virgină. Voi fi atent.

— Atent?!

Ochii ei se umeziră, reflectând lumina focului ce ardea în mijlocul cortului.

— Ar trebui să cred că nu mă vei face să sufăr? Tu? Un bărbat care m-a tratat ca pe... ca pe o proprietate de când m-a văzut? Asta ai vrut tot timpul, nu-i așa?

— Bineînțeles. Tu gândești altfel? Dorința atrage bărbații spre femei, ea îi face să înfrunte orice risc ca să le poată avea. Nu fac niciun secret din asta. Am crezut că poate vei veni tu la mine, de bunăvoie. De asta am așteptat, de asta am avut

răbdare. Acum răbdarea mea s-au dus.

— Răbdare! Am fost prizoniera ta pentru mai puțin de două luni, și totuși tu ai așteptat... doar ca să te culci cu mine?

— Da.

Șoim îi citi panica din priviri și înțelese că trebuie să acționeze repede, înainte ca ea să facă un gest impulsiv. Poate că ar fi trebuit să o lase fără ca acest lucru să se întâmple, dar nu putea. O dorise prea mult ca să nu o aibă. Mai mult, după ce totul se va termina va putea ști ce se întâmplă cu el, ce înseamnă bucuria, căldura, durerea pe care le simțea când o vedea sau o atingea...

Deborah se întoarse rapid și încercă să fugă. Se împiedică însă în blana întinsă jos și, în același timp, brațele lui o prinseră, prăbușindu-se amândoi pe blană.

Șoim se răsuci în cădere, astfel încât să preia el șocul căderii. Deborah începu să se zbată disperată și nu își putu opri țipătul.

— Țipetele nu te ajută, o sfătui Șoim. În schimb o vor mâhni pe sora mea. Și toată lumea

din tabără va ști ce se petrece aici.

Așa cum sperase, Deborah tăcu. Privirea ei se fixă furioasă asupra lui și Șoim simți o umbră de regret. Ar fi putut să-l urască pentru asta. Chiar dacă văzuse și în ochii ei o dorință la fel de puternică, (dorință pe care ea n-ar fi recunoscut-o) totuși nu l-ar fi iertat niciodată dacă ar fi forțat-o.

— Șoim, te rog, spuse ea cu buzele strânse, și el înțelese cât de greu îi venea să îl roage astfel. Nu e nimic cu care să te pot convinge să nu o

— Nu, nu e tue? tu.

Alintul îi scăpă aproape fără să-și dea seama. Micuța mea. Șoim speră că ea nu i-a înțeles cuvintele. Se răsuci puțin, astfel încât greutatea lui să nu o incomodeze și îi dădu la o parte șuvițele rebele care îi alunecaseră în ochi.

— Te-am dorit de când te-am văzut, stând acolo, în mijlocul taberei, ca și când ai fi fost o regină, iar noi supușii tăi. Mi-a atras atenția curajul și demnitatea ta. Și frumusețea...

Deborah înghiți cu greu.

— Și ai hotărât să mă distrugi.

— Să te distrug? întrebă el surprins. Nu. Îți admir curajul. Tot așa cum îți admir frurr, isețea.

— Și dacă mă admiri, atunci de ce...?

— Deborah, un bărbat poate să admire o femeie și în același timp să își dorească să facă dragoste cu ea.

— Dragoste!

Ochii lui Deborah aruncau scântei.

— Nu știi nimic despre dragoste. Tot ce ai în minte este doar o poftă animalică.

— Poate ai dreptate.

Șoim se aplecă spre ea și îi sărută ușor buzele, prinzându-i capul cu o mână.

— Deschide-ți buzele pentru mine, murmură el dar ea și le strânse cu îndărătnicie. Vreau să te gust.

— Lasă-mă în pace!

Încercă ea să se răsucească, dar Șoim o ținea strâns.

O sărută lung și apăsător, până când simți din partea ei un ușor răspuns. Își ridică capul să o poată privi. Avea fața îmbujorată. Însă pe nas și pe

obraji, spre amuzamentul lui, era plină de praf.

Deborah rămase surprinsă când îl văzu ridicându-se în picioare și trăgând-o după el.

— Arăți de parcă te-ai fi tăvălit prin praf.

— Nu e vina mea.

Șoim ridică o sprânceană.

— Nu, încuviință el. Dar tu ai vrut să fugi din tabără.

O privi stând demnă și prăfuită apoi spuse:

— Scoate-ți hainele.

Deborah amuți, în timp ce un zâmbet fugar trecu peste gura aspră a lui Șoim. E drept că nu se aștepta ca ea să execute ordinul.

— Bine. O vom face în felul tău.

Confuzia o copleși, mai ales când îl văzu că ridică acoperitoarea de la intrare și o trage după el, afară din cort. Crezu la început că are de gând să o umilească în public.

Se lăsase întunericul și numai focurile din fața corturilor mai luminau.

Șoim o trase după el spre râul care scânteia în lumina lunii. Pășea întins și apăsător, ignorând

rezistența pe care ea încerca să o opună.

Cu o mișcare rapidă și fără menajamente, o ridică în brațe și o aruncă în râu. Deborah țipă, împrăștiind în jur stropi reci. Șoim înaintă spre ea.

— Aveai nevoie de o baie, spuse el. Te-am rugat să te dezbraci, amintește-ți.

— Nu mi-ai spus că era vorba de o baie.

— Nu m-ai întrebat.

Șoim o privi cum își dădea la o parte furioasă suvițele ude de păr ce-i căzuseră pe față și simți cum îl copleșește o tandrețe ciudată pentru ea. Un sentiment care îl făcea să se simtă altfel ca până acum. Încercă să-și ascundă slăbiciunea, strigându-i ascuțit:

— Dacă tot ești în apă, spală-te.

— Probabil crezi că tu miroși ca un trandafir? i-o întoarse ea.

Răspunsul acesta îl făcu să zâmbească. Se gândi câteva clipe, apoi, spre uimirea lui Deborah, care nu își putu reține un țipăt ușor, se dezbracă.

— A fost ideea ta, zise el rece, înaintând spre ea.

— Dar nu m-am gândit la așa ceva!

— Amândoi avem nevoie de o baie.

O prinse de braț și o trase spre el.

— Nu ești doar crud, reuși ea să șoptească, ești și nebun!

Șoim simți o ușurare văzând că furia luase locul fricii. Nu voia să o vadă tremurând de frica lui. Ținând-o strâns, începu să o dezbrace, aruncându-i hainele una câte una. Zbaterile ei aprinseră în el un foc devastator, în ciuda apei reci în care stăteau. Deborah se opri brusc când o lipi de el. Trupul ei ud făcu să-i crească și mai mult dorința. Doamne, de s-ar putea stăpâni mai mult timp!

— Stai liniștită, fetiță mică, șopti el răgușit, simțind-o cum tremură.

Zgomotele nopții, foșnetul ierbii înalte și susurul râului îi mvăluiră blând. Șoim o ținea în brațe. Când își dădu seama că aceasta ar putea fi singura lor noapte îl cuprinse disperarea. Dacă vor face dragoste, o vor face așa cum trebuie.

Îi mângâia linia rotundă a soldului. O simți

încă tremurând și îi văzu la lumina lunii ochii ațintiți asupra lui. Înțelese dintr-odată că – fie că o recunoștea sau nu – Deborah cedase dorinței lui. Se citea asta în ochii ei, se simțea din felul în care îl ținea strâns, cu mâinile micuțe pe umerii lui.

— Șoim...

El îi opri cuvintele cu un sărut ușor, lunecând dinspre colțul gurii spre ureche, apoi spre gât. Deborah simți că arde. Șoim își lunecă mâna pe spatele ei, apoi pe fese, lipind-o de el. Deborah vru să strige, dar gura lui îi înăbuși țipătul într-un geamăt surd.

Sânii lipiți de pieptul lui gol duseră plăcerea până la chin. Îl uimea și pe el dorința sălbatică pentru această femeie... mai mult decât pentru oricare alta.

Deborah își sprijini fruntea de umărul lui.

— De ce îmi faci asta? șopti ea. Nu înțeleg ce am făcut ca să fiu violată.

— Nu va fi un viol, scrâșni Șoim. Vei vedea. Simt că mă vrei. Ne dorim unul pe altul și a venit timpul să potolim această sete... sau durere.

Deborah ridică privirea spre el; cu o tresărire.

— Durere? Da, e într-adevăr că o durere, dar nu înțeleg de ce.

Faptul că ea recunoștea îl surprinse și îl descumpăni în același timp. Tăcu câteva clipe înainte de a-i răspunde.

— E un sentiment firesc. E ceea ce simte orice bărbat sau femeie când sunt atrași unui de celălalt.

— Dar eu nu sunt tocmai genul de femeie de care ai tu nevoie zilnic, zise Deborah cu amărăciune.

— Nu. Nu știu de ce te vreau pe tine și nu pe alta, dar știu că te vreau.

Ea își ridică privirea, încă tremurând. În ochii ei era o rugămintă, pe care vocea ei nu o rosti, îl voia. Trebuia doar să îndepărteze acele împotriviri absolut firești.

— Deborah, trebuie să înțelegi cât e de normal pentru un bărbat și o femeie să fie în acest fel împreună, murmură ei, mângâindu-i obrazul neted.

— Nu. Noi nu suntem căsătoriți. Nu e drept.

— În astfel de situații nu contează câteva cuvinte. Nu ele aduc unirea dintre un bărbat și o femeie.

Șoim își dădu seama că educația pe care o primise de la mama lui încă îl mai influența. Dar nu considera că îi face vreun rău. Ea fusese măritată – chiar dacă pentru puțin timp – iar el nu îi luă nimic, decât ceea ce ar fi trebuit să ia soțul ei în acele câteva minute din chioșc. În schimb, își potolea în sfârșit focul care ardea în pieptul lui de când o întâlnise.

— Deborah, zise el aspru, când ea își îngropă fața la pieptul lui. Tu. Vrei să te întorci la oamenii tăi. Iar eu vreau noaptea aceasta.

Fu un moment de tăcere, în care el simți cum întregul ei corp se încordează. Apoi ea își ridică privirea cercetându-i fața în lumina lunii.

— Înțeleg. Dar cu Judith ce se va întâmpla?

Șoim ezită. Judith nu era a lui, ca să poată avea vreo putere, dar nu îi spuse asta lui Deborah. Era prea multă speranță în ochii ei ca să fi spună

cum stăteau lucrurile cu verișoara ei. Un val de furie îi făcu să se gândească să o refuze, dar știa că nu se poate. Oricât l-ar fi costat, sângele lui de alb îl îndemna să nu o lase pe Judith pradă unei soarte rele. Cu fața ca de stâncă, îi spuse:

— Dă-mi noaptea aceasta și o voi ajuta și pe verișoara ta.

Poate nu era corect. Trebuia să le ducă pe amândouă înapoi, în lumea lor, fie că Deborah îi ceda cu plăcere sau nu. Dar acum nu mai conta ce era corect și ce nu.

Trăgând adânc aer în piept, Deborah spuse încet:

— Bine. Mă voi... culca cu tine.

Deși focul ardea în mijlocul cortului, Deborah încă tremura. Părul îi era ud și hainele îi atârnavu pline de apă.

Șoim întinse mâna și o prinse ușor.

— Întinde-te lângă mine. Te voi încălzi.

Pășind ca prin vis, Deborah urcă treapta care ducea la patul lui din pături și blănuri, privind în ochii de un albastru intens, în care se reflectau

flăcările focului. Nu putea. Și totuși trebuia. Libertatea ei și a lui Judith depindea de momentele acestea.

Și mai era ceva, greu de definit ce o împingea înainte.

Se lăsă în genunchi simțind că nu o mai țin picioarele. Șoim îi zâmbi – un zâmbet scurt și nesigur dar care o mai liniști puțin.

— Nu știu ce să fac, zise ea cu simplitate.

Șoim dădu din cap, în semn că o înțelege.

— Știu. Totul va veni de la sine, vei vedea.

Oare acesta era Șoim? Bărbatul acesta care îi vorbea blând și o mângâia tandru? Cel care până acum fusese războinicul sălbatic, plin de ură? Pentru o clipă se întrebă dacă nu îl privea altfel știind că e doar pe jumătate comanș.

Însă nu mai avu timp să filosofeze, pentru că Șoim o trase lângă el și o cuprinse într-o îmbrățișare posesivă.

— Sărută-mă, șopti el răgușit, ridicându-i bărbia cu un deget. Sărută-mă.

Deborah închise ochii și simți sărutarea care o

ameți. Ridică mâinile și se prinse de umerii lui, simțind sub degete mușchii de piatră. Întredeschise buzele. Simți limba lui alunecându-i printre buze și un val de căldură ciudată o cuprinse din creștet până în tălpi.

Răspunse sărutărilor lui, la început nesigur apoi participă timid, vrând parcă să-l guste. Șoim scoase un geamăt scurt, de satisfacție.

Îi scoase înnebunitor de lent bluza, apoi fusta. Deborah simți cum tot trupul i se înfierbântă.

— Ești atât de dulce, murmură el. Așa cum îmi imaginam că trebuie să fii.

— Șoim...

Dar el nu o ascultă. O așează între blănuri și își aținti asupra ei flăcările albastre ale ochilor. Dorința aceea sălbatică îl transfigurase și o înspăimântă. Frica deveni mai puternică decât supunerea ei de până atunci și, când el îi prinse în palmă sânul alb, Deborah tresări. Șoim o privi surprins.

— Ușor, ușor, șopti el. Nu-ți fac niciun rău. Vei vedea. Nu te zbate. Nu acum. Relaxează-te!

Se aplecă spre ea și părul lui lung îi mângâie umărul gol, în timp ce el o săruta pe gât, apoi mai jos. Deborah se arcui, încercând să se desprindă din sărutarea lui cu un protest mut, dar gura lui se opri asupra sfârcurilor.

Țipătul i se auzi scurt, în timp ce gura lui fierbinte și umedă îi ardea pielea fină. Durerea aceea stranie crescuse. Sfârcul întărit parcă luase foc, și senzația aceea se accentua, tot mai copleșitoare, în mod ciudat, era o legătură între ritmul în care Șoim îi suga sfârcul sânului și pulsația pe care o simțea înăuntru, între picioare.

Crispată, Deborah îl împinse ușor și el își ridică capul, privind-o cu ochii arzând. Încet, își petrecu degetele printre ale ei și îi ridică brațele deasupra capului, așezându-i-le în blana moale.

Gestul lui făcu sânii lui Deborah să se ridice atâtațatori, atrăgându-i privirea flămândă. Șoim se ruga cu disperare să aibă răbdare și puterea de a se abține.

— Șoim...

Restul cuvintelor se pierdu, în timp ce gura lui

prinse din nou sfârcul ca un boboc de trandafir. O mână coborî pe celălalt sân. Își roti degetele în jurul său.

Respirația ei deveni tot mai grea, iar căldura aceea ciudată îi invada trupul. Simți că începe să își rotească ușor umerii, de parcă o mână străină ar fi mișcat-o astfel. Mângâierile și sărutările lui erau ca o magie ce o făcea să nu își mai poată stăpâni corpul.

Murmurând o șoaptă înceată și răgușită, Șoim se ridică pentru un moment și își desprinse acoperământul din jurul taliei. Deborah îngheță. Trupul lui musculos nu mai păstra niciun secret pentru ea. Lumina focului o ajută să vadă mărimea dorinței lui. Arăta extraordinar, atât de... masculin...

— Doamne, șopti ea. N-am să pot să o fac. Pur și simplu, nu pot.

Șoim zâmbi într-un colț al gurii.

— N-o să fie așa de rău cum îți închipui. S-ar putea să te doară la început, dar doar pentru o clipă.

Să o doară? Privirea ei coborî din nou asupra bărbăției lui. Nu, se înșela. O va ucide.

— Adu-ți aminte, zise ea fără vlagă, că mi-ai promis să o duci pe Judith înapoi.

Șoim izbucni în râs. Se apropie încet și o acoperi cu trupul său, făcându-și loc între coapsele strânse. Deborah simți umflătura fierbinte lipindu-se de pânțele ei.

— Vei pleca cu ea, îți promit...

— Adu-ți aminte... mai reuși ea să spună, gândindu-se că nu va supraviețui acestei nopți.

— Ah, notsa? ka - iubito, șopti el. Când ne vom uni, vei fi pregătită să mă primești.

Deborah nu îi răspunse. Oricum nu conta. El avea să facă ce voia.

Șoim îi depărtă mai mult coapsele, apoi își lunecă mâinile de-a lungul lor, până când ajunse cu ele în acel loc umed și cald, în intimitatea ei. Reținerea lui ajunsesese la limită. Se cutremură de dorință și gemu involuntar. Era minunată, mai frumoasă și mai senzuala decât își putuse închipui.

Deborah încercă să nu se gândească la ce îi

făcea dar, când Șoim începu să o mângâie, uită de toate. Tensiunea creștea în ea pe măsură ce el îi freca cu degetul ridicătura micuță, până atunci atât de bine ascunsă. Își mușcă buza ca să nu țipe. Șoim părea că știe ce se întâmplă cu ea. Respirația lui deveni tot mai sacadată, de parcă și pe el îl excita la fel de mult acea atingere.

Copleșită de senzații, Deborah își auzi propriile gemete. Își desfăcu singură și mai mult coapsele și își undui șoldurile, căutând parcă ceva care să ducă la sfârșit tortura aceea incandescentă.

Cineva strigă numele lui și își dădu seama că era vocea ei, țipătul ei. Deschise ochii și-i văzu privirea arzătoare, buzele umede întredeschise senzual. Tensiunea dinlăuntrul ei creștea dureroasă, tot mai fierbinte.

— Nu, nu, gemu el, zvârcolindu-se, dar Șoim nu îi luă gemetele în seamă.

Mâinile și gura lui o făcură să nu-și mai poată stăpâni țipetele de extaz și, pentru câteva momente, se simți suspendată în timp și spațiu.

Șoim găfâia. Deborah întoarse capul și își lipi fruntea de umărul lui. Simți inima bătându-i repede și Șoim o sărută din nou, așteptând să-i răspundă.

Când își făcu loc între coapsele ei, înlocuindu-și mina cu organul mare și rigid, Deborah nu-și putu stăpâni un geamăt.

— Șșt, o liniști el, blând. Sua yurahpitu.

— Ce-ai spus? îngăimă ea.

— Relaxează-te, iubito!

— E ușor să spui așa...

— Ți-am făcut vreun rău până acum, nu tue?

Deborah îi întâlni privirea. Recunoscuse în ultimele lui cuvinte un alint și se simți mai liniștită.

— Nu.

— Atunci dă-mi o șansă. Nu vreau să te fac să suferi. Vreau să-ți placă... Dumnezeu! Tu mă chinui pe mine, scumpo!

Ea nu-i răspunse. Își lăsă din nou sânii pradă mângâierilor lui și simți din nou pulsația aceea ciudată între picioare.

În ciuda cuvintelor lui, Deborah nu reuși să se relaxeze. Corpul ei nu mai era sub control, se deschidea pentru el. Simți cum i se oprește respirația când Șoim se culcă peste ea. Se ajută de o mină pentru a-și face loc acolo unde coapsele ei încordate se uneau. Avea trupul fierbinte și transpirat. Părea dur și blând în același timp; Îl voia lipit de ea. Nespirația lui gâfâită îi ardea obrazul. Îl auzi scoțând un geamăt adânc, apoi murmurându-i:

— Ești atât de strâmtă...

Deborah era ca dintr-o altă lume. Cuvintele lui se transformară în gemete. Fără să vrea începu să tremure. Îl simți pătrunzând-o dintr-odată, cu o singură și puternică împingere. Rămase nemișcată, cu respirația întretăiată.

— Asta a fost, iubito... E gata acum, șopti cu buzele aproape lipite de gura ei. De acum va urma doar plăcere, fără alte surprize... Ești foarte îngustă... Te simți bine, iubito?

Pentru că el părea îngrijorat, dădu din cap:

— Da, bineînțeles.

Sprrijinindu-se în coate, Șoim se ridică puțin ca să o privească. Se încruntă, îndepărtându-i șuvițele ude de pe față. O mângâie blând și o sărută cu tandrețe.

Deborah se mai liniște, și Șoim rămase la rândul lui nemișcat. Apoi se întoarse puțin și o penetra din nou, de data aceasta mai ușor. Intra și se retrăgea, la început încet, apoi din ce în ce mai repede, aprinzând din nou focul în ea. Corpul ei rămase la început amorțit dar, treptat se simți cuprinsă de o plăcere devoratoare, de nestăvilit. Aproape inconștient, începu să-și miște șoldurile sub el, așteptând și răspunzând loviturilor lui într-un ritm care sff armoniza cu dansul pe care Șoim îl făcea deasupra corpului ei. Misterul se dizolvase. Acum știa de ce bărbații și femeile se căutau unii pe alții pentru această ultimă cedare a trupurilor.

Pe măsură ce ritmul mișcărilor lui se accentua, Deborah simți dorința crescând în ea, mai fierbinte și mai puternică decât înainte, copleșind-o. Deschise ochii. Privirile lor se

întâlniră, în timp ce Șoim se rotea deasupra ei. Coapsele lui puternice îi țineau picioarele desfăcute pentru a permite corpului să se miște în ritm acela înnebunitor.

— Șoim, șopti fără să știe ce voia să spună, dar sperând că el o va înțelege. Șoim... oh, Șoim...

Ochii lui albaștri erau atât de întunecați, încât păreau aproape negri; avea gâtul încordat, iar mușchii puternici se conturau sub pielea arămie, care strălucea în lumina blândă a focului.

Apoi, Deborah simți un val fierbinte, un fior ce o făcu să se arcuiască și să-și ridice picioarele, înlănțuind talia supla a bărbatului. Își pierduse orice control, penetrările lui dându-l o senzație pe care nu o bănuise niciodată. Se agăță însetată de el cerându-i mai mult, apoi țipă cu vocea răgușită de gemetele de până atunci; un țipăt ce răsună clar în noapte.

Șoim o mai pătrunse o dată, cu o ultimă mișcare în care se simțea descărcată toată energia, toată dorința stăpânită atât timp, apoi rămase nemișcat și încordat, în timp ce Deborah

atinse un orgasm convulsiv. Câteva clipe mai târziu, ea îi auzi geamătul aspru și barbar, eliberarea lui invadându-i trupul.

Capitolul 13

Lumina zorilor pătrunse în interiorul cortului. În culrând, soarele avea să răsară de după crestele munților.

Deborah clipi, deranjată de o rază ce pătrundea prin pânza cortului. Ca toate celelalte corturi, și acesta era îndreptat spre răsărit, ca să salute, soarele. Probabil așa cerea religia lor, se gândi ea.

Întoarse capul și privi spre Șoim. Dormea pe blana moale, cu un braț petrecut ocrotitor în jurul ei, posesiv chiar și în somn. Simți o durere jos, iar buzele și sânii erau mai sensibili ca de obicei.

O ușoară roșeață îi acoperi fata, amintindu-și de ce se petrecuse peste noapte. Și-ar fi dorit ca el să nu fi fost acolo, lângă ea și se întreba cum va da acum ochii cu el, după toate câte se întâmplaseră.

Toți bărbații și femeile se împerecheau atât de

sălbatic? Oare ceea ce făcuseră ei era ceva obișnuit? Ar fi vrut să existe cineva pe care să îl poată întreba.

Și, ceea ce era mai grav, nu făcuse asta doar pentru eliberarea ei și a lui Judith. Fusese o atracție pe care Șoim o stârnise în ea încă din prima zi, când o privise atât de insistent. Încercările de a o seduce, nu făcuseră decât să adâncească această patimă, dar până acum refuzase să recunoască.

Acum putea să se întoarcă acasă.

Simți o strângere de inimă. Se culcase cu Șoim, îl primise în corpul și în inima ei. Îl iubea! Constatarea aceasta o făcu să se cutremure. Ce va face? Nu putea să rămână aici, în tabăra comanșilor. Și totuși nu voia să îl părăsească. Simțea că nu se mai poate desprinde de el... și Judith nu avea cum să o înțeleagă.

Se întoarse spre Șoim, simțind că o privește.

— Te-ai trezit? întrebă el.

— Da - Te-a durut?

— Nu prea rău, răspunse ea, roșind atât de

tare încât nu putu să-i privească.

Mâna lui coborî pe umărul ei gol într-o mângâiere blândă, spre sânul rotund, făcând să i se întetească respirația. Degetele i se rotiră ușor în jurul sfârcului și Deborah scăpă un geamăt ușor. Se opri imediat.

— Te doare, nu tue? tu?

— Nu... Sunt doar... sensibila.

Deborah rămase liniștită în timp ce Șoim începu din nou să-i exploreze corpul. Simți ridicându-se rigidă bărbăția lipită de coapsa ei. Corpul lui fierbinte era parcă numai din mușchi de oțel. Șoim îi luă mâinile și i le conduse încet, în jos pe pieptul lui.

— Oprește-te, tresări ea, când Șoim îi coborî mâinile spre abdomen.

Fata îi ardea. Își aminti de noaptea trecută, când el o spălase pe cele mai intime părți ale corpului.

Șoim se opri. Se aplecă să o sărute pe obraz.

— Nu ești curioasă să mă cunoști? îi șopti la ureche.

Ea nu răspunse și Șoim începu să râdă.

— Știu că ești. Dar educația ta de lady nu-ți permite să recunoști. Fie, Deborah. Dar nu crezi că am trecut deja peste barierele acestea?

— Ba da, recunosc eu cu sinceritate.

— Sunt de acord. Așa că, iată-mă. Te asigur că îmi poți crea mai multe probleme decât o pot face eu.

Îi luă mâna și i-o conduse mai departe, încet, oprindu-și o clipă respirația când degetele ei îl descoperiră.

— Vezi, murmură el răgușit, dacă vrei, mă poți excita.

— Sună destul de bine.

Mișcările ei deveniră din ce în ce mai îndemânatic, mâna lui învățând-o ritmuri. Membrul creștea, întărindu-se sub palma ei. Obrajii îi ardeau și avu din nou acea senzație că va muri dacă nu o ia în brațe.

— Destui... iubito, spuse Șoim după câteva momente, cu vocea schimbată.

O luă de încheietura fragila, eliberându-se.

Respirația îi devenise mai grea, pieptul ridicându-i-se și coborând într-un ritm rapid.

În lumina ce crescuse în cort, Deborah îi privi trupul. Era de o frumusețe amețitoare, foarte puternic și viril. Era într-adevăr magnific. Cum de nu îl observase până acum?

Voia să-l simtă din nou în ea, tare și pătimaș.

Se abandonă lui, brațele ei deschizându-se când se culcă peste ea, acoperindu-i corpul cu sărutări. Gura lui fierbinte trecu răscolitoare peste față, umeri, sâni, abdomen, făcând-o să geamă de plăcere. Îi umezi vârfurile sânilor cu sărutări fierbinți, trecându-și limba în jurul lor, până când se întăriră ca niște boboci de trandafir. Deborah începu să se simtă tot mai neliniștită, să simtă o tot mai mare nevoie de aer.

De data aceasta, Șoim nu se grăbea. Îi oferea plăcerea cu o încetineală studiată. Deborah nu-și mai putea stăpâni gemetele. Îl chema nerăbdătoare, șoptindu-i numele, în timp ce el se mișca deasupra ei.

— Șoim... da, te rog, da...

El gemu de plăcere și își făcu loc între coapsele ei. Când o pătrunse, Deborah scoase un țipăt. Era încă sensibilă. Șoim rămase o clipă nemișcat.

— Te simți bine?

Ea dădu din cap, fără să poată vorbi, cu respirația tăiată de durere și plăcere. Se voia răscolită de tăria lui, dar frecarea aceea dură înăuntrui ei o făcuse să se cutremure. Șoim rămase pe loc, până când ea se mișcă, ridicându-și nerăbdătoare șoldurile. Privirea lui, fierbinte de dorință, îi însoți șoapta răgușită.

— Ești sigură?

Deborah se ridică ușor să îl sărute, brațele îi cuprinseră gâtul puternic, buzele urcară pe piept, pe bărbie, pe gură.

— Sunt sigură...

Își dădu capul pe spate, gemând de plăcere, în timp ce el alunecă ușor în ea. Era mai presus de orice își imaginase vreodată. Nimic nu putea explica această sălbatică abandonare provocată de buzele, de degetele și de corpul lui.

Șoim îi văzu privirea senzuală, gura umedă întredeschisă, patima năvalnică intuită în ea. Înfățișarea rece, de lady, era doar o mască. Adevărata femeie era ascunsă, asemeni unui fluviu subteran.

Ar fi vrut să o ia încet, dar reacția grăbită a lui Deborah, respirația ei găfăită, gemetele ușoare, unduirile provocatoare îl înnebuniră. Șoldurile ei se ridicau doritoare sub el, stârnindu-i senzații care-l răscoleau. Făcură dragoste repede, mult prea repede, altfel de cum își dorise el, dar nu fu capabil să încetinească ritmul. Intră în ea cu forță, dintr-odată, în timp ce ea răspundea mișcărilor lui, ridicând ritmic șoldurile pentru a-l întâlni. Deborah deveni din ce în ce mai agitată, emanând prin toți porii corpului dorința de împlinire a acestei pasiuni, a senzațiilor intense pe care i le oferea acest bărbat. Îi cuprinse fesele în palme, vrând s-o simtă mai bine să se contopească cu ea pentru tot restul vieții. Își deschise ochii nevenindu-i să creadă că e adevărat ce se întâmpla cu ei... Gemu sălbatic și victorios. Simți

contractiile ei, îi auzi ca prin vis țipetele și terminară amândoi, aproape epuizați.

Cu un geamăt ca un talaz în furtună, Șoim ejaculă în ea exploziv. Brațele ei i se agățară convulsiv de gât. Își lipi fruntea de a ei, prea obosit ca să mai poată mișca.

Nu-și mai dădea seama de cât timp stăteau așa. Nu mai voia să se desprindă de ea, înțelegând că singura noapte pe care și-o dorise nu îi era de ajuns. Ar fi vrut să o savureze în timp, să se întoarcă noaptea în somn și să o găsească alături de el, cu trupul ei mătăsos și fierbinte lipit de el, cu părul răvășit peste pieptul lui.

Dar nu se putea! Nu i se cuvenea atâta fericire!

Trebuia să le ducă înapoi pe Deborah și Judith înainte ca armata să vină în căutarea lor, ucigând și vinovați și nevinovați. O dorise prea mult, și acum era atât de aproape clipa când o va pierde definitiv!

Pentru prima dată, Șoim se întrebă ce simțise tatăl său când fusese nevoit să o ducă înapoi pe

mama sa. Dacă Vultur Alb simțise o durere numai pe jumătate din cea pe care o simțea el acum, atunci îl înțelegea și îl compătimea.

— Ce ai de gând să faci cu mine? întrebă Deborah ușor, făcându-l să tresară.

Șoim nu răspunse imediat. Lumina crescuse în cort. Clipi stânjenit de o rază jucăușă, apoi ridică din umeri.

— Cred că te voi duce înapoi.

— . Mă vei duce înapoi?

— Nu asta ai vrut? Nu am convenit asupra acestui lucru? întrebă el tăios. Nu-i așa? întrebă din nou, îngustându-și ochii și privind-o scrutător.

— Da. Desigur... oftă ea. Mă doare...

Șoim o eliberă din strânsoarea brațelor puternice și se întinse pe spate. Rămase cu privirea ațintită în sus, cuprins de gânduri care îl amărau. Avea un sentiment grâu, ca și cum ar fi pierdut ceva prețios. Și totuși ea nu era prețioasă. Nu o iubea. Îi plăcea, o dorea, îi admira frumusețea, dar nu o iubea. Și era evident că nici ea nu îl iubea.

Atunci de ce era atât de trist?

Până după-amiază Șoim nu se mai întoarse. Deborah rămase în cort, îndurând privirile Florii Soarelui cu fermitate. În cele din urmă, fata îi spuse cu glas moale, într-o engleză poticnită:

— Îmi pare rău că trebuie să pleci.

Deborah o privi surprinsă.

— Toată lumea din tabără vorbește engleza?

— Nu, scutură Floarea Soarelui din cap. Unii vorbesc puțin, alții deloc. Eu vorbesc astfel pentru că fratele meu m-a învățat limba voastră de mică.

— Ei bine, chiar că au fost o tortură aceste săptămâni. Mi-ar fi fost de mare ajutor dacă unul din voi ar fi avut bunăvoința să-mi vorbească în limba mea și să-mi explice unele lucruri.

Tonul aspru al lui Deborah aduse lacrimi în ochii negri ai Florii Soarelui.

— Aș fi vrut. Fratele meu nu m-a lăsat. Eu am încercat să te ajut.

Deborah oftă.

— Știu, iartă-mă. Nu am vrut să te jignesc.

Privi spre intrare, așteptând să-l vadă pe Șoim

întorcându-se.

— Am spus toate acestea doar pentru că nici eu nu mai știu ce e cu mine.

Ultimele cuvinte le rosti ca pentru sine, dar Floarea Soarei o auzi.

— Uuu ohko, kamakunu? îl iubești?

Deborah tresări.

— Dacă îl iubesc? Pe fratele tău? Nu ți-aș putea răspunde.

— De ce?

— Pentru că... ei bine, pentru că nu știu. Mi-a promis că mă va duce înapoi, în lumea mea, așa că nu mai contează acum dacă îl iubesc sau nu.

— Haa, ba da, contează. Dacă îi spui că îl iubești, nu te va mai duce înapoi. Ai rămâne cu noi, ai fi paraiboo.

Deborah ridică o sprânceană, nedumerită.

— Paraiboo?

— Da, prima soție.

— Prima soție?

Floarea Soarelui încuviință bucuroasă.

— Soția principală, prima lui femeie. Celelalte

soții ar trebui să ți se supună.

— Celelalte soții?! întrebă Deborah cu ochii scânteind de indignare. Nu, nu cred că aş vrea, adăugă ea spre dezamăgirea feței.

Floarea Soarelui rămase evident încurcată.

— Nu ți-ar place să fii principala lui soție?

— Nu, nu mi-ar plăcea.

Deborah își coborî ochii, silindu-se să-și potolească tremurul nervos. Purta o rochie din piele de căprioară, împodobită cu ornamente țesute cu migaia, dăruită de Floarea Soarelui.

— Deci nu vrei să rămâi în tabăra noastră... zise fata încet.

Deborah ezită. Cum putea să rănească această copiii atât de bună, spunându-i adevărul. Un adevăr pe care, de fapt, nici ea nu îl știa. Era atât de confuză; îl dorea pe Șoim, înțelesese că îl iubește și, în același timp, știa că totul e zadarnic. El trăia printre comanși, iar ea nu putea trăi așa. El nu o iubea, ea îl iubea, era fascinată de sufletul lui bun și de trupul lui minunat.

Într-un târziu spuse:

— Nu. Nu pot. Mi-e dor de-ai mei. Mă înțelegeți?

— Da. Și mie mi-ar¹ i dor de fratele și de tatăl meu, răspunse fata, încruntându-se gânditoare. Dar fratele meu nu stă mult cu noi când vine. Acum a stat cel mai mult de când țin eu minte.

— Credeam că stă aici tot timpul.

— Ker. Nu rămâne niciodată mult timp. Va pleca din nou, se întoarce în lumea albilor. Nu înțeleg de ce merge într-un loc unde nu este dorit.

Floarea Soarelui se încruntă ușor, ridicând privirea spre Deborah și continuă:

— Nu-i înțeleg pe oamenii albi. Tatăl lui, bărbatul care e însurat cu mama lui, l-a alungat. Șoim încă mai are pe spate urmele de la bici.

— A fost biciuit? întrebă Deborah cu uimire.

— Haa. Soțul alb al mamei lui a fost furios că tatăl lui Șoim este un comanș. L-a alungat de acasă. Șoim nu spune dar eu știu că se gândește la mama lui. Fratele meu este un om bun. E curajos și generos și, în ciuda spuselor unora de pe-aici, nu se teme de nimic. Dar el trăiește încă în două lumi, și asta îl frământă cel mai tare, nu are

liniște.

Deborah închise ochii, imaginându-și cum fusese Șoim alungat de-acasă, ura de care avusese parte. Asta explica multe.

— Îmi aduce. Întotdeauna zahăr-candel când se întoarce, continuă Floarea Soarelui, dar întotdeauna mi-e dor de el. De data aceasta a spus că nu ne va mai părăsi; dar tatăl meu crede că Șoim încă mai este între cele două lumi. Dacă ai rămâne, adăugă ea încet, nu ne-ar mai părăsi.

— Nu pot rămâne. Eu și vara mea trebuie să ne întoarcem.

— N-ar putea pleca Judith fără tine?

— Nu.

Deborah își întoarse privirea și îl văzu pe Șoim întorcându-se. Intră în cort cu chipul dur, nepăsător, pe care nu se putea citi nimic. Inima îi tresări. Era același bărbat care o ținuse în brațe, care îi șoptise cuvinte calde, care o înnebunise cu mângâierile lui? Acum părea atât de aspru și de distant.

Își lăsă privirile în pământ și se întoarse,

începând să își facă de lucru, aranjând păturile. I se făcuse dintr-odată rușine de amintirea a ce se petrecuse între ei. Îi evită privirea. Îl auzi vorbindu-i blând surorii sale. Apoi Floarea Soarelui le-i, lăsându-i singuri. Îl simți apropiindu-se de ea.

— Deborah, încerci să mă eviți:

— Ei bine, oprește-te. A rămas prea puțin timp și sunt prea multe de făcut.

Ochii ei scânteiară mânioși.

— Nu o fac pe marea doamnă!

El îi întâmpină privirea cu ochii lui de un albastru întunecat, reci și impenetrabili.

— Nu?

Deborah își feri privirea și răspunse sincer.

— Nu știu cum să mă port acum, după...

— După ce?

— După noaptea trecută, zise ea încet.

— Doar noaptea trecută? De ce nu te referi și la dimineața aceasta?

Șoim o prinse de bărbie și îi întoarse privirea spre el.

— Nu e nimic rușinos în ceea ce am făcut noi.

— Pentru un bărbat poate nu e.

— Deborah. Știu cum gândesc femeile albe. Aici e cu totul altfel. Nu ești responsabilă de ceea ce s-a întâmplat, dacă asta voiai să auzi.

— Oh, da, asta într-adevăr schimbă totul.

Tonul ei amar îl făcu pe Șoim să ridice mirat sprânceana.

— Nu pot pleca prefăcându-mă că viața mea nu e la fel ca înainte, corect? Nu pot. Și știi și tu că nu pot. Ai dreptate doar asupra unui singur lucru. Nu eu sunt vinovată. Tu ești responsabil de tot ce s-a întâmplat.

Îl văzu meleștându-și maxilarul și aruncându-i o privire fulgerătoare. Era furios. Ei bine, ea avusese dreptate, și el nu putea schimba adevărul. Pentru o clipă, Deborah se întrebă de ce simțise această plăcere să îl înfurie. Nu îl va mai vedea niciodată. Curând se vor despărți și totul va rămâne uitat, în urma lor.

Poate tocmai de asta îi vorbise astfel.

Îl văzu strângându-și pumnii, făcând un efort

deosebit să se stăpânească. Cuvintele ei îl loviseră.

— Nu mai spune nimic, rosti el aspru. Îmi voi ține promisiunea. Tu și vara ta vă veți întoarce printre ai voștri. Dar nu accept să aruncăm vina unui asupra altuia. Am fost amândoi părtași, iar tu nu poți nega ceea ce simți.

Obrajii ei se împurpuraseră. Răspunse cu aceeași ținută demnă.

— Nu pot nega că... simt ceva. Dar un bărbat obișnuit să seducă, așa cum pari a fi, reușește cu ușurință așa ceva.

Văzu un mușchi tresărind pe fața lui și rămăsese așteptând. Și, de fapt, ce aștepta? Să îl audă spunând că de data aceasta fusese altfel, că într-adevăr ținea la ea? Șoim nu-i răspunse.

— Subetu, zise el aspru, redevenind cel de dinainte. S-a terminat. Te vei întoarce în lumea ta!

— Și tu?

Șoim ridică nepăsător din umeri.

— Voi face ce trebuie să fac.

— Înțeleg, rosti ea ca pentru sine, încercând

să își înghită nodul dureros care îi sufoca gâtul.
Când vom pleca?

— Miihtsi. Curând. Pregătește-te.

Deborah privi în urma lui, simțind cum durerea o copleșește.

Ajunseră la marginea fortului seara târziu. Deborah nu își dădea seama unde se află, dar zări construcțiile de lemn tipice de pe lângă astfel de forturi. O lună plină lumina strălucitor preeria.

— Unde suntem? murmură ea.

Șoim se întoarce spre ea cu o privire gravă.

— Taibo ekusahpana.

— Soldați albi? Suntem aproape de locul de unde am fost luate.

— Kee.

Armăsarul lui Șoim se mișcă cu neastâmpăr. Lumina lunii își arunca razele în părul lui negru. Pieptul gol părea de bronz. La gât avea o amuletă metalică în care se reflectau razele lunii.

Unul dintre cai sforăi, lovind pământul cu copita. Le însoțeau douăzeci de bărbați, toți pictați pentru război. Armele erau încărcate și pregătite,

iar sulițele se clătinau ca o prevestire sumbră.

Deborah își ținea degetele încleștate de frâul calului. Sub lumina lunii totul părea nemișcat. În stânga ei, dincolo de Șoim, zări părul blona ai lui Judith. Vara ei aproape că nu scosese niciun cuvânt tot drumul, iar noaptea trecută, când încă se mai aflau în tabără, stătuse ghemuită lângă unul din bărbații aceia, un războinic tânăr. Deborah îl auzisepe Șoim numindu-l „vărul său” și se gândi că era o coincidență ciudată în faptul că doi veri le conduceau acum.

Era tristă.

Floarea Soarelui plânsese la despărțire, iar Deborah reuși cu greu să-și stăpânească propriile lacrimi. Fata îi șoptise că inima ei e îndurerată din cauza acestei despărțiri.

De fapt, și ea simțea acum același lucru. O gheară nevăzută îi strângea inima în piept. Se întrebă dacă și Șoim simțea ceva asemănător, măcar câtuși de puțin. După cum arăta, nu s-ar fi zis. Fața lui era rece, lipsită de expresie, săpată în stâncă.

Deborah clipi, încercând să-și stăpânească lacrimile. Dumnezeu, era o nebunie! El era un sălbatic, un sălbatic fără inimă, chiar dacă se născuse într-o altă lume. O înspăimântase și o intimidase și, dacă nu ar fi fost virgină, ar fi violat-o încă din prima noapte.

Totuși se îndrăgostise de el. Era peste puterile ei să înțeleagă de ce. Poate tandrețea aceea ascunsă o făcuse să-l vadă mai puțin brutal decât în realitate.

Îl văzu pe Șoim coborând de pe cal cu o mișcare ușoară, apoi apropiindu-se de ea, cu mersul lui inconfundabil, de felină neagră și ajutând-o să coboare de pe cal.

— Kima, spuse el răstit.

Șoim refuza să vorbească în engleză în fața oamenilor săi, ca și cum faptul acesta ar fi fost un semn de neloialitate față de ei. Deborah îl urmă și se depărtară câțiva metri de grup.

Inima începu să-i bată cu mai multă putere și o mie de gânduri începură să i se învârtă în cap. Se răzgândise? Avea de gând să vină cu ea?

Când ajunseră la marginea unei înălțimi, de unde se vedea fortul, Șoim se întoarse. Privirea lui intensă se aținti asupra ei. O adiere de vânt îi flutura ușor părul negru. O curelușă de piele îi încercuia fruntea și într-o parte era prinsă o pană. O pană de șoim.

Instinctiv, ea întinse mâna, degetele ei atingându-i ușor obrazul. El îi prinse încheietura într-o strânsoare rece, împiedicând-o să-l mângâie. Văzu tresărirea unui mușchi pe fața lui împietrită.

— Keta.

— Acum îmi poți vorbi în engleză. Nu te mai aude nimeni.

Șoim rămase câteva clipe privind-o. Respiră adânc înainte să-i elibereze mâna din strânsoare.

— Vreau să-ți dăruiesc ceva.

Deborah aștepta, simțind vântul în păr... și tristețea în suflet. Când Șoim se apropie, mirosul lui acum atât de cunoscut și de drag - o făcu să-și simtă inima strângându-se dureros. Cu o mișcare simplă, Șoim dezlegă un obiect mic de la gât, întinzându-i-l.

— Aș vrea să o porți tu.

— Ce este asta?

— Akpu-a tsomo korohko.

— Nu înțeleg, zise ea nedumerită.

— A fost a tatălui meu. A dăruit-o mamei mele spunându-i să o folosească dacă va dori vreodată să îl găsească. Când am crescut, am folosit talismanul acesta ca să-l găsesc pe tatăl meu. Tu vei putea face același lucru dacă vei avea vreodată nevoie de mine.

Pentru câteva clipe Deborah nu se simți în stare să scoată niciun cuvânt. Acum recunoscuse talismanul. Șoim îl purtase în prima seară când îl văzuse. Curelușa subțire de piele era înnodată în jurul unui medalion din os șlefuit, înconjurat de pene.

— Șoim, nu știu... nu știu ce să spun.

— Nu spune nimic, ia-i și păstrează-l cu grijă.

— Pene de șoim? întrebă ea privind talismanul.

— Kee, zâmbi el ușor. Pene de vultur. Pentru comanși, acestea sunt sacre. Tatăl meu este Vultur

Alb, Kwihue tosabitu. Penele acestea sunt sacre pentru el și pentru cei care le poartă. Cu ele vei fi în siguranță în fața oricărui comanș care le va vedea.

— Tatăl tău nu va fi supărat că ai înstrăinat darul lui?

Șoim păru amuzat de întrebarea ei.

— Nu.

— Oh, bine... atunci... mulțumesc.

Șoim arată spre cer, unde luna plină lumina atât de aproape, încât Deborah avu senzația că o poate atinge cu mâna. Lumina argintie se reflecta în părul lui negru și în pielea arămie, acoperindu-l cu o lumină nepământească; și, pentru o clipă, în ochii lui Deborah, Șoim apăru asemeni unui zeu.

— Când vei vedea luna plină, să-ți amintești de mine, zise Șoim blând. Unii o numesc lună comanșă.

— De ce?

Zâmbi ușor ironic.

— Pentru că atunci Parukaa hotărăște să pornească la război. Soarele nopții dă

războinicilor lumină să vadă.

Deborah se cutremură, amintindu-și de noaptea nunții ei cu Miguel, când comanșii coborâseră dealul, ucigând, jefuind și răpind. Luna era plină și strălucitoare, luminând conacul atunci, ca și acum.

Nu reuși să rostească niciun cuvânt. Părerile ei despre comanși se spulberaseră în timpul petrecut în tabăra lor, iar acum, parcă în mod intenționat, Șoim îi provocase aceste amintiri și temeri.

— Ai atacat împreună cu ei? întrebă ea, deși știa că n-ar fi trebuit să o facă.

Da.

— Cum ai putut?

— Te surprind lucrurile pe care le-am făcut, zise el pe un ton sălbatic, ce o surprinse. Te-ai gândit că am devenit un băiat blând și amabil, pentru că ai aflat că sunt pe jumătate alb?

— Nu. Sigur nu, scutură ea din cap.

— Nu am fost printre cei care te-au răpit, dar să nu crezi că nu am participat la lupte. Am luptat.

Iar când trăiesc printre albi, mă port asemeni albilor.

— Nu cred că ceea ce trebuie să faci când trăiești printre albi este mai rău decât atunci când te porți ca un comanș, îi răspunse Deborah tăios, arătând spre războinicii pictați și înarmați până-n dinți.

Deborah arată apoi spre fort:

— Șoim, acolo, cel puțin, oamenii nu se ucid între ei doar de dragul războiului sau al mândriei oarbe.

— Așa crezi tu? întrebă el cu ochii scânteind de mânie. Nu știi despre ce vorbești.

— Nu, am dreptate. Știi că am dreptate. Ești pe jumătate alb și nu poți să te ascunzi de propria ta identitate. Oamenii civilizați nu jefuiesc și nu ucid.

— Poate acolo unde trăiești tu se întâmplă după cum spui. Dar află că oamenii indiferent de culoarea pielii, ucid pentru orice motiv. Sau fără niciun motiv.

— Cum poți întoarce spatele lumii tale

adevărate? întrebă ea întristată. Ești pe jumătate alb!

Pentru câteva clipe Șoim nu spuse nimic, apoi ridică fața, lăsând vântul să-i mângâie obrazul. Când vorbi din nou, vocea lui nu mai era dură sau mânioasă, părea doar obosită.

— Dar sunt și pe jumătate comanș. Sunt un om împărțit în două. Dacă merg pe calea comanșilor, tu mă vei urî. Dacă merg pe calea albilor mă voi urî eu însumi. Un bărbat poate trăi fără o femeie dar nu poate trăi fără el însuși.

— De asta te afli aici? Ai hotărât să întorci spatele locului în care te-ai născut și să trăiești ca un comanș?

Șoim zâmbi în colțul gurii.

— Nu, nu chiar. Nu a fost chiar o alegere de bunăvoie. Pur și simplu a trebuit să fug. Trăind printre albi am luat câteva decizii, unele dintre ele nefiind pe placul multora. Lucrurile au devenit... fierbinți pentru mine. A trebuit să mă ascund undeva și am crezut, am sperat, că îmi voi putea pierde urma într-o tabără comanșă. Este evident,

adăugă ridicând din umeri, că nu am reușit niciuna, nici alta.

— Ce ai putut face atât de rău încât să fi nevoit să trăiești și să lupți alături de indieni?

Șoim o fulgeră cu privirea și vocea lui deveni aspră.

— Îți voi spune ceva ce poate nu vei vrea să auzi: printre albi sunt mai mulți răufăcători decât printre comanși. Tu crezi că indienii sunt niște sălbatici. Uită-te mai bine la oamenii din jurul tău. Albi care merg duminica la biserică și apoi, luni, tocmesec un om care să ucidă preotul. Nu, nu-mi spune că nu e așa, pentru că știu mai bine.

Deborah îl privi îndelung, întrebându-se ce se întâmplase în trecut, de îl înverșunase atât. Amărăciunea aceea încă mai dăinuia în el, sfâșiindu-i sufletul. Devenise un proscris, rămăsese fără casă. Pentru prima dată, ea privi către fata lui nevăzută; nu înțelegea care era adevăratul Șoim. Parcă și vocea i se schimbase, devenind ironică și amară, vorbind despre o altă viață, despre un alt om.

O dureau și îi păsa de soarta lui, dar știa că n-ar fi acceptat niciodată compasiunea ei.

— Ce... vei face de acum înainte? Vei lupta alături de comanși până te vor ucide soldații?

Privirea lui se întunecă, vocea îi deveni amară.

— Nu, nu pot să-i împing spre un asemenea risc. Îi voi ajuta să se ducă spre adăposturile lor de iarnă, apoi voi pleca.

— Dar, Șoim, unde vei pleca? Ce vei face?

Vocea ei trăda suferința și văzu un zâmbet ușor pe fața lui.

— Voi încerca să supraviețuiesc, ca toată lumea. Ca și tine. Te vei conforma și tu celorlalți. De altfel, în câteva luni mă vei uita. Femeile au memorie scurtă.

Deborah simți cum Șoim se retrage în cochilia sa. Lacrimile începuseră să fi brăzdeze fața și ar fi vrut să fi spună că ea nu este o astfel de femeie. Dar nu reuși. Mândria îi fusese îndeajuns călcată în picioare, ca să mai poată rosti acum cuvinte de dragoste. În schimb, zise calmă:

— Îți mulțumesc că te-ai ținut de cuvânt. Voi fi

bucuroasă să ajung acasă.

— Aici este Fort Richardson. Nu ești prea aproape de casă, dar nu vreau să risc viețile oamenilor mei, mergând mai departe. De acum înainte vă las în grija armatei. E timpul să mergeți.

Deborah așteaptă un moment, dar el nu schiță niciun gest de mângâiere și începu să se simtă ridicolă așteptând ceva ce el nici nu se gândea să fi ofere. Niciun cuvânt de rămas bun, nici măcar o sărutare. Șoim se întoarce, iar ea îl urmă în tăcere.

O duse lângă calul ei și, înainte de a o ajuta să urce, îi luă talismanul din mână și i-l legă la gât. Simți din nou lacrimi în ochi, dar ridică bărbia cu fermitate pentru a-l privi drept în ochi. El zâmbi și îi mângâie ușor obrazul.

Șoim se îndreaptă apoi spre vărul său. Urs Galben îi întinse frâul calului lui Judith. Șoim o conduse pe Judith spre Deborah, apoi rosti către războinicii săi:

— Muu ta-wo-i-a ka maka-mikf!

Deborah prinse câteva cuvinte din comanda aceea aspră și simți un fior rece pe spinare. Spusese ceva despre arme. Oare aveau de gând să atace fortul?

Ca și când i-ar fi înțeles teama, Șoim privi spre ea, zâmbind ironic, dar vorbind trist:

— Keta nu kuya-a-ku-tu.

— Nu mă tem de tine, spuse ea.

Și apoi se gândi: nu, nu de el se temea, ci de ceea ce simțea pentru el. Șoim îi zâmbi cu mâhnire.

— Tsaa.

Deborah simți privirea lui Judith și o auzi șoptind:

— Poți să îl înțelegi?

Șoim dădu pintoni calului, pornind la vale, trăgând după el și caii lui Judith și Deborah. Fetele se țineau de coama cailor. Jos, în vale, se zărea fortul. Șoim trase de hățuri să se oprească și rămase ascultând atent.

Nedumerită, Deborah privi spre el dar Șoim rămase nemișcat. Schimbă o privire cu Judith,

inima bătându-i cu furie. Câteva minute nu se întâmplă nimic. Apoi auzi primul chiot care spintecă noaptea. Împuşcăturile urmară, spărgând tăcerea.

Se înşelase. Şoim avea de gând să atace fortul! Însă Şoim rămase liniştit, aşteptând ceva. Se mai auziră câteva schimburi de focuri, dar curând se opriră. Cei doi comanşi care porniră înainte rostiră ceva. Deborah văzu soldaţii discutând cu cei doi războinici.

— Discută condiţiile cedării voastre, o lămuri Şoim.

— Ne... vindeţi?

— Poate preferi să te împuşc înainte să-şi dea seama că eşti albă! rosti el nervos. Nu te vând. Tratez cu ei asupra primirii voastre în fort.

Le întinse hăţurile. Aşadar sosise momentul.

Se va îndrepta spre Fort Richardson şi nu îl va mai vedea niciodată. Lacrimile îi înceţoşară din nou privirea, însă se grăbi să le şteargă. Din fericire Şoim nu le observă...

— Aşadar, ne luăm rămas bun.

Șoim o privi în lumina lunii. Înaintă spre ea, se aplecă și îi prinse bărbia în palmă. Deborah închise ochii când el o sărută ușor, aproape ca o mângâiere. Sărutul lui deveni mai adânc și Deborah se aplecă spre ei, prinzându-se cu brațele de gâtul lui.

În acest ultim sărut era o disperare care îi sfâșia sufletul.

Șoim își înăbuși un geamăt, apoi se desprinse din îmbrățișarea ei, cu ochii scânteind în lumina lunii.

— N-o să te uit niciodată, șopti el. Mă voi gândi la tine totdeauna. Usuni.

Își roti armăsarul și-i dădu pintoni, avântându-se într-un galop sălbatic. Deborah strigă în urma lui un strigăt de disperare ce-și prelungi ecoul în noapte, dar Șoim plecase deja. În urma copitelor armăsarului lui se ridicase un nor de praf.

Din sens opus, câțiva soldați se grăbiră spre el. Deborah mai aruncă o privire în spate, la comanșii ce se pierdeau în zare. Și atunci îl văzu pe Șoim, ridicându-și calul în două picioare,

ducând pușca deasupra capului și slobozind un strigăt ascutit în noapte. Și ea înțelese.

Lumina lunii îi învăluia încă pe amândoi. Îl mai văzu pentru ultima oară – sălbatic, liber, cu părul lui lung și argintat de lumina lunii fluturând în vânt. Și imaginea aceea nu i se va șterge niciodată din suflet.

— Doamnă, doamnă, strigă cineva și Deborah își reveni greu, ca dintr-un vis.

Up bărbat cu fata amabilă, purtând uniformă de cavalerie, ajunsese în dreptul lor.

— Totul e bine acum, doamnă. Au plecat. Nu se vor mai întoarce, mai ales că le-am dat și ceea ceau vrut.

Calul ei lovi nervos cu copita.

— Și ce au vrut?

— Un lucru de nimic – un săculeț cu zahărcandel. Ați mai auzit una ca asta? Sunteți două doamne norocoase, da, într-adevăr norocoase...

Deborah nu mai auzi nimic. Înainte de a se rostogoli într-un leșin adânc, în mintea ei răsunau

numai ultimele cuvinte ale lui Șoim.

Usuni. Întotdeauna...

CARTEA A DOUA

Răul este stârnit de dorința Gândului.

Dar de dorința Inimii.

Thomas Hood

Capitolul 14

Pentru numele lui Dumnezeu! Au trecut mai bine de șase luni, zise Judith cu iritare. Tot te mai gândești la el?

Deborah se întoarce de la fereastra unde ședea privind fără țintă în grădină.

— La cine?

— La sălbaticul tău cel chipeș. Oh, Deborah, vocea lui Judith se înmuie, nu mă privi așa. Nu vreau să te supăr, dar trebuie să ieși din starea asta de tristețe.

— Și ce altceva să fac? întrebă ea cu amărăciune, întorcându-se spre vara sa. Familia

Velázquez nu a fost tocmai înduioșată când m-a văzut întorcându-mă la ușa lor.

Judith se feri de privirea fermă a lui Deborah.

— Știu. Nu pot să înțeleg de ce unchiul John nu a... nu...

— Vrei să spui de ce nu m-a primit? râse Deborah scurt. El nu e genul de om care să primească o femeie folosită, chiar dacă aceasta este fiica lui, Cum va fi ea văzută în societatea pe care se străduiește atât de mult să o impresioneze cu averea și renumele său? Nu, el e destul de mulțumit să mă părăsească în mijlocul familiei Velázquez și să-i lase pe ei să-și facă griji în legătură cu părerea lumii.

— Nu cred că ăsta e cel mai rău lucru care ți se poate întâmpla, zise Judith cu o voce tristă, ce o făcu pe Deborah să ofteze.

— Poate nu, răspunse ea și își întoarse din nou privirea spre grădină.

Nu fusese nimic așa cum își imaginase ea. Cei din familia Velázquez o acceptaseră politicos în casa lor dar, era evident că nu o voiau acolo. Ea

fusesse soția lui Miguel, obținându-și statutul de cetățeni americani; dar a fost soția lui pentru un timp atât de scurt... Dacă nu ar fi fost acest fapt, ar fi înapoiat-o foarte repede pe Deborah lui John Hamilton, fie că acesta voia sau nu.

De altfel, era de așteptat, gândi Deborah. Ororile aceluia atac comanș și însănătoșirea înceată a lui Don Francisco după rănilor căpătate atunci, lăsaseră urme. Așa că era pentru ei un musafir nedorit. Dar mai rea era situația lui Judith. Cel puțin ea era văduva lui Miguel, avea un statut ce impunea măcar puțin respect, pe când Judith părea a purta același stigmat, fără nicio vină.

— De ce n-am ieși în oraș? propuse Judith, cu o bună-dispoziție forțată. Dacă tot suntem ostracizate, măcar de cumpărături să fim bune.

Deborah râse.

— Deci să găsim și partea bună a acestei situații, nu?

— Exact, zâmbi Judith. Și verișoara mea cea generoasă va fi fericită să-mi cumpere un material nou pentru o rochie pe care o voi adăuga la

colecția celorlalte rochii nepurtate.

— Bineînțeles. Sau ne vom purta rochiile-noi când vom ieși seara pe verandă cu Don Francisco.

— Ce drăguț, făcu Judith o grimasă.

— Nu-i așa? E atât de delicat când ne repetă că dacă nu ar fi fost familia lui, am fi avut soarta celorlalte femei capturate de comanși...

— De parcă ar fi făcut ceva pentru întoarcerea noastră acasă. Nici nu s-au sinchisit să ne caute.

Deborah avea aceeași părere. După acel atac, armata fusese înștiințată și aceasta inițiase o căutare sumară, care luase sfârșit după vreo săptămână. Simți o strângere de inimă. Dacă nu ar fi fost încercarea ei de a evada, ea și Judith ar fi putut rămâne în tabăra lui Șoim pentru totdeauna.

Usuni.

Dar ar fi fost egoistă în acest caz. Judith n-ar fi putut suporta să trăiască acolo, iar în ceea ce o privea, singurul motiv care ar fi făcut-o să rămână era dragostea ei pentru Șoim.

Se gândea adesea la el. Iar în nopțile cu lună plină o copleșea o tristețe și un sentiment de

singurătate insuportabile.

Deborah se ridică brusc, vrând să pună capăt gândurilor negre.

— Să ieșim. E încă devreme și aș vrea să ne plimbăm puțin.

— Poate ar trebui mai întâi să-l întrebăm pe gardianul nostru, propuse Judith, ridicând o sprânceană. Don Francisco crede n-ar trebui nici să respirăm fără permisiunea lui.

— Refuz să fiu tratată ca o prizonieră. Atâta vreme cât prezența mea aici ca văduvă a lui Miguel îi oferă lui Don Francisco statutul de care are nevoie, trebuie să mi se îngăduie libertatea.

— Să sperăm că își amintește de aceste lucruri.

Deborah nu răspunse. Fuseseră câteva cuvinte aspre schimbate între ea și Don Francisco. Capul familiei Velázquez nu era încântat de spiritul ei de independență. Era membra unei familii în care femeile nu se opunea niciodată bărbaților. Se supuneau și dădeau ascultare. Ea trebuia să-și amintească de acest fapt sau să sufere

consecințele.

Dacă nu ar fi trecut prin experiența comanșă, probabil Deborah s-ar fi supus ascultătoare acestor condiții, însă de atunci, nu mai suporta» a ne forțată să accepte ceva împotriva propriei voințe. Devenise o femeie mult mai voluntară decât înainte.

— Să o rugăm pe Tia Dolores să ne însoțească? sugeră Judith. Desigur, ca să păstrăm convențiile casei.

— Și ca să-l împăcăm pe Don Francisco, zâmbi Deborah. Bine. Ea e întotdeauna încântată să iasă în Sirocco.

Verdele întunecat al munților se profila la orizont, contrastând cu albastrul senin al cerului. Sirocco lânzezea leneș și tăcut sub soarele primăverii. Câțiva soldați din Fort Bliss, aflat în apropiere, stăteau pe treptele de lemn din fața oricărei prăvălii sau cârciumi. Ici-colo vedeai câte un cal priponit, cu capul plecat și ochii închiși. Vâi. Tul adia ușor, aducând câte o notă muzicaia a vreunui cântec acompaniat la pian.

Scandalos! zise Tia Dolores, urcând treptele unei prăvălii, alături de Deborah și Judith. Ar trebui să nu îngăduie unor astfel de femei să cânte.

— Din cauza vocilor lor sau din cauza profesiei lor? o sâcâi Deborah, zâmbind la grimasa Tiei Dolores.

— Amândouă sunt la fel de rele, ascultați-mă!

Deborah și Judith schimbară priviri amuzate, la dezaprobarea indignată a însoțitoarei lor. Tia Dolores le făcea viața mai suportabilă la conacul Velázquez. Astăzi, în ciuda soarelui, purta o rochie neagră, încheiată până în gât, cu mâneci lungi. Părul ușor încărunțit era ridicat într-un coc, ceea ce dădea trăsăturilor feței sale austere mai curând o notă de blândețe, decât de asprime.

— O femeie care cântă atât de prost, ar trebui oprită, continuă ea.

— Să mergem să-i spunem? întrebă Judith cu un zâmbet nevinovat.

Tia Dolores scutură din cap cu fermitate.

— Nu, nu, nici vorbă. Nu putem face așa ceva.

Ochii ei negri se îngustară.

— Iarăși mă necăjești, nina. Te voi pune la punct.

Judith râse și o luă de braț.

— Da, recunosc. Dar ești atât de ușor de necăjit.

Tia Dolores zâmbi ușor, bătând-o pe Judith prietenește pe mână.

— Mă bucur că acum te văd zâmbind mai des.

Cele trei femei se opriră o clipă la adăpostul unei porți. Un vârtej de vânt stârnise praful într-o rafală ce le prinsese și pe ele.

— Nu o să mă obișnuiesc niciodată cu vântul de aici, remarcă Deborah. Și nici cu praful.

— Ba da, te vei obișnui, o asigură Dolores. Omul se obișnuiește cu orice.

Privi în lungul străzii... Aici muzica se auzea mai tare.

— Sunt prea multe cârciumi aici, prea mulți oameni fără căpătâi, zise Tia Dolores ca pentru sine.

Deborah îi urmări privirea. În orașul acela

mic, erau mai mult de zece cârciumi. Bărbați înarmați lânceau! a drumul mare. Arătau înfricoșător, cu armele atârând la brâu și cu aerul lor ca o veșnică amenințare.

Femeia are dreptate, gândi Deborah.

— Să intrăm să vedem ce mai are nou domnul Potter, propuse Judith.

Magazinul era învăluit în cele mai tentante arome. Mirodenii, tutun, parfum, toate răzbăteau din pungi, sticle, borcane, astfel încât era greu să treci printre rafturi fără să te ciocnești de ceva sau cineva.

Atentă să nu răstoarne ceva, cu ochii pe unde merge, Deborah se ciocni de o persoană.

— Oh! exclamă ea. Vă rog să mă scuzați, domnule.

Domnul se întoarse. Era un bărbat blond, înalt și bine făcut, îmbrăcat într-o redingotă neagră și cămașă albă. Zâmbi ușor și apreciativ.

— De câte ori doriți să vă ciocniți de mine, doamnă, sunteți liberă să o faceți, spuse el cu un zâmbet în colțul gurii.

Deborah roși.

— Iertați-mă, domnule.

— Nu e cazul, doamnă. Aș putea spune că mi-a făcut plăcere.

Își îngustă ochii căprui și continuă.

— Nu cred că vă cunosc. Ne-am mai întâlnit vreodată?

— Nu, răspunse Deborah rigidă. Nu ne-am întâlnit. Iar acum, o să vă rog să mă scuzați, trebuie să mă întorc la doamnele care mă însoțesc.

— Brr! Simt răceala până aici, zise bărbatul cu un zâmbet arogant.

Deborah înțelese că nu era chip să treacă înainte, așa că se întoarse pe unde venise. Nu-i plăcu felul în care el o urmări cu privirea și nici îndrăzneala cu care îi vorbise.

Când el se apropie de cele trei femei, Deborah îi observă privirea ațintindu-se asupra ei, în timp ce intră în conversație cu Dolores.

— Señora Velázquez, ce plăcere să vă întâlnesc.

— Pot spune același lucru, señor Diamond, replică ea curtenitoare. Sper că o duceți bine.

— Destul de bine, răspunse el, continuând să o privească pe Deborah. Este prietena dumneavoastră, señora? Nu cred că am făcut cunoștință.

Tia Dolores avu o ușoară ezitare, apoi răspunse politicos...

— Aceasta este Señorita Hamilton, musafira noastră, iar aceasta este văduva bietului meu nepot, doña Velázquez.

Privirea căpruie soascuți ușor.

— Ah, am auzit că a fost salvată.

Deborah roși, dar își ascunse stânjeneala. Ridică bărbia și îi înfruntă privirea, ceea ce îl făcu să zâmbească.

— Mă bucur că vă cunosc, doamnelor, zise el politicos. Sper că nu v-am supărat cu ceva, mă tem că nu sunt prea cunoscut pentru bunele mele maniere.

— Se vede, replică Deborah rece.

Dar el păru mai curând amuzat, decât jignit de

replica ei. Se întoarse spre Dolores să mai întrebe ceva despre familia Velázquez. Era evident că bărbatul acesta îi cunoștea bine, astfel încât nu putea fi tratat ca un străin...

Structura socială rigidă a familiei Velázquez nu i-ar fi permis să stea de vorbă cu un străin, dar o astfel de cunoștință trebuia acceptată.

— Bine, zise el, voi da azi o fugă, dacă aveți timp, Señora. Vreau să vă invit, împreună cu fratele dumneavoastră la petrecerea pe care o dau săptămâna viitoare. Nu mă puteți refuza. Am invitat toți vecinii și, dacă familia Velázquez nu vine, mă voi simți insultat. Și asta nu e bine pentru relațiile dintre vecini, nu-i așa?

Tia Dolores se simți neputincioasă în fața insistențelor lui, însă Deborah interveni.

— Mă tem că nu este potrivit să venim la o petrecere, domnule Diamond. Nu...

— Dexter, o întrerupse el. Poți să-mi spui Dexter.

— Nu, nu pot, spuse aspru trăgând adânc aer în piept. Nu a trecut încă un an de la... de la

tragedie. Mă tem că doliul nostru nu s-a terminat încă.

— Doliu? întrebă el suspicios. În colțul ăsta de lume nu mai dai atâta importanță doliului. Viața merge înainte. Iar timpul e scurt. Nu, nu accept un refuz. Ne vedem marțea viitoare. Până atunci, sunt bucuros că v-am întâlnit doamnelor.

Duse un deget la pălărie pe care nu se obosi să o ridice, apoi se întoarse și porni spre ușă.

— Vino, Braden, zise el peste umăr.

Atunci, Deborah îl observă pe bărbatul care îl urma îndeaproape; un om cu o înfățișare periculoasă, purtând în jurul coapselor o centură lată în care atârnau două pistoale.

Tia Dolores, privi enervată în urma lui.

— Ah, Dios! Ce va zice Francisco?

— Cine e bărbatul acesta? întrebă Judith. Nu pare a fi obișnuit cu refuzul.

— Nici nu e, zise Dolores nervoasă, aranjându-și voaleta peste frunte. Este Señor Dexter Diamond și e proprietarul unei ferme mari din apropiere, numită Dublu D. A încercat de multe ori

să-l convingă pe Francisco să-i vândă pământul dar, bineînțeles, noi nu am refuzat. Señor Diamond spune că avem multă apă și el are nevoie de așa ceva pentru vitele lui. De fapt, el vrea tot mai mult pământ și tot mai multe vite. Zice că va ajunge cel mai mare proprietar din Texas într-o zi, și îl cred în stare.

— Dar dacă Don Francisco refuză să fi vândă, n-are ce face, zise Deborah liniștitoare. Și sunt sigură că Don Francisco nu va vrea să participe la această petrecere.

Greșea.

Bătând cu degetele în masă, Don Francisco se gândi grav câteva minute înainte să spună:

— Vom merge.

Surprinsă, Tia Dolores, izbucni.

— De ce?

— Pentru că vreau să văd eu însumi cât de mare este această fermă și cât de bine este apărată. Și o mică petrecere n-o să vă strice, nu? Privi spre cele trei femei ce-l ascultau surprinse. Mai ales încântătoarei sehorita Hamilton, care are

nevoie de o distracție, așa cum se cuvine unei tinere.

Judith se fâstâci sub privirea intensă a lui Don. Francisco.

— Americancele sunt obișnuite cu mai multă libertate decât tinerele noastre, așa că e normal ca abia să aștepți să dansezi, nu e așa?

— Da, chiar îmi place să dansez.

— Buenoi Atunci, vom merge, iar tu vei dansa, chica.

După ce Don Francisco părăsi camera Deborah și Judith schimbă priviri neputincioase cu Tia Dolores.

— Cred că va fi totuși amuzant, îi șopti Judith lui Deborah în timp ce coborau din trăsură, îndreptându-se spre intrarea în casă, urmate de Tia Dolores.

Muzica răsuna veselă, iar servitorii se roteau printre invitați cu tăvile încărcate de mâncare și băutură.

— Poate, ridică Deborah din umeri.

— Oh, Deborah. Bucură-te și tu de viață. Ești

încă tânără, nu ai nici douăzeci și doi de ani. Nu te mai gândi la ce a fost. Distrează-te.

Deborah privi spre musafirii care deja se adunaseră pe terasa încăpătoare și în casă, și încuviință.

— Ai dreptate: Ar trebui să uit tot ce a fost. S-a terminat. Ar trebui să încep chiar de aici.

— Corect, aprobă Judith. Și cred, de fapt știu, că Dexter Diamond a pus ochii pe tine. A fost mai mult decât evident.

— E prea necioplit. Nu-mi place.

— Bine, zise Judith cu simț practic, însă nu e nevoie să-ți placă el ca să mănânci și să dansezi la petrecerea lui.

— Ești imposibilă! râse Deborah.

— Da. Dar acum ajută-mă să-l evit pe Don Francisco, îi șopti ea. Cred că vrea să dansez cu el.

O luă pe Deborah de braț, dar nu apucară să facă prea mulți pași, înainte ca gazda lor să le observe. Se grăbi să le iasă în întâmpinare, înainte ca ele să-și mai poată schimba direcția.

— Miss Hamilton, zise el cu un zâmbet larg, care nu păii atunci când ea îl corectă rece:

— Señora Velázquez.

— Îmi vine greu să consider că cele câteva ore petrecute cu bietul Miguel te califică drept o văduvă veritabilă, dar, dacă preferi, Señora Velázquez. N-ar fi mai simplu dacă ți-aș spune Deborah?

— Este prea familiar; nu, mulțumesc.

Deborah scăpă o exclamație de indignare, când el o înhăță de braț, luând-o de lângă Tia Dolores, promițându-i acestea că el o va păzi mai bine. Escortată de Diamond, Deborah străbătu camera înțesată de musafiri, sub privirea perplexă a Tiei Dolores.

Smulgându-și brațul din strânsoarea lui, Deborah își ridică spre el privirea enervată.

— Este cât se poate de nepolíticos ceea ce faceți, domnule. Iar eu nu mai am nevoie de alte bârfe pe seama mea!

Diamond îi răspunse cu zâmbetul acela strâmb, care pe Deborah o scotea din sărite.

Îmbrăcat cu o cămașă albă imaculată, pantaloni, haină și vestă neagră, arăta chiar bine, într-un anume fel. Dar era din cale-afară de obraznic, gândi ea.

Diamond chicoti, amuzat de indignarea ei.

— Ești o adevărată lady, din cap și până la danteluța pantalonașilor.

Ignorând indignarea ei, Diamond continuă:

— Ce fel de accent e ăsta al tău? Nu e chiar sudist. Sună ceva mai altfel, mai străin și mai rece. O femeie care încearcă să fie la fel de dură ca un bărbat, e bună să conducă o cireada, nu să danseze. Da acum, păpușico, pariez că dansezi mai bine decât orice femeie din Texas, așa-i?

— Bineînțeles că așa e, numai că nu am de gând să dansez. Și ți-aș mulțumi dacă nu ai mai face aluzii la... lenjeria mea intimă... în public.

Dând capul pe spate, Diamond izbucni într-un hohot de râs, care atrase atenția câtorva invitați.

Semn muzicanților să înceapă un vals.

— Pentru mine și încântătoarea mea doamnă! adăugă el, cu un zâmbet posesiv ce o făcu pe

Deborah să se gândească să îl refuze.

Dar toate privirile erau deja îndreptate spre ei și ea înțelese că un refuz ar fi dat naștere la și mai multe cleveteli. Așa că zâmbi rece și își puse mâna în palma lui larg întinsă.

— Mulțumesc domnule Diamond, zise ea fără chef.

Dar deveni dificil să își mai păstreze calmul când, cu un braț vânjos, Dexter Diamond o strânse lângă el. Și era evident că îi plăcea să o țină aproape de el. Spre disperarea ei, îi simți excitația. Reuși totuși să-și ridice privirea spre el și să-i spună calmă și zâmbitoare:

— Nu mă strângeți atât de tare, domnule Diamond, sau voi reuși cu greu să nu vă calc pe picioare.

Încă râzând o prinse pe Deborah de mână și făcu ci zâmbi din nou și își mai slăbi strânsoarea.

El zâmbi din nou și își mai slăbi strânsoarea.

— Mda. Am avut dreptate. Cu toate cele întâmplare ești o lady veritabilă.

— Cu toate cele întâmplare? îl fulgeră ea cu o

privire mânioasă.

Diamond ridică din umeri.

— Doar știi despre ce vorbesc. Toată lumea a auzit. Ați fost norocoase că ați scăpat. Și, de fapt, n-a fost vina voastră.

Deborah privi în jur și simți un nod în gât. Șoapte răutăcioase, rostite pe după evantaie, priviri curioase, zâmbete în doi peri.

— Mulțumesc, domnule Diamond, zise ea ușor, retrăgându-și mâna.

— Dexter.

— Bine, Dexter, reuși ea să zâmbească.

— Așa da, zâmbi el strâmb și impertinent. Cred că noi doi o să ne împăcăm bine, păpușico.

— Poate. Atâta vreme cât nu mă vei mai strânge astfel în brațe și nu-mi vei mai spune păpușico.

Hohotul lui atrase din nou priviri curioase.

— Miss Deborah, așa e bine?

Îi luă mâna, așezând-o pe brațul lui și începu să o prezinte pe Deborah celorlalți musafiri. Deborah avu sentimentul că Diamond o

monpolizează, și se întrebă dacă era singura care observase comportamentul lui.

Nu era singura.

Într-un colț al camerei, sprijinit de ușa ce dădea spre terasă, unul din oamenii înarmați ai lui Dexter observase atenția acestuia pentru Deborah. De altfel, bărbatul acesta o observase pe Deborah de când intrase în cameră, și vederea ei îl izbi ca un trăsnet. Pentru câteva clipe camera începu să se clatine. Dar își reveni din șoc datorită din nevoia disperată de a o vedea din nou. Era frumoasă, mai frumoasă decât își imaginase el vreodată că poate fi o femeie. Tulburător de senzuală. Și mândră.

Buclele ei roșcate erau prinse cu o panglică, iar rochia de doliu, care pe o altă femeie ar fi părut sumbră, îi accentua talia subțire, mâinile fine, pielea albă, strălucirea ochilor. Da, era într-adevăr cea mai frumoasă femeie de acolo. O eclipsa și pe blonda ei verișoară, deși nici Judith Hamilton nu ducea lipsă de admiratori. Bărbații roiau în jurul ei atrași de frumusețea și de

inteligența ei. Dar pentru Zack Banning singura femeie din acea încăpere era Deborah!

Știa că ar fi trebuit să părăsească camera fără să mai stea să privească, dar vederea ei îl împiedicase să acționeze lucid. Așa că rămase și privi atent cât timp ea dansă cu Dexter Diamond. Atent la comportarea acestuia. Și simți focul mocnit al mâniei în adâncul sufletului!

Mai târziu Diamond o conduse pe Deborah din zăpușeala casei în răcoarea terasei. Felinarele luminau, umbrite de frunzișul copacilor, aruncând pete de lumină pe dalele de piatră.

În timp ce se plimbau, Diamond observă prezența pistolarului său și se opri.

— Banning! Totul e în regulă?

— Destul de în regulă, rosti Zack.

Privirea lui se întoarse spre femeia de la brațul lui Diamond, iar ea se întoarse politicoasă către el. O văzu înlemnind, auzi exclamația ei de uimire și se întrebă, cu o ușoară urmă de maliție, ce va face.

Deborah îl privi cu ochii măriți. Respirând cu

greu, reuși să rostească un singur cuvânt:

— Șoim!

Capitolul 15

— El este, sigur e el! zise Deborah cu nervozitate. Șoim. Aici? la Dublu D? Dumnezeuule, ce mă fac?!

— Păi... rosti Judith nesigură, legănându-și piciorul gol pe marginea patului.

Se aflau la etaj, într-una din camerele de oaspeți. Un vânt ușor bătea prin fereastra deschisă, fluturând perdeaua.

— Ești sigură că e el?

— Dacă sunt sigură?

Deborah se opri o clipă din mersul acela agitat prin mijlocul camerei și privi spre Judith.

— Îl cunosc foarte bine. E Șoim. Are părul puțin mai scurt ca atunci, e îmbrăcat cu haine omenești și arată ca toți pistolarii cu reputație rea de pe aici. Dar e el. E Șoim.

— Cum a zis că îl cheamă?

— Zack Banning. Dexter mi l-a prezentat.

Izbucni într-un râs nervos, apoi se opri brusc.

— Oh, Judith, am stat și m-am uitat la el și când am spus „Șoim”, iar el mi-a răspuns rece: „Nu, doamnă, Zack. Zack Banning”... am crezut că o să leșin.

— Dar Dexter ce a zis?

— A spus că Banning este cel mai bun om pe care îl are și că nimeni nu îi tace necazuri când e el în preajmă. Apoi a râs, ca și cum ar fi spus ceva amuzant.

— Asta întrece orice imaginație. Ar fi ciudat ca Șoim să fie aici fără a fi știut dinainte că te afli și tu prin preajmă.

— Da. Așa m-am gândit și eu. Însă el a părut surprins când Dexter m-a prezentat ca fiind Señora Velázquez. Poate e doar o coincidență, cu toate că nu pare.

— Oare Dexter știe ceva despre Șoim?

— Nu. Sunt sigură că nu. Tot timpul a vorbit despre el zicând că este un pistolar al naibii de bun, zise Deborah, cutremurându-se fără să vrea.

Abia am mai putut vorbi când Șoim... Zack... mi-a spus că i-a părut bine că m-a cunoscut, apoi s-a depărtat. Asta trebuie să fie viața pe care spune că o duce în lumea albilor. E un pistolar, Judith.

Un om angajat ca să ucidă.

— Vrei să te întorci acasă, mâine dimineață? întrebă Judith întinzându-se în pat. Dacă te simți incomod să stai aici, atât de aproape de Șoim, am putea găsi o scuză...

— Da. Nu. Nu știu.

Judith râse.

— Pari foarte hotărâtă. Bine. Cred că ar fi mai nimerit să vorbim despre asta mâine dimineață.

— Da. După odihna nopții poate voi descoperi că n-a fost decât un vis urât.

— Nu conta prea mult pe asta.

Deborah se încruntă ușor.

— Mulțumesc. Dacă ai încercat să mă liniștești, să știi că n-a mers.

— Scuză-mă.

Judith se dădu jos din pat și se aplecă să-și pună în ordine pantofii și ciorapii.

— Am dansat atât de mult, că am făcut bătăături, oftă ea fericită.

Se auzi o bătaie în ușă și amândouă schimbă o privire nedumerită.

— Deschid eu, zise Judith hotărâtă. Dacă e... o persoană pe care nu vrei s-o vezi, îi spun să plece.

Însă dincolo de ușă se afla Tia Dolores, cu chipul ei rotunjit încruntat, cu un soi de îngrijorare.

— Trebuie să vii cu mine, Judith. Don Francisco vrea să-ți vorbească.

— Mie? se miră Judith. De ce? E târziu și aproape mă culcasem.

— S-a ivit o cerere în căsătorie pentru tine. Judith făcu ochii mari, uimită.

— Dumnezeuule, bărbații din vest văd că nu stau prea mult pe gânduri! Cine?

Tia Dolores își lovi palmele una de alta, agitată.

— E așa de impulsiv, de ciudat. Texanii ăștia nu au deloc simțul măsurii. Bărbatul acesta a fost foarte insistent și Don Francisco a spus că ar

trebui să-l convingi tu că e bine să mai aștepte. Gazdei noastre i s-a părut de-a dreptul amuzant, dar eu sunt de-a dreptul furioasă, concluzionează Dolores.

Deborah râse.

— Ei, Judith, se pare că ai făcut senzație.

— Probabil e domnul acela bătrân, fără păr și adus de spate, mormăi Judith în timp ce se încălța la loc. Țasta e norocul meu.

— Dacă adorm până te întorci, să mă trezești, zise Deborah, râzând de îmbufnarea lui Judith. Mor de curiozitate să aflu tot.

— Poți să-ți dai seama, adăugă Judith aranjându-și părul, apoi, în timp ce o urma pe Dolores, mai spuse: încuie ușa după mine.

Deborah ezită, apoi se ridică și încuie. Cheia se auzi clar în liniștea nopții. Rămase lipită de ușa pentru o clipă, apoi începu să se dezbrace.

Toate întâmplările o lăsară încordată și făcură să fi piară somnul. Trase grăbită de copcile rochiei, o dădu jos și o așeză pe marginea unui scaun.

Apoi își dădu jos jupele și le atârână pe un cuier de lângă perete. Numai în cămașă, pantalonași și ciorapi, se duse în dreptul toaletei și începu să-și scoată acele din păr, apoi panglica de mătase. Buclele i se revărsară peste umeri ca o cascadă arămie.

Gândurile i se învâlmășeau, fără să le poată clarifica. Șoim. Zack. Aici. După șase luni lungi și chinuitoare fără nicio veste despre el – dacă era viu, dacă fusese prins de colonelul Mackenzie care își începuse raziile spre New Mexico – se afla acum aici, chiar sub nasul ei. Și nimeni nu părea să știe nimic despre acest comanș proscris, Șoim.

— Doamne! izbucni ea, privind în oglindă. Oare ce gândește el?

— Probabil cât de schimbătoare sunt femeile, veni o voce profundă și leneșă din dreapta ei.

Deborah se răsuci cu o tresărire de spaimă și îl văzu pe Șoim... Zack... stând în Fereastra deschisă. Primul impuls de fericire, fu înlocuit de neliniște. Nu veni spre ea. Rămase, cu un deget agățat în centura lată de la brâu, cu celălalt braț

ridicat deasupra capului, sprijinit de cadrul ferestrei.

— Vântul adia, fluturându-i pletele negre.

Părea atât de familiar și, în același timp, schimbat. Iar diferența nu era numai în hainele pe care le purta – niște pantaloni comozi, cămașă reșie și vestă de piele. Ținuta asta i se potrivea mult mai bine decât îmbrăcămintea aceea sumară în „cunoscuse. Pentru prima dată, Deborah simți că acum cunoștea fața lui adevărată.

Dar i se schimbase privirea; părea rece și neiertătoare. Deborah se „înfloră simțindu-se dintr-odată expusă și își încrucișă brațele peste piept.

— Pleacă de-aici!

— Nu te bucuri că mă vezi? ridică el o sprânceană. Credeam că da. Se vede că m-am înșelat.

— Șoim, dacă te găsește cineva aici, vei fi împușcat!

El se îndreptă ușor, lăsându-și brațele în jos.

— Ai încuiat ușa. Și, în plus, noul tău iubit nu

îți va încerca astfel reputația. Mă vor duce departe de aici să mă împuște, așa că nimeni nu va. Afla.

Deborah căută cu privirea ceva să se acopere. Dar când puse mâna pe un șal, Șoim se apropie de ea cu mișcări de felină. Era ceva ce nu se schimbase la el. Avea tot mișcărilor acelea unduioase și reflexele rapide ale comanșului. O apucă de braț, oprind-o.

— Te-am văzut și dezbrăcată, zise el scurt. Sau ai uitat și asta?

— Bineînțeles că n-am uitat, răspunse ea, cu obrajii arzând. Dar nu înțeleg de ce...

— De ce să te mai sâcâi acum? Bine.

O eliberă brusc, cu ochii scânteietori și reci.

Deborah se dădu înapoi, temându-se puțin. Era Șoim și în același timp nu era el. Acum părea străin și furios. Ridică bărbia. Nu voia să-i ofere satisfacția de a o vedea speriată.

— Ce vrei?

Ochii albaștri o măsurară intens, făcând-o să se simtă dezbrăcată. Privirea lui era fierbinte și îndrăzneată, insultătoare chiar. Apoi râse scurt și

aspru.

— Diamond zice că are de gând să se însoare cu tine. Amuzant, dar nu mi-am imaginat vreodată că señora Velázquez e aceeași persoană cu Deborah Hamilton. Sau poate nu ți s-a părut important să îmi spui adevărul.

— De ce ți-aș fi spus? Eram o prizonieră, îți amintești? O sclavă. Fusesem măritată și rămăsesem văduvă în câteva ore. Atunci m-ai întrebat cum mă cheamă. Nu-ți datoram explicații. Erai atât de preocupat să mă silești să mă culc cu tine, încât n-am crezut că îți pasă atât de mult de numele meu adevărat!

Șoim o privi în ochi.

— Te-am silit?

— Nu chiar atunci...

— Naiba să te ia! izbucni el, prinzând-o când ea încercă să mai dea un pas înapoi. M-ai vrut la fel de mult cum te-am vrut și eu! Nu nega asta!

— Am fost curioasă, începu ea, dar Șoim o prinse de umeri și o scutură brutal, revărsându-i părul.

— Curioasă?! Așa îi spui tu?! A fost mai mult decât curiozitate.

Vocea lui vibra cu o intensitate ce o răscoli și, câteva clipe Deborah nu reuși să răspundă. Era și mânie, dar și altceva, o emoție profundă, care o tulbura.

— N-ar fi trebuit să urc la tine, spuse el după un timp, cu vocea plată și sumbră. Văd că ești în stare să îți porți de grijă. Cazi în picioare, ca pisica. N-ar fi trebuit să-mi pierd timpul făcându-mi griji pentru tine.

— Ți-ai făcut griji pentru mine, Șoim?

Privirea lui nu lăsă nimic să se citească în ea.

— Zack, Zack Banning. Dacă n-ai auzit nimic despre mine până acum, vei auzi de acum. Ți-am spus cândva cum e viața mea în lumea albilor.

— Am aflat deja că ești pistolar. Și că ai fost angajat să-l aperi pe Dexter.

— Dexter? zâmbi el cu dispreț. Da, sunt angajat să-l apăr pe el și ferma sa și orice altceva mai consideră el a fi necesar.

— Ucizi pentru bani.

— Dacă e nevoie, răspunse el cu o voce rece, care îi dădu fiori.

— De ce ești aici? întrebă ea după câteva momente.

— Am nevoie de bani, zise el, apoi întoarse privirea.

— Unde ai fost. Ai dispărut fără urmă. Am auzit vorbindu-se despre comanșii lui Vultur Alb, dar nimeni nu știa unde s-au dus...

— Crezi că aş spune cuiva unde se ascund. Nici să mă împuști. Abia au găsit un loc sigur unde să se adăpostească și Dumnezeu știe cât se vor putea feri de oamenii lui Mackenzie, care îi vânează ca pe animale.

Deborah nu îl mai auzise niciodată vorbind cu tonul acela de amară ironie.

— Șoim... Zack... îmi pasă de soarta lor. Și îmi pasă când văd că suferi pentru ei.

— Nu sufăr.

Deborah își simți inima strângându-se dureros. Șoim părea și furios și trist în același timp, însă nu lăsa să i se citească gândurile.

— Dacă ești atât de trist că te-ai despărțit de ei, de ce n-ai rămas acolo?

— De ce? Pentru că, dacă nu plecam, doamnă Velázquez, Mackenzie i-ar fi trimis la porțile iadului, de asta! Am fost recunoscut de soldați și de acei comancheros care au venit în tabără și te-au văzut. Dacă nu plecam și dacă nu lăsam să se afle că am plecat, oamenii lui Mackenzie ar fi ars toate pădurile, numai să mă găsească. Nu puteam să-i pun în primejdie pe comanși. Se pare că Vocea Spiritului a avut dreptate.

— Deci, i-ai pierdut din cauza mea.

— Nu, nu chiar. Probabil aș fi plecat oricum. Nu eram potrivit pentru viața lor. Sunt prea alb ca să fiu comanș și prea comanș ca să fiu alb. Așa că trăiesc în lumea armelor.

Se opri și o privi lung și insolent. Deborah întrerupse tăcerea.

— Ce face Floarea Soarelui?

— Ultima oară când am văzut-o trăia.

Nu îndrăzni să mai întrebe și altceva. Abia atunci văzu tremurul lui Șoim. Avea pumnii strânși

și o privea pătrunzător. O prinse de mână și o trase lângă el. Murmurând ceva în comanșă își îngropă fața în curba gâtului ei alb, afundându-și degetele în părul des. Gura lui trecu peste pielea fină spre buzele întredeschise.

O sărută la început încet, cu teama că va dispărea din brațele lui. Apoi, abia respirând, adânci sărutul, lunecându-și limba printre buzele ei, înăbușindu-i un geamăt. Îi prinse umerii în palme, degetele lui apucând bretelele cămășii de mătase și lăsându-le în jos...

Cu un geamăt adânc îi cuprinse sânii în palme, trecându-și degetele peste vârfurile întărite. Un fior o fulgeră prin tot corpul. Aplecându-se, Șoim coborî peste sânii reci. Deborah scoase un strigăt ușor și se prinse de el cu amândouă brațele. Își înfipse unghiile în spatele lui, simțindu-i mușchii încordându-se sub cămașă.

Când își ridică capul să o privească, văzu în ochii lui aceeași dorință ce știa că se citește și în ai ei. Cu toate acestea îl văzu îndreptându-și umerii și retrăgându-se. Era derutată. Simți că e

gata să cadă...

— Doar curioasă, nu?

Fu șocată. Cu mâinile tremurânde își ridică la loc cămașa, acoperindu-și sânii.

— Am mințit, zise cu o voce pe care aproape nu și-o recunosc.

— Ai fost sinceră până la urmă.

O privi lung, apoi zise încet.

— Se întoarce verișoara ta. O aud. Mai bine plec.

O cuprinse disperarea. Nu îl putea lăsa să o părăsească din nou. Nu se putea repeta povestea.

— Șoim... Zack... așteaptă. Eu... mi-a fost dor de tine. Am fost îngrijorată de soarta ta.

— Chiar așa? se opri el o clipă. Mă voi gândi la asta data viitoare când îl voi vedea pe Diamond frecându-se de tine în timp ce tu îi vei zâmbi. Oricum, n-ar fi bine să îți acord atenție când poți fi văzută de lume, zâmbi el strâmb. Dacă nu ți s-a spus asta până acum, se va găsi cineva bucuros să-ți spună în curând.

Înainte ca ea să mai poată vorbi, Șoim ieși pe

fereastră. Îl auzi pășind ușor pe acoperișul terasei apoi sărind la pământ.

Deborah se lăsă pe un scaun. Fusesse nebună. N-ar fi trebuit să-l lase să plece. Auzi bătaia în ușă și deschise, lăsând-o pe Judith să intre.

— Ești îngrozitor de tăcută, spuse Judith.

Stăteau în umbrarul conacului Velázquez, apărându-se de soarele fierbinte.

— Mă gândeam.

— La Zack Banning? Nu te înțeleg. Un bărbat ca Dexter Diamond îți face curte, iar tu? Va renunța dacă nu îl încurajezi puțin.

— Foarte bine. Chiar începusem să mă gândesc că e de-a dreptul stupid.

— Deborah!

— Ce e? Și cine spune că mă gândesc la Zack Banning sau la Șoim sau cum l-o mai fi chemând?

— Sper că nu. E un om periculos, un adevărat ucigaș, din câte am auzit.

— Și ce ai mai auzit?

Își întoarse privirea spre Judith.

— Păi, de exemplu, am auzit că este genul de

pistolar care acceptă toate provocările. Așa l-a întâlnit și Dexter Diamond. Era într-o încăierare în El Paso. Era atât de iute și de brutal, încât Diamond s-a gândit că e numai bun să aibă grijă de oricine s-ar aventura până aici. Și-apoi toată lumea știe că e o corcitură și oamenii aceștia sunt mult mai cruzi decât albi. Oamenii se tem de el. E deja renumit pentru asta.

— Și unde ai auzit toate acestea? întrebă Deborah rece.

— Mi le-a spus Hank Warfield.

— Ah, peștorul acela nerăbdător, care te-a cerut de nevastă la prima vedere.

Judith sări să se apere.

— E drept că era puțin beat în seara aceea. Oricum, de atunci a trecut o lună și până acum s-a purtat ca un gentleman desăvârșit.

— Numai că îi place să bârfească.

Exasperată, Judith izbucni.

— Pur și simplu nu vrei să asculți nimic despre sălbaticul acela, chiar dacă e adevărat. Ți-a făcut ceva și am știut asta înainte de a scăpa de acolo.

— Poate îți amintești și că „sălbaticul” acela ne-a dus la fort când nimeni nu se gândea să vină să ne salveze, replică Deborah.

— El ne-a eliberat? Soldații știau de noi de la comoncheros. Oh, Deborah, zise ea iritată, știu că... te-a forțat. Dar acum nu trebuie să te consideri obligată să fi iei apărarea, pentru cine știe ce motive.

Deborah își lăsă fața în palme.

— Nu știu de ce simt altfel, zise ea tristă. Uneori cred tot ce spun oamenii despre el, dar dacă ai vorbi cu el, dacă într-adevăr ai vorbi cu el, cred că ai avea și tu aceleași păreri ca mine. A fost prins într-o lume pe care nu el a creat-o și încearcă să supraviețuiască.

— Împușcând oamenii în mijlocul drumului? Nu-i cu nimic mai bun ca atunci când era printre comanși.

Deborah ridică bărbia și rosti răspicat.

— Nu vreau să mai aud niciodată așa ceva.

Poate mă înșel în anumite privințe dar, în tuci un caz Șoim nu e atât de rău cum îl crezi. Și adu-ți

aminte de promisiunea făcută.

Judith aprobă din cap, cu o expresie tristă.

— Știu, nu voi spune nimănui cine e, deși nu cred că are vreo importanță. E destul de rău și sub identitatea lui Zack Banning, ucigașul fără pereche.

— Mulțumesc. Mă simt cu mult mai bine acum.

Judith sesiză tonul aspru al lui Deborah și se ridică din scaun, îndreptându-se spre vară-sa.

— Știu că mă urăști pentru felul în care ți-am vorbit...

— Nu, nu te urăsc. Sunt confuză. Și nu am mai auzit nimic despre el și nici nu l-am mai văzut din noaptea aceea... așa că, probabil, el m-a uitat dea.

— Chiar crezi asta?

Deborah privi spre orizont, la șirul de munți albaștri.

— Nu știu.

— Sper ca într-adevăr să te uite! zise Judith cu înverșunare. Sper să plece și să nu se mai întoarcă niciodată.

Deborah rămase surprinsă de vehemența ei și întrebă încet.

— Pe ce îl urăști atât de mult?

— Îi urăsc pe ei toți, nu doar pe el.

Judith își încleștă degetele de spătarul scaunului lui Deborah. Gâtul i se încordase și vocea i se auzi ca o șoaptă răgușită.

— Sunt niște sălbatici, cu toții. Brutali și sălbatici. N-am să uit niciodată cât de rău s-a puuai tu mine vrăjitoarea aia bătrână. N-am să uit niciodată... se opri brusc, cu ochii ei albaștri înrourați.

— Oh, Judith! zise Deborah blând. Spune-mi ce ți s-a întâmplat? Înțeleg că ai pățit ceva foarte rău, dar nu te pot ajuta dacă nu știu despre ce este vorba. Nu vrei să-mi spui?

Pentru o clipă buzele ei tremurară, ca și cum ar fi vrut să spună ceva, apoi se opri.

— M-ai disprețul. E atât de rău și de josnic și cel puțin tu... Nu. Nu s-a întâmplat. Nu așa cum probabil te gândești. Ți-am spus. S-au purtat rău cu mine. A fost ca un coșmar, dar acum a trecut.

Se opri o clipă, apoi zise calmă:

— Îmi pare rău. Nu pot să fi iert cu ușurința cu care ai făcut-o tu.

Deborah o mângâie pe buclele ei blonde.

— Și mie îmi pare rău. Uitasem cât de rău s-au purtat, tratându-te ca pe o sclavă. Ai tot dreptul să simți ceea ce simți.

Judith își îngropă fața în poala rochiei lui Deborah.

— Mi-aș dori să fiu ca tine. Tu ești întotdeauna calmă și blândă. Chiar atunci când ești supărată.

Uimită, Deborah râse:

— Știi că nu e adevărat. Adu-ți aminte de seara când l-am revăzut pe Șoim. Când te-ai întors, eram un sac de nervi.

Judith își ridică capul, cu o sclipire de veselie în ochi.

— Eu aș fi fost isterică. Oricare alta ar fi făcut la fel.

— Poate ceva nu e tocmai în regulă cu mine.

— Nu te poți plânge din cauza asta, zise Judith ridicându-se în picioare. Qe fapt, cred că asta îl

atrage pe Diamond: calmul tău rece.

— Dacă i-aș face o scenă sau două de istericale, crezi că mă va lăsa în pace?

Buna dispoziție reveni și cele două verișoare se amuzară, imaginându-și o asemenea scenă.

Când Dexter Diamond veni în vizită în după-amiaza aceea, Deborah chiar fu tentată să procedeze astfel.

Capitolul 16

Înalt, blond și îndrăzneț, era evident că Dexter Diamond era bărbatul obișnuit să reușească oriunde.

Se așezase cu pălăria într-o mină și coatele pe coapse privind-o pe Deborah cu ochi îngustați.

— Am venit să te iau la călărie, Miss Deborah, spuse el posac. Dar se vede clar că ești încăpățânată ca un catâr.

Ea mai împunse odată cu acul în broderia la care lucra.

— Care e motivul?

Mormăi ceva și încruntă sprâncenele.

— E o zi frumoasă, Miss Deborah. În curând arșița va fi atât de mare încât va fi neplăcut să te mai plimbi. Mi-ar place foarte mult să călărim azi împreună.

Deborah lăsă broderia și ridică privirea spre el. Pe fața lui se citea deja exasperarea, când îi spuse:

— Am auzit că i-ai spus lui Don Francisco că intenționezi să te însori cu mine.

El roși și își întoarse privirea, răsucind pălăria între degete.

— Mda. Mi-a scăpat.

— Înțeleg. În mod normal trebuie să fie întrebată doamna mai întâi.

— Mi-am imaginat că nu vei spune încă da.

— Și ți-a zis Don Francisco?

Scutură din cap, cu un rânjet.

— Nu. Dar nu va mai conta când vei accepta tu.

— Dacă voi accepta, ceea ce nu intenționez să fac. Nu am nimic personal cu tine, Dexter, dar nu sunt pregătită să mă recăsătoresc. Cu nimeni.

— La naiba, Miss Deborah, treci peste asta. Aici nu e mult timp de pierdut. Iar tu de-abia l-ai cunoscut pe Miguel. A fost o căsătorie de convenție. Nu poți fi atât de afectată.

— Să nu vorbim despre asta, zise ea rigidă.

— Atunci e celălalt? Ți-a zis cineva ceva despre asta? Nu voi îngădui nimănui să te supere în legătură cu ce a fost.

Cu toată enervarea ei, Deborah nu se putu opri să nu gândească la cât de delicat fusese de data aceasta. Era chiar mișcată.

— E foarte drăguț din partea ta. Dar eu...

Diamond se ridică.

— Fără scuze. Dacă vrei să te însoțească verișoara ta, señoara Dolores sau chiar Don Francisco, nu mă deranjează. Pot călări alături de tine cu toții, tot ce vreau e să te simți bine.

Era o invitație la care cu greu puteai rezista și Deborah zâmbi.

— Fie. Ești prea perseverent ca să te mai refuz. Voi merge de data aceasta.

Nici nu termină bine fraza, că o și prinse de

talie, ridicând-o ca pe un fulg.

— Femeie afurisită! îți place să auzi un bărbat rugându-te, nu-i așa? zise el strângând-o în brațe.

— Dă-mi drumul sau nu mai merg.

— Ah, da, uitasem că am de a face cu o lady, zise el, eliberând-o.

Deborah o luă cu ea pe Judith și îl întâlniră pe Diamond în fața verandei. Caii erau pregătiți.

— Totul este gata, doamnelor.

Duse un deget la pălărie, apoi se apropie de Deborah.

— Arăți ca o rază de soare în costumul acesta galben, scumpo.

— Din păcate nu am un costum de călărie negru.

— La naiba, dar nu era un reproș, zise el, punând un braț posesiv în jurul taliei lui Deborah. Vino. Vă vom ajuta să încălecați.

Abia atunci Deborah descoperi că mai era cineva cu el.

Zack Banning.

Avu o tresărire imperceptibilă. Stătea sprijinit

cu spatele de un copac. Fuma. Când îi zări apropiindu-se aruncă țigara, o stinse strivind-o cu tocul cizmei și se îndreptă spre ei, cu mersul acela fluid, amenințător parcă și fascinant în același timp.

— Îți amintești de Banning, nu? întrebă Diamond arătând spre el cu un gest nepăsător. Ne apără. E un trăgător bun. Vă veți simți mai în siguranță alături de doi bărbați.

Nu reuși să spună nimic. O văzu în schimb pe Judith tresărind. Zack o privea pe Judith cu ochii săi reci, ca de piatră. Dar ea arăta atât de șocată încât, pentru o clipă, crezu că se va întoarce în casă. În schimb o auzi spunându-i:

— Pot să încalec singură, mulțumesc.

Diamond păru să nu observe. Privea doar la Deborah, fără să-i acorde vreo atenție lui Judith.

— Vino, scumpo. Te ridic eu.

Nu mai avu timp să protesteze, că Diamond o și prinse de talie și o ridică pe șaua calului. Simți privirea amuzată a lui Zack și se întrebă dacă și el își amintea de fuga ei din tabără pe un ponei

comanș neînșeuat.

Mâinile lui Diamond mai zăboviră pe talia ei după ce se așezase și Deborah spuse rece:

— De-acum mă descurc și singură.

Diamond se retrase zâmbind strâmb.

— Ai mai văzut vreodată o femeie atât de sensibilă, Banning?

După un moment de tăcere, Zack răspunse.

— Nu prea des.

Avea să fie o plimbare foarte stânjenitoare, se gândi Deborah, luându-și ochii de la Zack. Zack. I se părea ciudat să fi spună astfel. Pentru ea, el rămânea întotdeauna Șoim - puternic, arogant, mândru. Un comanș. Se întrebă dacă și lui îi venise atât de greu să se obișnuiască cu două identități.

Se îndepărtară de conac, luând-o spre poala dealului. Răsăriseră florile și ultima ploaie adusese o explozie de culori în iarba proaspătă. Deborah își simțea fața mângâiată de soare, vântul adia ușor, și dintr-odată îi păru bine că ieșise.

Diamond dădu pintoni calului și se apropie de

ea.

— Acum îți pare bine că ai ieșit, iubito?

Deborah îl fulgeră cu o privire.

— Am vrut să spun, Miss Deborah.

— E o după-amiază foarte plăcută.

— Presupun că asta înseamnă „da”, zise Diamond după o clipă.

O pălărie albă îi umbrea fața, dar ea îi simți privirea.

— Pari să te porți dinadins astfel încât să nu mă lași să te cunosc. Ce înseamnă asta?

Știind că Judith se afla alături, iar Zack nu era nici el prea departe, Deborah spuse:

— Spui că dinadins încerc să te împiedic să mă forțezi să mă mărit? Dacă e așa, atunci e corect.

— Să te forțez! izbucni el, apoi tăcu câteva momente ca să se calmeze. N-am încercat să te forțez la nimic. N-am fost niciodată nevoit să mă rog atâta de o femeie să se hotărască doar să iasă la o plimbare cu mine. Dacă joci cumva un joc, află că am obosit de regulile tale.

— Nu e niciun joc, dar nici nu-mi place să fiu

convinsă să fac ceva împotriva voinței mele. Am fost o dată în situația aceasta și nu mi-a plăcut deloc.

Vorbise destul de tare ca s-o audă Zack și se întreba dacă înțelesese.

Auzise. Călărea în spatele lui Diamond și Deborah, fiind ținta privirilor ucigătoare ale lui Judith Hamilton. Nu o învinovățea. Cel puțin Judith era sinceră în ura ei. În schimb nu avea nicio idee despre ce gândea Deborah.

Se întreba ce se întâmplă cu el, ce avea el de făcut acolo. În momentul în care o văzuse pe Deborah, ar fi trebuit să plece. Nu îi datora nimic lui Diamond. Omul acesta îi oferise o slujbă când într-adevăr avea nevoie de una și era obosit de atâta hoinăreală. Acceptase. Dar se mai găseau slujbe pentru el și în alte părți. Oameni ca Diamond angajau pistolari, ca să le întărească reputația. Le plăcea să aibă în jur oameni periculoși, temuți și evitați. Crea senzație. Văzuse mulți de teapa lui Diamond și știa că era omul căruia îi plăcea să aibă întotdeauna ce era mai

bun, mai valoros, mai faimos.

Iar acum o voia pe Deborah Velázquez, însă nu-și explica de ce. În afară de ceea ce reușise să observe, Deborah se purtase foarte rece. Poate tocmai asta îl atrăgea. Era ca o provocare, ceva pe care nu reușea încă să pună mâna. Dar mai era ceva, ca un gând ascuns, care îl neliniștea pe Zack. Nu își explica încă ce, dar înțelegea că sub aparenta curtoazie, Dexter Diamond mai avea o ambiție.

Poate și Deborah avea. Poate se înșelase în privința ei. La urma urmei, Diamond era un bărbat puternic. Avea bani și o poziție socială înaltă, i-ar fi putut oferi tot ce voia. Dacă asta era ambiția lui Deborah? Zack înțelese că, de fapt, nu știa ce gândește Deborah, ce vrea ea cu adevărat.

Cât fusese cu ea, trupul ei cedase mângâierilor lui. Doamna rezervată și rece era fierbinte, mai fierbinte decât orice femeie întâlnită – și cunoscuse multe înaintea ei. Poate ascundea și ambiții de mărire. Și, în acest caz, nu era loc pentru el în lumea ei. El nu putea să fi ofere nimic

altceva în afară de dragoste.

Gândurile acestea îl împiedicau să o caute atunci când o voia, când stătea treaz în noapte gândindu-se la ea, aproape simțindu-i gustul și pielea fină sub degete, gata în orice clipă să înnebunească de dorul ei.

— Să ne oprim aici, spuse Diamond și, fără să mai aștepte părerile celorlalți, descălecă.

Se îndreptă spre Deborah și mâinile lui zăboviră din nou pe talia ei când o dădu jos din șa.

— Vom lăsa caii să se odihnească puțin.

Deborah se eliberă, murmurând ceva, conștientă de faptul că Șoim, adică Zack, îi privea. Deși purta o pălărie cu boruri largi, coborâtă pe frunte, ce-i umbrea fața, Deborah simți arsura ochilor lui albaștri răscolind-o. Se cutremură.

Diamond o cuprinse cu brațul pe după umeri.

— Ți-e frig, scumpo?

— Nu. Și după cum știi, am și un nume.

— Mda, știu. Deborah. Dar ești atât de rigidă, că m-am gândit că te mai înmoi puțin dacă te alint.

— Așa ai crezut.

Deborah zâmbi.

— Da. A mers?

Dând capul pe spate, ea îl privi cu un amestec de disperare și amuzament. Era insolent și arogant. Dar avea un șarm anume.

— Nu încă. Dar mai încearcă. Cel puțin, te antrenezi.

— Să presupun că trebuie să spun „mulțumesc, doamnă”?

O luă de mână și o duse spre un bolovan mare și plat, ștergându-l cu pălăria înainte ca ea să se așeze. Când Judith se apropie, Deborah îi făcu loc lângă ea. Îl văzu pe Diamond încruntându-se ușor, ca și cum ar fi fost stânjenit de prezența ei. Judith își ascunse un zâmbet.

— E frumos aici, zise Judith. Crezusem că partea asta de Texas e întotdeauna uscată și prăfuită.

Diamond ridică din umeri.

— Este. Dar are și momentele ei de frumusețe.

Arătă spre linia colțuroasă a munților ce se întindeau la orizont.

— Acolo, în munții Henco și la Lacul Diavolului sunt căprioare și antilope, râși și urși, copaci, iarbă verde și râuri cu apa rece ca gheața. Tot așa cum sunt și o mulțime de apași și comanși care sunt mai răi ca sălbăticiunile.

Se opri, auzind-o pe Judith exclamând.

— Scuzați-mă.

Deborah îl văzu pe Zack țintindu-l cu o privire opacă și Diamond se foi stânjenit.

— N-am vrut să te jignesc, Banning.

— De ce m-aș considera jignit? întrebă Zack fără să lase să se ghicească vreo emoție sau vreo urmă de mânie.

Diamond își dresese glasul.

— Păi, uh, ai și tu ceva de indian și... n-am vrut să crezi că mă refer la așa ceva.

— La așa ce?

Deborah îl văzu pe Diamond frământându-și mintea și aproape îi fu milă de el. Nu era obișnuit să se gândească la sentimentele oamenilor, dar era evident că nu voia să-l înfurie pe Zack. Și era tot atât de evident că Zack nu avea de gând să îl

lase prea ușor.

Iritat, darâncercând să nu arate, Diamond mârâi.

— La nimic, la naiba! Au fost doar niște vorbe.

Zack se răsuci, astfel că razele soarelui se reflectară o clipă în patul pistolului.

— Am spus ceva, domnule Diamond?

Ușor stânjenit, Diamond rosti scurt:

— Nu.

— Atunci nu m-a supărat nimic. Nu e un secret faptul că sunt metis.

— Mda, dar nu e secret nici faptul că nu-ți place să ți se amintească asta. Scoți repede pistolul din toc, când nu-ți plac comentariile cuiva.

— Nu de asta m-ai angajat? Pentru reputația mea de pistolar?

— Da. Ai dreptate. Ești cel mai bun și îmi pot permite tot ce este cel mai bun.

Diamond se întoarce și privi spre Deborah, zicând cu o revenire de aroganță.

— Ca această micuță doamnă de aici.

Deborah roși când privirea lui Zack se

întoarse spre ea și îl auzi zicând încet:

— Da, ea e cea mai bună.

Era prea mult pentru ea.

Se ridică repede, ca și cum piatra ar fi devenit dintr-odată prea fierbinte și spuse primul lucru care îi veni în minte.

— Ce pasăre e aceea?

Diamond ridică privirea spre cer.

— Un șoim. Cu coadă roșie, cred. Am dreptate, Banning?

Deborah se gândi că fusese de-a dreptul neinspirată în încercarea ei de a schimba vorba, mai ales când auzi răspunsul lui Zack.

— Da, e un șoim cu coada roșie, zise el venind mai aproape, atât de aproape încât aproape îi simți căldura trupului. Comanșii îi consideră cei mai buni vânători. Cei mai curajoși poartă pene de șoim în păr sau le folosesc pentru alte podoabe.

Cuvintele lui stârniră un întreg șir de imagini pe care ea încercase să le uite. Se depărtă câțiva pași de e! și spuse, încercând să pară calmă.

— Da, înțeleg.

Judith îl fixă pe Zack cu o privire stranie, încât Deborah crezu pentru o clipă că îi va dezvălui identitatea, că îi va spune lui Diamond că el era comanșul care o ținuse prizonieră. Dar nu o făcu. În schimb vocea ei afirmă strident:

— Șoimii sunt periculoși. Ucid.

— Ucid? întrebă Diamond. Vânează, Miss Judith, zâmbi el cu indulgență. Și o fac doar ca să supraviețuiască. Animalele nu ucid din plăcere. Umui este singurul animal care face așa ceva.

Deborah se cutremură și Diamond întoarse privirea spre ea, încruntându-se ușor.

— E un subiect neinspirat. Mai bine să călărim spre înălțimile acelea. De acolo se poate vedea jumătate din Arizona.

Bucuroasă că discuția luase sfârșit, Deborah se grăbi să încalece, evitând privirea lui Zack. Judith veni lângă ea și îi spuse ușor, cu vocea tremurată.

— N-am vrut să supăr pe nimeni.

— Totul e în regulă acum?

— Da. Doar... îmi amintisem.

— Nu-i nimic. Nimeni de aici nu te va desconsidera pentru ce s-a întâmplat. Dexter mi-a spus că are sentimente de simpatie și înțelegere pentru femeile care au fost captive.

— Așa a spus? Și chiar crezi că simte astfel?

— Sigur. Iar în ceea ce privește pe Zack, știi că nu te-ar judeca.

— Ar face bine, zise Judith aruncându-i o privire rece lui Zack.

Deborah privi spre Judith. Lunile de captivitate o schimbaseră, o afectaseră. Fusese înfometată, bătută, muncise din greu. Pentru ea eliberarea nu venise ușor, în timp ce Deborah fusese tratată mult mai bine.

Călăriră un timp în liniște, cu Diamond între ele. La un moment dat, trase de hățuri și arătă spre un pâlț de tufe și stânci.

— Priviți. Acolo, sub stâncă. Vedeți pasărea aceea?

Era o pasăre cenușie cu cioc ascuțit și penele cozii lungi, ce se mișca lute printre bolovăniș.

— Ce face? întrebă Deborah privind pasărea

ce părea să caute ceva.

— A simțit un șarpe cu clopoței.

— Ce?

— Privește. Vezi panglica aceea argintie, între pietre. E un șarpe cu clopoței. Se pare că e unul tânăr. Cei bătrâni ar fi mai deștepți, n-ar dormi la soare. Țsta o să se trezească chiar în ciocul păsării. Mexicanii o numesc paisanp sau prieten, pentru că mănâncă șerpi și șoareci. Privește!

Într-adevăr între pasăre și șarpe avu loc un duel al morții, care le captă atenția celor patru călăreți. Pasărea fu cea care învinse și, când se ridică cu capul șarpelui în ciocul puternic, Deborah țipă.

Strigătul acela o făcu pe Judith, care privise lupta cu maximă concentrare, să tresară. Se prinse neîndemânatec de hățuri și le smuci involuntar. Calul scoase un nechezat și, înainte ca cineva să apuce să facă vreun gest, se cabră și sări de câteva ori, aruncând-o la pământ...

Deborah fu într-o clipă lângă Judith.

— Piciorul meu, gemu ea mușcându-și buza.

— Judith! Ce te doare? întrebă neliniștită Deborah, cercetându-i brațele și picioarele, fără să vadă vreun semn. Hai, lasă-mă să te ajut.

Judith se sprijini de brațul ei și se ridică, dar scoase un țipăt și se lăsă din nou la pământ.

— Genunchiul! Oh, cred că e rupt!

— Ești sigură?

Deborah verifică din nou genunchiul acoperit de cizma înaltă.

— Cred că e doar scrântit, dar nu pot să-mi dau seama până nu te descălți. Te doare rău?

— Destul de rău, murmură Judith.

Simți pe cineva înngenunchind lângă ea și văzu că era Zack. Ținea în mână un cuțit cu lama ascuțită, în care se reflectau razele soarelui. Când se aplecă și îi atinse piciorul, Judith scoase un țipăt ce îi făcu pe Deborah și Zack să rămână nemișcați.

— Judith, Judith... vrea să-ți taie cizma ca să iasă mai ușor, zise Deborah calmă, deși groaza întipărită pe chipul lui Judith o sperie.

— Nu, nu, să nu mă atingă! strigă Judith,

tremurând toată. Te rog, fă-l să plece!

Neputincioasă, Deborah privi spre Zack. Acesta dădu din cap cu înțelegere.

— Asta poate să o facă și Diamond. Eu voi încerca să-ți prind calul.

— Să-mi prinzi calul?

— A fugit după ce te-a aruncat din șa. Diamond a plecat după el.

Apoi se ridică, își puse cuțitul în teacă și îi spuse lui Deborah:

— Liniștește-o cât plec eu după Diamond.

Deborah se întoarse spre Judith și îi șterse lacrimile de pe față.

— Gata, liniștește-te, zise ea ca unui copil mic. Încerca doar să te ajute.

— Știu, șopti ea. Sau, mai bine zis, o parte din mine știe. Însă arăta atât de fioros, atât de sălbatic, mai ales cu cuțitul acela în mână, încât m-a făcut să-mi amintesc de toți comanșii, cu strigătele și urletele lor. Îmi pare rău.

— Nu-i nimic. Acum ne vom întoarce acasă, îți vei bandaja genunchiul și în câteva zile vei putea

dansa din nou.

În spatele ei se auziră înjurături. Diamond descălecăse și se îndreptă spre ele furios.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Deborah.

— Un ghinion blestemat, asta s-a întâmplat. Calul tău și-a rupt piciorul într-o gaură de șarpe iar cel al lui Judith s-a dus în lume, naiba să-l ia!

— Și-acum ce vom face?

— Va trebui să călărim doi câte doi, rânji el.

Poate tot răul e spre bine.

Deborah se ridică și spuse încet.

— Am putea discuta o clipă între patru ochi.

— Desigur, scumpo. Adică Miss Deborah, se corectă el.

Se îndepărtară câțiva pași. Punându-i o mână pe braț, Deborah spuse:

— Mă tem că Judith nu va vrea să călărească lângă domnul Ranninn.

Diamond păru surprins.

— De ce nu? l-a făcut ceva...?

— Nu, nu, zise ea repede. Însă se teme de el. Vezi, îi amintește de... captivitatea noastră.

Trebuie să recunoști că seamănă destul de bine cu un comanș.

— Mda, se pare că da. Nu m-am gândit la asta. Probabil de asta e atât de rigidă când se află elân preajmă. Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să-l iau cu mine azi. M-am gândit doar că ar fi mai sigur să-l avem în preajmă.

— Știu că te-ai gândit să fie bine, reuși Deborah să zâmbească. Va trebui să o iei pe Judith pe calul tău.

Lovindu-se ușor cu cravașa peste cizmă, Diamond o privi îndelung.

— Pe tine nu te sperie Banning?

Ea îi înfruntă privirea.

— Nu așa ca pe Judith. Eu nu am fost atât de rău tratată cum a fost ea.

— Înțeleg, zise el. Bine, scumpo. O voi duce pe micuța ta verișoară la conac. Tu îl vei aștepta pe Banning. Mă îndoiesc că a reușit să prindă calul ăla năbădăios, așa că trebuie să se întoarcă repede.

— Mă lași singură aici?

Iritat, Diamond arătă cu mâna.

— Îl vezi pe Banning? Deja se întoarce. Și apoi Judith nu pare să se simtă tocmai bine.

Aici avea dreptate, așa că Deborah încuviință.

— Bine. Îl voi aștepta pe domnul Banning. Ai grijă de Judith.

El mormăi.

— Nu asta avusesem în minte când ți-am cerut să ieși astăzi cu mine.

Diamond o prinse de umeri și, înainte ca ea să înțeleagă ce are de gând să facă, o trase spre el – și o sărută apăsător pe gură. Nu era neplăcut, dar o lăsă rece. O privi apoi printre gene.

— Ești foarte dulce, scumpo. Am de gând să te mai gust, când vom putea să fim singuri.

Deborah reuși să se elibereze din brațele lui și murmură.

— Te rog. Nu e nici timpul, nici locul potrivit. Nu aici.

— Nu, nu aici, asta e sigur.

O prinse de mână și când Zack ajunse lângă ei, el încă o mai ținea astfel.

— Banning, o voi duce pe Miss Judith acasă, înainte să i se umfle piciorul și mai rău. Să ai grijă de femeia mea în locul meu.

Zack îl privi un moment, fără să descalece.

— Am prins calul, dar am nevoie de încuviințarea ta.

Privi spre calul care stătea cu capul plecat și cu piciorul din față tremurându-i.

— Îl dobori tu sau vrei s-o fac eu?

Diamond aruncă o privire indiferentă spre animalul care suferea și ridică din umeri.

— Lasă-l naibii, să crape când o credeb de cuviință. Animal prost, să calce în gropi!

Se întoarse apoi spre Deborah, părându-i-se că o auzise spunând ceva.

— Nu sunt atât de dur cum pare. Pur și simplu, nu am vrut să asști ia așa ceva, asta e tot.

— Prefer să văd punându-se capăt suferinței bietului animal, decât să fie! ăsat să moară chinându-se, domnule Diamond.

— Și eu n-am spus așa? izbucni el iritat spre Zack. Frânge-i gâtul, Banning. Repede și ușor.

Zack se apropie de animalul rănit. Îl deșăuă, în timp ce Diamond o urcă pe Judith pe calul său.

— Voi veni imediat, în urma ta, spuse Deborah. Spune-i T/e/ Dolores să vadă de genunchiul tău.

— Așa voi face, răspunse Judith, cu chipul palid de durere. Când vei ajunge, mă vei găsi pe terasă, bând limonadă, reuși ea să zâmbească.

Privi în urma lor cum se depărtează. Când se întoarse îl văzu pe Zack vorbind blând animalului, îi scoase șaua și îi puse apă în pălărie din bidonul său. Îl mângâie pe grumaz, spunându-i cuvinte în comanșă, ce păreau să liniștească bietul animal.

Deborah îl privi în tăcere. În gesturile lui se vedea blândețe și respect. Animalul părea aproape adormit, cu capul lipit de pieptul lui Zack.

Împușcătura o făcu să tresară. Pentru o clipă, animalul păru a nu îi păți nimic, apoi căzu la pământ cu un ultim spasm, înainte ca ochii mari și umezi să i se închidă.

Deborah își îngropa tata în palme Nu știa de ce. Nu simțea o afecțiune specială pentru animal, însă o dureau că fusese ucis sub ochii ei.

Zack se apropie de ea.

— A fost mai ușor pentru el. L-am omorât în felul comanșilor, ca pe un prieten credincios și curajos.

O prinse de mână și atingerea lui îi aduse în minte o furtună de amintiri. Închise ochii și când îi deschise, întâlni privirea albastră a lui Zack.

— Ești femeia lui Diamond?

În prima clipă nu găsi rostul întrebării. Apoi își aduse aminte și se încruntă ușor.

— Nu sunt femeia nimănui, zise înțepată, încercând să-și tragă mâna.

Însă el o ținu strâns și un zâmbet ușor trecu peste buzele lui senzuale.

— Asta crezi tu!

Capitolul 17

— Sărută-mă, murmură el, prinzând-o de bărbie. Era răscolit de prezența ei. Își pierduse controlul și nu numai atât. Nu mai putea trăi nicio clipă fără s-o aibă în minte. La dracu' cu toate!

Deborah nu reuși să spună niciun cuvânt. Zack o văzu făcând ochii mari, adunând parcă tot soarele în sclipirea lor. Era nebun. Cu siguranță era nebun. O știa încă înainte de a începe orice. Nu stătuse atâta vreme departe de ea?

Dar era ceva care îl trăgea spre ea, ca o forță invizibilă, copleșitoare. Știa doar că vrea să-i simtă gustul, să-i audă gemetele dureros, insuportabil de senzuale.

Nu-i păsa ce crede Dexter Diamond, ce crede Judith, ce crede oricine, în afară de Deborah. Doar părerea ei conta. Se aplecă și o sărută ușor. Ea înghiți greu, simțind parcă nevoie de aer.

— Eu n-aș face, asta.

— Nu, încuviință el, pentru că ea avea dreptate. Tu n-ai face asta.

O sărută din nou în colțul gurii, apoi pe obraz, apoi pe pleoapele închise. Tremurul ei ușor îi spuse mai multe decât cuvintele.

Cu un efort, își ridică încet capul. Pielea ei fină era caldă, arsă de soare. Respiră adânc încercând să-și liniștească bătăile puternice ale inimii și

reuși să zâmbească. Sau, cel puțin el îl simți ca un zâmbet. Vocea i se auzi atât de răgușită, încât abia și-o recunoscuse el însuși.

— Deborah.

— Da?

— Nu putem sta aici în soare și... și s-o facem...

— Nu...

Înțelese că ea nu avea de gând să îl ajute. El era cel care trebuia să ia deciziile, în timp ce ea părea atât de confuză, de distrată...

Își înfrână dorința de a o săruta; oricine trecea ar fi putut să-i vadă. Nu era una dintre cele mai umblate zone, însă el nu era omul care să facă ceva la întâmplare, și nu avea câtuși de puțin intenția să-i riște reputația, aruncând asupra ei noi bârfe. Putea trece vreun cowboy sau chiar Diamond putea trimite pe cineva să-i caute.

Zack o îndepărtă, simțind cum tot corpul îl doare de neîmplinire.

— Te voi duce undeva la umbră, apoi voi prinde și celălalt cal.

El îl privi cu solemnitate.

Zack simți nevoia să strige. Era ceva atât de nostalgic și se citea atâta dorință în ochii el. Se întrebă dacă și el o privea la fel, de parcă ar fi fost lovit în piept de un taur sălbatic. Își închipui că da, sau cel puțin așa simțea.

Se urcă pe cal, apoi îi întinse mâna să o ajute să urce. O văzu ezitând puțin înainte de a-și pune mâna în palma lui largă. Apoi o ridică, iar ea se așeză pe cal, cu amândouă picioarele în aceeași parte, în spatele lui.

— Ar trebui să încaleci cum trebuie, altfel o să cazi. Și ține-te de mine. N-am timp să mă joc de-a gentlemanul, dacă vreau să prind calul înainte de căderea întunericului.

— Bine, încuviință ea după un timp. Oricum nu m-am gândit că te vei purta ca un gentleman.

Era înnebunitor. Îi simțea picioarele cuprinzându-l, apăsarea sânilor pe spatele lui, mâinile strânse în jurul taliei. Până la urmă tot va face o prostie sau va muri.

— Ține-te bine, spuse dând pintoni calului.

Galopul calului o făcu să se prindă mai strâns.

— Da.

De el. Era o tortură. Ar fi trebuit să o lase jos. Ar fi trebuit să meargă și el pe jos. Ar fi trebuit să o lase să aștepte acolo, în soare, până când el ar fi găsit calul. Era imposibil de suportat să călărească tot drumul așa.

Nu, dacă vor continua drumul tot așa, va găsi o rezolvare.

La primul pâlc de copaci Zack se opri.

— Aici. Poți să aștepți foarte bine aici la umbră, până când voi prinde și celălalt cal.

Deborah se desprinse de el și descălecă. Zack își aținti privirea asupra penei de la pălăria ei. Părea să-i aducă aminte de ceea ce fusese cândva.

— Scoate-ți pălăria aia! Nu înțeleg de ce femeile albe trebuie să poarte astfel de prostii.

— Ca să atragă atenția bărbaților albi, zise ea cu tonul acela rece, cu un accent ușor sudic, aducându-i aminte de vocea mamei lui.

Zach se aplecă peste șa și o privi mijindu-și ochii.

— Și atenția cărui bărbat alb vrei să o atragi, Miss Hamilton?

— Doamna Velázquez.

— Asta-i doar o etichetă, știi prea bine. N-a fost soțul tău decât cu numele.

Enervarea îi făcea cuvintele să sune aspru. Nu înțelegea de ce îl deranja faptul că ea se considera soția lui Miguel Velázquez, dar îl deranja. Deborah ridică din umeri.

— Cu toate acestea, căsătoria este legală.

— Iar asta ți se potrivește de minune, nu-i așa? Nu mi-am imaginat niciodată că ești atât de lacomă, dar se pare că m-am înșelat. Ți-ai înfipt ghearele în moșia Velázquez și nu ai de gând să te desparți de ea, nu?

— Lucrurile nu stau chiar așa. Am fost rugată să rămân pentru că asta e de folos intereselor familiei, mai ales lui Don Francisco. Sunt o soție din interes, domnule Banning.

— Domnule Banning? râse el sarcastic. Dacă ai uitat, țin să-ți reamintesc că am fost chiar prea apropiați, ca să mai fi atât de formaia.

— Și vrei să fac lucrul ăsta public? Cred că dacă autoritățile ar afla că tu ești cel care m-a ținut prizonieră într-o tabără comanșă, viața sau măcar libertatea, ți-ar fi puse în primejdie. Nu pot crede că vrei să fac publice aceste lucruri.

— Aici nu e nimeni care să te audă.

— Eu nu pot avea o viață dublă, așa cum poți tu, replică Deborah cu răceală.

— Poate ai nevoie de mai multă practică.

— Nu cred, zise ea fulgerându-l cu privirea.

Câteva momente, Zack nu spuse nimic. Oare ce avea femeia asta de îl făcuse să-și piardă controlul? Avea ceva și totuși nu putea înțelege clar despre ce era vorba.

— Mă voi întoarce, spuse în cele din urmă, dând pintoni calului și depărtându-se fără să privească înapoi.

Dură ceva timp, până să se întoarcă, trăgând după el calul pierdut.

— L-ai prins, constată Deborah.

— Credeai că n-o să reușesc?

— O, nu, mi-am dat seama că ești un bărbat

care obține întotdeauna ceea ce vrea.

Zack o privi în ochi, cu o ușoară nervozitate.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Nimic.

— Nu, ai vrut să spui ceva anume. Te-ai referit la noi doi? Mă interesează dacă îl vei numi tot viol?

Obraji ei roșiră, dar vocea rămase rece.

— Dar tu ce nume i-al da?

— Seducție, poate, ți-ai dorit-o și tu. A trebuit să trec peste obiecțiile tale sociale, dar nu poți nega că nu ai simțit nimic pentru mine, Miss Deborah Hamilton.

Din vocea lui răzbătea frustrarea. Își scoase pălăria și își trecu degetele prin părul umezit de transpirație, ce-i căzuse pe frunte.

— Nu voi nega.

Zack o privi câteva momente, studiindu-i parcă trăsăturile feței, frumusețea aceea ca de efigie.

— Bine, murmură aproape jenat că o forțase să recunoască și în același timp că nu negase.

Dar trebuia să afle că și ea îl dorise, că nu fusese doar el cel care simțise pasiunea aceea răscolitoare, aceeași pe care o simte acum.

Deborah se așează pe iarbă, făcându-și vânt cu pălăria. Caii stăteau cu capetele plecate, cu ochii pe jumătate închiși, legați undeva sub un copac.

— Ne vom întoarce după ce voi lăsa caii să se odihnească puțin, zise el după un moment de ezitare.

— Lasă-i să se odihnească. Mie îmi place aici la umbră. Și sunt sigură că Judith este bine îngrijită de Tia Dolores...

— Și iubitui tău...

— Dexter nu e iubitul meu.

— Atunci ce este Dexter, dacă nu este iubitul tău?

— Ce importantă are pentru tine? Mi-ai arătat destul de clar că nu ai niciun interes în ceea ce mă privește, decât păstrarea secretului asupra identității tale.

— Despre ce dracu' vorbești?

Privirea ei îl înfruntă cu hotărâre.

— Vorbesc despre faptul că nu te-am mai văzut din seara aceea, c-am descoperit că te afli pe undeva prin apropiere. Absenta ta e o dovadă evidentă a dezinteresului față mine. Apoi ceea ce ai spus mai devreme. Ce să cred când spui un lucru și faci exact invers.

— Nu înțeleg la ce te referi.

— Ai spus, șopti ea, că sunt femeia ta, și totuși mă dai ia o parte.

— Când am făcut eu asta?

— Doar cu puțin timp în urmă. M-ai întrebat dacă sunt femeia lui Dexter, apoi ai spus că sunt a ta.

Zach își trecu o mână prin păr. Era deja uscat de arșiță de vânt.

— Nu am spus că ești femeia mea. Ah, Doamne, nu vreau să mă leg, Deborah. Nu vreau să te vreau.

— Înțeleg.

— Înțelegi? Să mă ia naiba dacă eu înțeleg!

Strânse pumnii și rămase câteva clipe încordat înainte de a o putea privi în ochii.

— Nu am uitat cât de mult te doresc. Dar n-o să țină. Tu nu ești genul de femeie care să trăiască în felul ăsta.

— În ce fel?

Zack arată spre dealuri.

— Hoinărind. Mutându-te dintr-un loc în altul, fără un scop în minte, fără o casă. Simt ca un șoim. Îmi desfac aripile în aer și nu rămân niciodată prea mult pe pământ.

— Ai dreptate. N-aș putea trăi astfel.

Se apropie de el și își puse mâna pe brațul lui bronzat, acolo unde mâneca era ridicată. Zack simți atingerea ei fulgerându-l prin tot corpul.

— Atunci, te-ai gândit la așa ceva? Te-ai gândit să rămâi cu mine?

Zach respiră adânc.

— Da. Dar n-o să mergă niciodată.

Un zâmbet tremură pe buzele ei și își lunecă mâna în sus, pe brațul său.

— Șoim... Zack... și eu m-am gândit să fiu cu tine.

— Uită. Am spus că n-o să mergă și așa e.

— Nu ai de unde să știi asta.

Vocea ei era pierdută, ca și cum ar fi trebuit să se forțeze să articuleze cuvintele. Când deschise ochii văzu cât o costase să-i spună toate acestea, și asta îl făcu să se simtă și mai rău.

— Ascultă! se răsti el. Te vreau al dracului de mult! Aș intra în tine să mă simți tot, să te simt cum pulsezi sub mine, dar asta e tot! La naiba, asta e tot ce poate fi vreodată, nu înțelegi?!

Deborah îl privi rănită, cu ochii plini de durere, că ai calului pe care trebuise să îl ucidă. Zack strânse din dinți, văzându-i lacrimile din colțul ochilor.

Și, înainte să se mai gândească la ceva, o trase lângă el, gura lui fierbinte căutând gustul pierdut. Cu o mână îi desfăcu părul, dând drumul buclelor de foc negru pe spate. Îi sărută apoi gâtul, simțindu-i pulsul zbătându-i-se sub buze și începu să-i desfacă nasturii jachetei. O deschise, lunecându-și o mână înăuntru, stânjenit de bluza de mătase care o acoperea. Gura lui coborî, înfigându-și dinții în sânul ei ascuns sub bluză. Ea

gemu și se prinse de umerii lui. Zack se opri, cu toate simțurile biciuite de dorință.

— Cât de repede poți scăpa de lucrurile astea? murmură el, încercând să-i decheie bluza.

Ea nu răspunse, în schimb se dădu un pas înapoi și își scoase jacheta. Apoi deschise nasturii bluzei, lăsând-o să cadă lângă jachetă.

Zack îi privi sânii albi, abia ascunși sub dantela cămășii fine. Pentru o clipă nu reuși să facă nicio mișcare. Ereția împingea atât de tare îndărătul pantalonilor, încât devenise dureroasă. Se gândise de atâtea ori la ea, încât acum nu. I se părea reală... Era doar visul lui, obsesia zilelor și nopților lui. Însă privirea ei plină de dorință era reală.

O trase spre el, sprijinindu-se pe trunchiul unui copac, așezând-o pe Deborah deasupra, potrivind-o în unghiul acela pe care îl făcea corpul lui. Gemu, simțind apăsarea ei.

Deborah îl ajută să fi ridice fustele, cu mâinile tremurând dar cu mișcări ce îi trădau dorința devoratoare. Zack înjură în gând când întâlne

bariera pantalonașilor dantelați. Trase de ei cu o mișcare scurtă, făcând să se audă zgomotul materialului sfâșiat. Oricum nu-i mai păsa. Tot ce mai știa acum era nevoia de a intra în ea, de a. O simți.

Își lunecă apoi o mână, degetele lui căutând și găsind izvorul feminității. Ea gemu ușor, lăsându-și fața pe umărul lui, cutremurându-se de un spasm când degetele lui o pătrunseră. Zack o sprijini cu un braț, în timp ce cu cealaltă mână o mângâia cu mișcări pricepute. Degetele ei se înfipseră în brațele lui, iar coapsele se desfăceau tot mai mult.

— Oh, Doamne, gemu ea, făcându-l pe Zack să zâmbească, cu fața îngropată în părul ei cu miros de liliac.

Nerăbdător, își lunecă un deget mai adânc să vadă dacă era pregătită să-i primească. Ea se cutremură toată. Nu mai putea aștepta.

Se descheie la pantaloni, eliberându-se. O prinse pe Deborah de talie, o ridică, apoi o lăsă încet peste el, pătruzând-o treptat. Era fierbinte,

atât de fierbinte și îl cuprindea ca o mânășă. Rămase câteva clipe ținând-o astfel, aproape nemișcat, de teamă să nu explodeze. Apoi o ridică din nou, lăsând-o iar în jos dintr-o mișcare scurtă. Gâfliau amândoi, având parcă mai multă nevoie de aer. Nu se mai puteau gândi decât la ceea ce se petrecea atunci între ei.

Își ridică capul de pe gâtul ei și îi căută privirea. Era piină de dorință, o dorință ce o făcea să geamă ușor, cu buzele întredeschise. O sărută și în același timp o ridică încet, coborându-i apoi soldurile cu o mișcare rapidă, pătruzând-o adânc. Îi înăbuși țipătul cu un sărutul sălbatic.

O dorea cu o pasiune devoratoare pe care voia să i-o dăruiască și ei, o pasiune. Ce crescuse în el fierbinte, Inoat nu s-ar fi mirat dacă ar fi văzut că în jurul lui încep să țâșnească flăcări și scântei.

O ridică iar și iar, penetrând-o cu atâta furie încât îi auzea gemetele transformându-se în strigăte. Zack dori să termine amândoi în același timp. Își încordă toți mușchi, vrând să o aștepte, dar se gândi că nu va reuși. Apoi ea scoase un

tipăt ascuțit și își înfipse unghiile în spatele lui, explodând într-un lanț de convulsii care îl cutremură. Zack gemu simțind-o răscolită de un spasm puternic, apoi o scutură brusc și violent cu forța propriei lui descătușări.

Deborah suspină, Lăsându-și capul pe pieptul lui și udându-i cămașa cu lacrimi. O ținu lipită de el până când respirația îi reveni la normal, apoi o ridică puțin, să-i poată vedea fata.

— E bine?

Nu îi răspunse, încuviințând doar din cap.

Se simți vinovat față de ea. Merita mai mult decât atât, mai mult decât o împerechere pe un trunchi de copac. Nu îi putea promite nimic. N-ar fi putut să-și țină promisiunile.

O mângâie tandru pe părul lăsat pe spate, încercând să o liniștească.

Rămase încă în ea și simți cum se întărește din nou, uimit el însuși că mai voia atât de repede.

— Zack...

— Ssst...

O sărută și începu iar mișcarea ușoară și

ritmică a sexului. Se simțea sufocat de o emoție mai calmă și mai profundă. Și înțelese din ochii ei că și ea simțea la lei.

Deși n-ar fi crezut că e posibil, de data aceasta era mai bine. Poate și pentru că Detorah își regularizase mișcările, ridicând – și șoldurile și lunecând în jos înnebunitor de încet, privindu-l de parcă i-ar fi urmărit reacția, cu buzele întredeschise într-un zâmbet senzual ce îl hipnotiza.

Dumnezeule! Era ca un vulcan rece: gheață la suprafață și foc mistuitor în adânc. Senzuală și pătimașă ca o Evă după ce mușcase din măr.

Se aplecă spre el atingându-i buzele cu vârful limbii, trecând peste ele ca o dâră de foc, făcându-l să-și simtă respirația mai grăbită. Încercă să o sărute, dar ea se retrase.

— Nu, murmură ea, sărutându-l cum voia ea.

Zack închise ochii, simțindu-și sexul lunecând în ea, în acea fierbințeală umedă... Ea îl sărută în cele din urmă, ușor la început, apoi tot mai pătimaș, în timp ce mâinile l-ai îi frecau sânii

ademenitori, făcând-o să-și rotească șoldurile mai repede și mai tare deasupra lui.

Apoi, prinzându-se de gâtul lui, se aplecă peste el, lipindu-și sânii de pieptul transpirat și musculos. Și când simți că înăuntru ei pulsația mușchilor se strânge în jurul lui, li strigă numele, iar și iar, vocea ei trimițându-și ecoul în vrut.

— Șoim... Zack...

El se pierdu în ea, înțelegând atunci că îl acceptase cu cealaltă identitate, ce îi stigmatizase sufletul.

Capitolul 18

Umbrele amurgului se lăsau peste conacul Velázquez. Deborah simți privirea lui Zack și se foi stânjenită în șa.

Era jenată de lipsa ei de stăpânire de sine, iar el era prea tăcut. Se întreba dacă nu cumva nestăpânirea și patima ei nu îl surprinseră neplăcut pe Zack. Nu îi spuse. De altfel, el nu vorbise prea mult pe drumul de întoarcere.

Ajunseră.

— Se pare că am fost așteptați, zise Zack.

— Da.

— Ce vrei să le spun?

Deborah tresări și se întoarse spre el.

— Adevărul, adică nu tot adevărul, bineînțeles.

Zach zâmbi în colțul gurii.

— Bineînțeles. N-am de gând să simt ștreangul în jurul gâtului.

— De ce spui asta?

El ridică o sprânceană, cu o privire amar ironică.

— Crezi că Don Francisco ar fi încântat să mă primească în sânul familiei?

Deborah bănuie că Zack avea dreptate.

— Presupun că ar fi mai interesat să rămân nemăritată.

— Ar face orice să-și păstreze pământurile. Mă mir că nu a început să te curteze chiar el. Ar fi un mod de a te păstra pe tine și plantația Velázquez în familie, adăugă Zack, spre uimirea lui Deborah.

— Cum de știi atât de multe despre afacerile lui?

— E un lucru destul de cunoscut. În plus, Diamond a fost preocupat să afle care sunt condițiile legale ale deținerii acestor pământuri. Cred că e mai mult decât o simplă curiozitate în legătură cu plantația.

— Așa a zis și Tia Dolores.

— Ai grijă de tine, zise el încet.

Apoi, după o pauză, adăugă:

— Ți-am spus - fără promisiuni.

— Da, am auzit.

Simți un nod în gât. Chiar după... după ce făcuseră. Într-adevăr nu însemnase pentru ei mai mult decât o avertizare. Fusesse o proastă.

Deborah dădu pintoni calului și nu mai vorbiră nimic.

Dexter Diamond îi aștepta fața terasei, cu chipul ca un nor de furtună. Era evident după calul lui înșeuat și oameni aflați în jurul său, că avea de gând să pornească în căutarea lor.

— Era și timpul să vă-ntoarceți, mormăi el, trecându-și privirea întunecată de la Zack la Deborah și înapoi. Ce-ați făcut atâta timp,

Banning?

Felinarele aruncau o lumina gălbuie și Deborah putu să vadă încordarea lui Diamond care stătea înțepenit pe picioarele-i depărtate, cu brațele încrucișate și cu ochii îngustați.

Zack descălecă încet, cu o atitudine ce degaja și amuzament și nepăsare.

— Am alergat după calul tău, Diamond. Hai, nu fi timid. Întreabă ce vrei să afli, de fapt...

Diamond păru să devină și mai țeapăn.

— Bine. Ai încercat să-mi furi femeia?

— Poftim?! izbucni Deborah, furia și frica făcând-o să devină mai îndrăzneată ca de obicei. În primul rând, domnule Diamond, nu sunt femeia ta, iar în al doilea rând, resping orice insinuare că aș fi încurajat avansurile lui.

Câteva clipe Diamond rămase descumpănit, apoi zise aspru.

— Lasă! pe el să răspundă.

Zack îl privi câteva clipe, înainte de a-i spune.

— Ai auzit ce a spus doamna. Până și un prost poate să vadă că este prea lady ca să încerce să

flirteze cu necunoscuți.

Replica lui seacă nu îi oferi lui Diamond altă posibilitate decât să accepte. Să fi continuat, însemna să pună sub semnul îndoiei faptul că Deborah era. O lady.

— Acum, spuse ea rece, dacă nu mai ai ceva cu care să mă insulti, domnule Diamond, ți-aș rămâne recunoscătoare dacă mi-ai permite să o văd pe verișoara mea. Sper că ai adus-o acasă fără să o jignești și pe ea în vreun fel.

Diamond roși evident în ciuda luminii slabe.

— Merit să îmi vorbești astfel, zise el după câteva momente de tăcere. Dar am fost îngrijorat, la naiba! Ar fi trebuit să vă întoarceți acum câteva ore.

— Dacă ai fi fost chiar atât de îngrijorat, continuă ea în timp ce descălecă, ai fi trimis pe cineva să ne caute acum câteva ore. Cum am văzut că nu ai făcut așa ceva, am considerat că ai încredere în omul pe care l-ai angajat să-ți asigure securitatea.

Văzându-se din nou prins în capcană, Diamond

murmură ceva printre dinți, apoi se apropie ca și cum ar fi vrut să o însoțească înăuntru.

— Nu, spuse ea, sunt obosită. A fost o zi lungă, așa că, dacă mă vei scuza, aș vrea să mă retrag. Bună seara, domnule.

— La naiba! auzi în spatele ei în timp ce se îndreptă spre casă. Iar mi-a închis gura!

Don Francisco care stătea cu căpăstrul calului în mână, zise încet:

— Poate ar fi mai bine să pleci acum. Nu a trecut prea mult timp de la tragedie și señora Velázquez e încă foarte sensibilă. Deși n-aș vrea să te insult, señor Diamond, ea nu e pregătită pentru ceea ce ți-ai dori tu.

Deborah se opri în verandă și îl auzi pe Diamond spunând răstit.

— Nu mă potf opri să o văd când vreau, Velázquez.

— Dimpotrivă, nu numai că pot, chiar o voi face, se auzi vocea aproape amenințătoare a lui Don Francisco. Face parte din familia noastră, iar eu sunt capul acestei familii. Eu conduc aici și

dacă ai de gând să insiști, voi da ordine să nu ți se mai îngăduie să pui piciorul pe domeniile mele.

— Vei da ordine, pe dracu'!

Don Francisco dădu un ordin scurt și oamenii ieșiră din umbră cu puștile ridicate. Se auziră armele țacănindu-și trăgaceie. Nimeni nu mai mișca. În aer vibra încordarea.

Diamond rosti o înjurătură printre dinți, apoi sări în șa și strigă.

— Vino, Banning!

Deborah privi din prag cum Zack îl urma, cu mersul său de felină neagră ce îl evidenția în fața celorlalți. Cei doi bărbați porniră călare, într-un galop ușor.

— Deborah mai era încă în prag, când Don Francisco se apropie. Fata lui era gravă și o țintui nu cu privire severă.

— Nu o să-i mai vezi de acum înainte, zise el rar.

— Nu ești gardianul meu, Don Francisco.

— Te înșeli. Ți-am permis să acționezi după capul tău și vezi ce a ieșit din asta. De acum

înainte îmi vei da ascultare sau vei suporta consecințele.

Ascunzându-și furia sub răceala vocii, Deborah îi răspunse.

— Nu cred că e cazul să vorbim despre așa ceva. Acum mă duc să-mi văd verișoara.

În timp ce se întoarse, Don Francisco o prinse de braț.

— Este singura dată când te previn. Dacă ții la libertatea ta, nu mă forța să acționez.

— E o amenințare, Don Francisco?

— E o promisiune.

Deborah simți un fior rece. Don Francisco părea serios și amenințător.

— Voi ține minte, zise ea în cele din urmă.

Îi dădu drumul, iar ea se întoarse fără vreun alt cuvânt, îndreptându-se spre camera lui Judith.

— E inadmisibil! bătu Deborah cu piciorul în dalele de piatră ale verandei încălzite de soarele puternic. De fapt, suntem ținute prizoniere!

— Nu, nu! zise Tia Dolores. Te înșeli. Are intenții bune. E puțin prea autoritar, asta e tot.

— Cred că e mai mult decât autoritate, dacă sunt urmărită peste tot și nu mi se dă voie să ies în oraș sau chiar la biserică atunci când vreau.

— Don Francisco este responsabil de securitatea ta, protestă Tia Dolores, apoi oftă. Și de reputația ta.

— Cred că reputația mi-a fost suficient de afectată după întoarcerea de la comanși. Ce alt rău ar mai putea suferi?

Judith își caută o poziție mai comodă în fotoliu. Se odihnea la umbră, cu piciorul întins pe un scăunel tapițat.

— Ești sigură că Don Francisco nu e mai curând preocupat de interesul pe care îl manifestă domnul Diamond pentru pământurile voastre?

— Aceasta sunt zvonuri, fără îndoială, înfirmă Dolores.

— Dar dacă Don Francisco nu vrea să le vândă, nu e niciun pericol la mijloc, nu? întrebă Deborah.

— În mod normal așa ar fi. Dar, prin testamentul lui Miguel, o anumită parte din

pământ îți revine ție. Atâta vreme cât nu ai avut copii care să-l moștenească, acesta îți rămâne ție. Nimeni nu a bănuț că lucrurile vor lua întorsătura pe care o știi și tu. Și cum s-a crezut că ai fost omorâte de sălbatici, Don Francisco a preluat moștenirea:

Deborah își stăpâni un sentiment de frustrare.

— Înțeleg că întoarcerea mea e o povară pentru el. Trebuie să îl asigur că nu intenționez să ridic nicio pretenție asupra pământurilor și că nu am nevoie de ele. Însă, pur și simplu, nu am unde să mă duc în altă parte.

Acceptarea aceasta fu dureroasă. Se oferise să treacă peste toate pretențiile asupra pământurilor lăsate de Miguel, dar Don Francisco considera că, în acest caz, pământurile Velázquez ar fi devenit vulnerabile pentru cumpărătorii americani.

— Vei rămâne aici! decretă el fixând-o cu ochii lui negri. Astfel, pământurile voastre vor fi inviolabile.

Cuvântul lui nu mai admitea contrazicere, așa că Deborah se retrase într-o tăcere prudentă.

Privi spre fața pașnică a Tiei Dolores și oftă.

— De ce nu s-a însurat Don Francisco cu o americană? Asta i-ar fi rezolvat toate problemele.

Tia Dolores lăsă privirea jos.

— Zice că nicio americană nu este suficient de aristocrată pentru a fi soția lui.

— În schimb nu a avut prejudecăți în a-l însura pe nepotul său cu mine, i-o întoarce Deborah.

Dolores îi răspunse fără să o privească în ochi.

— Asta n-a fost ideea lui, ci a fratelui meu mai mare, tatăl lui Miguel. Bietul Louis nu avea aceeași aversiune față de americani.

— Aversiune? izbucni Judith în râs. L-am văzut pe Don Francisco uitându-se la mine cu o privire pe care parcă nu aş numi-o aversiune. Ești sigură că fratele tău nu-i suferea pe americani?

Roșind, Dolores bâigui:

— Dacă simte ceva, nu e decât o atracție nedorită. Dar nu îți va oferi niciodată nimic atât de onorabil precum o căsătorie, chica.

Înțelesul era clar. Și le făcu să tacă pe cele două verișoare.

Diamond avea peste două sute de mii de acri de pământ. Mai mult de două sute de oameni lucrau la cirezile lui de vite. Angajase o mică armată de vreo douăzeci de pistolari profesioniști. Venise în Texas cu doisprezece ani în urmă și cumpăraseră o fermă de la guvern. Înainte aparținuse unei familii spaniole dar, după ce granițele se schimbară, reușise s-o cumpere.

Lui Diamond îi plăcea să se laude că, în curând, va avea în proprietate toată partea de vest a Texasului, iar Zack îl credea în stare de asta. În cele două luni de când lucra pentru Diamond, văzuse trei familii vânzându-i pământul. Una dintre ele o făcuse pentru bani. Celelalte două, ca să supraviețuiască. Multe ape secară, iar fântânile nu mai puteau fi folosite. Vitele mureau. Și atunci Diamond lansa oferta. În aceste două luni își sporise pământurile cu mai bine de zece mii de acri. Și asta la un preț de nimic.

Acum Dublu D era marca cu care se însemnau peste douăzeci de mii de vite. Diamond își purta cirezile pe aproape toată întinderea pământurilor

sale. Inevitabil, vitele hoinărea și ostilitățile începură atunci când și alte vite se alăturaseră celor ce purtau marca Dublu D.

— Dacă se află pe pământul meu și se hrănesc cu iarba mea, sunt ale mele, spuse Diamond unui fermier furios, iar când omul văzuse toți acei pistolari înarmați la spatele lui, plecase, lăsându-și vitele noului proprietar.

— Și dacă o să pățești și tu la fel, cu vitele tale? îl întrebase Zack după ce fermierul plecase.

Diamond îi răspunse râzând:

— N-o să pățesc. Dacă sunt înfierate cu marca mea, sunt ale mele.

Zack ridicase din umeri. Nu era problema lui. Trăind printre comași, ajunsese să gândească la fel ca ei: că animalele erau pentru a hrăni pe toată lumea. Dacă un bărbat era bun vânător, familia lui mânca bine. Dacă nu era, sau dacă anul fusese slab, familia răbda de foame. Nu era nevoie să aibă vite și pământuri. Și asta îi scutea de multă bătaie de cap.

Zack ședea acum sprijinit de un stâlp al

streșinii hambarului. Clipi stânjenit de lumina puternică a soarelui. Îl văzu pe Diamond apropiindu-se de el. Din ziua când fusese cu Deborah, simțise o schimbare în felul în care îl privea Diamond, ca și cum ar fi știut că între el și Deborah este ceva.

Zack aruncă țigara la pământ și așteaptă.

— E cald al naibii astăzi, nu-i așa, Banning?
întrebă Diamond îndreptându-se spre el.

— Mda.

Diamond ridică o sprânceană.

— Nu ești prea vorbăreț.

— Nu am nimic de spus. Dacă tu ai ceva, ascult.

— Nu mă-nțelege greșit. N-am nimic cu tine. Sunt câțiva băieți care au puțin capsă pusă pe tine.

Zack nu spuse nimic, doar aștepta. Îl țintuise cu privirea pe Diamond. În același timp părea atent la tot ce se petrecea în jurul lui.

— Ascultă, Banning, zise Diamond în cele din urmă, văzând că Zack nu întreabă nimic. Am auzit

că i-ai rupt brațul lui Charlie Raymond. Așa e?

— Cam așa.

— La naiba, omule. De ce?

— Raymond nu știe când să-și țină gura și când să vorbească. Avea nevoie de o lecție.

Ochii căprui a lui Diamond trădau nemulțumirea.

— Dar, în același timp m-ai păgubit și pe mine de unul din văcari. Nu iau în seamă încăierările dintre oamenii mei. Nu poți aduna o mână de băieți la un loc fără să nu apară și necazuri din astea. Dar nu-mi plate când din chestii de astea rămân fără un om pentru câteva săptămâni.

Zack îi înfruntă privirea.

— Te-aș fi putut lipsi de el pentru totdeauna.

— Știu. L-am spus lui Charlie că e un prost dacă încearcă să te provoace, dar e doar un puștan.

— Dacă vrea să crească, ar face bine să învețe să-și țină gura la timp. Pentru unii asta e o lecție grea.

Diamond îl privi în tăcere, apoi spuse:

— Ești probabil cel mai bun pistolar pe care l-am avut. Vreau să te păstrez, dar nu vreau să îmi pierd niciunul din ceilalți oameni. Dacă voi avea mai mult pământ, așa cum am de gând, voi avea nevoie de toți oamenii mei. Nu crezi că ai putea numai să fi bruftuluiești puțin, nu să-i termini de tot?

Sâcâit, Zack ridică o sprânceană.

— Nu m-am angajat să o fac pe domnul cu o adunătură de netrebnici. Pot pleca de aici tot așa de ușor cum am venit. Dacă nu vrei să ai necazuri, vorbește cu cel care e pus pe hartă, nu cu mine.

— Nu vreau să pleci deocamdată. La naiba, de abia am început să-mi pun afacerile pe roate. În curând lucrurile se vor aranja și am nevoie de tine.

— N-am de gând să mă războiesc cu femeile și copii, zise Zack cu o voce monotonă și îl văzu pe Diamond ridicând o sprânceană. Dacă te gândești că te voi ajuta să alungi vreo familie, te înșeli.

— Am spus eu asta?

— M-am luat după ce am văzut deja.

Diamond roși.

— Nu s-ar fi-întâmplat nimic din ce ai văzut dacă bătrânul Ledbetter nu îl deranja pe Albright. Frank a trebuit să tragă.

— Bătrânul Ledbetter a fost doar un pretext pentru Albright...

— Bine-bine, îl întrerupe Iritat Diamond. Vreau să știu: ești alături de mine, Banning? Dacă nu, spune-o acum.

— Sunt alături de tine atât timp cât ceea ce faci este legal, Diamond.

— Da, asta e și reputația ta. Ai fost mult mai legal împușcând oameni în mijlocul străzii decât au fost alții care au făcut-o în mijlocul războiului.

— Dar așa pot să fiu.

Diamond își trecu degetul peste obrazul neras, studiindu-l un moment pe Zack, de parcă ar fi vrut să înțeleagă ce fel de om este.

— S-ar putea spune că ești rece. Însă n-am văzut niciodată pe cineva atât de rapid și de precis ca tine.

Zack se sprijini cu spatele de stâlpul de lemn

și ridică din umeri.

— Întotdeauna e cineva mai rapid.

— Poate. Ascultă, fă-mi o favoare personală și nu lua în seamă capetele înfierbântate. Voi vorbi și eu cu ei, dar aș considera un mare ajutor dacă vei trece cu vederea pe cei mai tineri dintre ei.

— De obicei, așa și încerc să fac.

— Mda, știu. Charlie Raymond a spus lucruri pe care n-ar fi trebuit să le spună. E tânăr și prost.

— Și asta îți poate aduce sfârșitul într-un loc ca ăsta.

— Știu asta. Iar acum o știe și Charlie. La-i ușurel pe ceilalți, de acord?

— Atâta vreme cât păstrează distanța, da, de acord.

— Aproape ți-o pot garanta, zise Diamond mutându-se de pe un picior pe altul. Am nevoie să te duci în oraș pentru mine.

Din nou Zack nu spuse nimic. Diamond clătină din cap și își înfipse pălăria pe ceafă.

— Dacă tot ești atât de curios, zise el cu un ton pe jumătate iritat, pe jumătate amuzat, îți voi

spune ce vreau să faci acolo. E un bărbat care va veni cu trenul de după-amiază și trebuie să-l văd înainte de a ajunge în altă parte. Vreau să mergi cu Jeb Braden și să-l aduci aici.

— Eu și Braden nu ne împăcăm.

— La naiba, tu nu te împaci cu nimeni de aici. Lucrezi prea mult pe cont propriu. Ceilalți nu au încredere în tine.

Zack îl privi rece.

— M-ai angajat ca să fiu prieten cu ceilalți pistolari?

— Nu, dar, la naiba, Banning, ar fi bine dacă măcar ai fi mai... politicos.

— Sunt politicos.

— Greu de spus. Tu și Braden sunteți cei mai buni pistolari ai mei și vreau să faceți o treabă pentru mine. Crezi că veți putea aduce tipul aici, așa cum ți-am zis?

— Va veni de bunăvoie?

Diamond scoase un plic din buzunarul vestei.

— Va vrea, dacă îi veți da asta. Totuși, păziți-vă pielea. Mal sunt oameni în jurul lui care ar vrea să

vorbească cu el înaintea mea.

Zack luă piicul, aruncă o privire la numele scris pe el apoi îl puse în buzunarul vestei.

— Îl voi aduce aici.

— Sună al naibii de sigur, comentă Diamond.

— Sunt sigur că pot să-mi fac treaba. Restul depinde de el.

— Ai sfeclit-o vreodată, Banning? Să pierzi o luptă? Să capeți vreun glonț?

Zack zâmbi ușor și aprobă din cap.

— Sigur că da. Numai că nu o să mă auzi lăudându-mă cu așa ceva.

Diamond se destinse și zâmbi strâmt.

— Mă bucur să aud asta. Începusem să cred că nu ești om ca toți ceilalți.

Zâmbetui păii și Zack își întoarse privirea.

— Eu doar reușesc să ascund asta mai bine.

— Trebuie să fie și sângele tău de indian, zise Diamond, apoi, când sesiză privirea de gheață a lui Zack, adăugă: Nu a fost o jignire.

Zack nu mai răspunse nimic și Diamond înțelese că discuția se încheiase. Se întoarse și

porni în direcția de unde venise, oprindu-se o clipă să spună peste umăr:

— Contez pe tine că-l aduci pe Macklin aici, Banning.

Macklin. Numele de pe plic. Era evident că era un om destul de important pentru Diamond. Lui Zack nu îi rămânea decât să afle de ce.

Jeremiah Macklin se încruntă pe măsură ce citea cele câteva cuvinte din plic, apoi privi spre Zack.

— Spune-i șefului tău că nu mă interesează.

Jeb Braden, care stătea lângă Zack pe peronul de lemn, deveni atent:

— A zis să ne întoarcem cu tine.

Macklin își încordă brațele.

— Iar eu am spus că nu mă interesează. Mă tem că va trebui să fi transmițeți domnului Diamond regretele mele.

Mârâind ceva printre dinți, Braden își lăsă brațul drept să cadă pe lângă șold, lângă tocui armei.

— Eu am spus că te așteaptă.

— Foarte rău, zise Macklin pălind puțin. Mi-am oferit deja serviciile altcuiva și nu pot viola drepturile și încrederea clientului meu.

— Uite ce e, se răsti Braden, poate nu înțelegeți cum stau lucrurile: domnul Diamond vrea să-ți vorbească primul. N-ai decât să-i spui după aia tot ceti face plăcere, dar eu nu mă pot întoarce fără tine.

Braden înaintă un pas, Macklin dădu doi înapoi.

Atunci Zack veni între ei.

— Lasă-l în pace, Braden.

Surprins, Braden îi fulgeră cu privirea.

— Îți aduc aminte că lucrezi pentru Diamond, Banning.

— Nu am fost niciodată de acord cu o răpire și asta va fi dacă îl forțez să meargă cu noi. Dă-te la o parte.

Jeb Braden îl sâcâise de când plecaseră de dimineață de la Dublu D, făcând comentarii caustice care să-l stârnească. Nu reușise să-l facă pe Zack nici măcar să clipească. Până acum.

Acum însă Braden își întoarse furia asupra lui Zack, uitând parcă de Macklin. Oamenii de pe peron se împrăștiară, iar câteva prăvălii își închiseră rapid ușile. Braden se răsuci pe călcâie, cu mâinile aproape de tocurile pistoalelor.

— Ai fost ca un bolovan în calea mea de când ai venit la Dublu D. N-am auzit decât ce bun ești, ce rapid ești, și tot ce am văzut până acum a fost că ai rupt brațul unui puști care ți-a zis că ești o corcitură. Mie nu mi se pare deloc că ești grozav, Banning.

— Încerci să-mi verifici nervi? râse Zack încet și-l văzu pe Braden mijindu-și ochii.

— Mă provoci, Banning?

— Nu. Dar nu mă voi da la o parte numai pentru că te simți tu mai grozav.

Îl văzu pe Braden gândindu-se, cântărindu-și șansele. Lumea se limita doar la ei doi. Zack aștepta și privea.

O dâră de sudoare brăzdă fata lui Braden. Pistoalele lui străluceau în mijlocul peronului fierbinte și prăfuit. Zack aproape simțea gustul

prafului. Și frica lui Braden.

Nu fu surprins când îl văzu pe Braden încercând să-și scoată pistolul. Și nu fu surprins nici când îl văzu pe Braden împins înapoi de forța glonțului său, apoi alunecând în jos și căzând moale pe peronul din lemn. Ecoul împușcăturii încă mai răsună în aer. Totul dură câteva secunde.

Zack aruncă tubul gol al cartușului și își încarcă arma cu un altul, atent la pașii care se apropiau în fugă din spatele lui. Știa la ce trebuie să se aștepte. I se mai întâmplaseră lucruri de acest fel. În timp ce puneă pistolul înapoi în tocui din piele, auzi clicul unui pistol în spatele lui.

Zack se întoarse încet, dând ochii cu șeriful și, spre uimirea lui, o văzu și pe Deborah Hamilton la numai câțiva metri depărtare. Părea îngrozită. Probabil văzuse toată scena și Zack regretă că își pierduse cumpătul. Nu trebuia să se lase provocat de Braden, cel puțin nu aici, în oraș. Însă experiența îl învățase că întotdeauna cel mai bine e să-ți înfrunți inamicul în fața martorilor, și așa procedase și acum. Numai că, de data asta, îl

văzuse și Deborah.

— Șerifuie, zise Macklin cu voce tremurătoare, omul acesta a fost în legitimă apărare. Am văzut cum s-a petrecut totul.

Șeriful Roy Carpenter se răsti:

— Și, mă rog, cine naiba ești tu?

— Jeremiah Macklin, avocat.

Zack își întoarse privirea spre el. Nu fusese surprins când îl auzise pe Macklin că era angajat de un alt fermier și înțelese cine era acela când îl văzu pe Don Francisco Velázquez stând lângă Deborah.

— Urmați-mă, domnule Macklin, zise șeriful, apoi întinse mâna după pistolul lui Zack. Și tu, domnule. Trebuie să verific dacă nu ești cumva pus sub urmărire înainte de a-ți da drumul.

Zach scoase pistolul din toc și îl întinse șerifului. În timp ce șeriful îi făcu semn să pornească înaintea lui, Zack văzu din nou fata palidă a lui Deborah și se simți parcă ceva mai bine, văzând-o îngrijorată.

— Ai văzut? îi șopti Judith la ureche, ți-am

spus eu că nu e decât un sălbatic însetat de sânge.

Deborah făcu un semn cu mâna, iritată de remarca lui Judith, încă sub impresia celor văzute. Zack înfruntase un om care vruse să-l ucidă. Privise totul de la doar câțiva metri.

Totul se întâmplase atât de repede, aproape că nu-și crezuse ochilor până nu o izbi cruda realitate a morții.

— Deborah! zise Judith cu un ton ridicat, din care înțelegea că o mai strigase și înainte, fără ca ea să audă, Don Francisco întreabă dacă îl putem aștepta în holul hotelului până când își rezolvă el afacerile.

— Da, desigur.

Tia Dolores se prinse de brațul ei, cu fata palidă.

— Să mergem. Trebuie să scap de arșița asta și să mă așez înainte să leșin.

— Până una alta, te vei așeza în holul hotelului, zise Don Francisco cu o plictiseală evidentă. Dar să nu plecați în altă parte. Vă veți face cumpărăturile după ce mă întorc. Ați înțeles?

— Și, și, gemu Tia Dolores. Vom aștepta.

Chiar și în răcoarea plăcută a hotelului, cu un pahar de limonadă în mână, Deborah nu reuși să-și alunge din minte clipa când se temuse că Zack va fi ucis. O îngrozise și nu înțelese de ce.

În săptămânile care trecuseră fără să-l vadă, se convinsese că, într-adevăr, Judith avea dreptate când îl numise sălbatic crud. Iar scena brutală la care asistase ar fi trebuit să întărească această impresie. Și totuși, văzându-l, nu înțelese decât că îi fusese dor de el. Era cu siguranță nebună. Însă îl dorea cu aceeași patimă arzătoare.

— Nu-i așa, Deborah?

Văzu că Judith o privea lung.

— Poftim? Scuză-mă. N-am fost atentă.

— Tia Dolores a spus că ar trebui să-i fie rușine lui Diamond că angajează astfel de oameni să lucreze pentru el.

— Așa a spus? oftă Deborah în timp ce mai luă o înghițitură din paharul cu limonadă.

— Da. Și eu sunt de acord. Poți să ai numai probleme cu oameni de aceștia, care parcă ar

căuta ştreangul cu lumânarea. Din câte am auzit, oamenii ăştia lucrau împreună.

— Cine?

— Zack Banning şi cel pe care l-a ucis. Mi-a spus un om care stătea lângă mine, când s-a petrecut scena aceea. Zicea că lucrau împreună la Dublu D. Erau prieteni.

— Sunt sigură că şeriful Carpenter va scoate adevărul la lumină, zise Deborah cu mai multă încredere decât simţea în realitate.

Spera ca Zack să nu fie acuzat de nimic. Prea mulţi oameni văzuseră că celălalt scoase primul pistolul, însă doar domnul Macklin fusese suficient de aproape încât să audă schimbul de cuvinte dintre cei doi. Viaţa lui Zack depindea de declaraţia lui Jeremiah Macklin.

Deborah se simţi cuprinsă de o disperare neputincioasă. Macklin fusese angajat de Don Francisco. De altfel, aceasta era şi motivul venirii sale astăzi Sirocco.

Tia Dolores întinse o farfurie micuţă cu prăjituri:

— Uite, mănâncă ceva dulce și te vei simți mai bine...

Deborah reuși să zâmbească.

— Mă simt bine. Sunt doar obosită. Dar mă bucur că sunt totuși departe de conac.

— Da, și eu sunt bucuroasă. Când se va întoarce Don Francisco vom vedea ce noutăți mai sunt în magazinele domnului Potter, nu?

Cumpărăturile erau departe de ceea ce gândea de fapt Deborah, dar aprobă, în timp ce Dolores începu să-i citească o listă cu ce avea nevoie să cumpere.

Zilele se scurgeau pentru Deborah într-o monotonie plictisitoare, așa că ieșirea aceasta fusese o reală bucurie. Deși atât ea, cât și Judith se pricepeau la treburile unei gospodării, Don Francisco nu le lăsa să facă nimic. Singura ei preocupare era cititul, brodatul și pălăvrăgeala zilnică cu Judith și Dolores.

Numai că de o vreme, Judith începuse să sepoarte ciudat. Zilele petrecute printre comanși fuseseră mult mai grele pentru ea, decât pentru

Deborah, iar pe măsură ce trecea timpul, Judith devenise tot mai neliniștită. La început păruse încântată de vizitele lui Hank Warfield – pețitorul ei grăbit – îl lăsase chiar să o curteze, dar când tânărul vorbi despre căsătorie, refuză să îl mr. I întâlnească.

— Deocamdată nu mă interesea a așa ceva, răspunse ea nedumeririi lui Deborah.

Câțiva tineri din împrejurimi o vizitaseră și toți îi plăcură la început, dar fură înlăturați pe parcurs. Judith găsisse fiecăruia câte un cusur. Don Francisco continua să o privească cu un interes special, dar nu spuse și nu făcu nimic din seara aceea în care Tia Dolores mărturisise adevăratul interes. Atmosfera de la conac devenise una de așteptare tensionată, ca și cum ar fi urmat o explozie inevitabilă.

Ieșirea aceasta la Sirocco ar fi trebuit să mai potolească tensiunea, dar, acum, Deborah se întreba dacă nu cumva o sporise. Cel puțin ea se simțea mai rău ca înainte. Imaginea lui Zack, stând acolo atât de calm, cu un zâmbet în colțul

gurii și cu ochii săi reci și albaștri, nu îi dădu pace. Îl văzuse de când coborâse din trăsură.

O are lui îi păsa de ea? Greu de crezut. Îi explicase suficient de clar că îi plăcea să se folosească de ea, dar că nu o va iubi niciodată. Nicio promisiune – fuseseră cuvintele lui.

Se simțea trădată de felul în care făcuse dragoste cu ea, apoi o dusesese înapoi la conac, fără nici cea mai mică aluzie la un viitor împreună. Cândva și ea se gândise că un viitor împreună ar fi imposibil, dar atunci el era Șoim și trăia printre corn anși. Știind că ea n-ar putea trăi în lumea lui, își imaginase că nici el nu ar putea trăi în lumearei.

Totuși el putea.

Poate nu în aceeași lume cu a ei. Dar nici ea nu trăise dintotdeauna astfel. Întreaga el viață, ca a tuturor de altfel, se schimbase după război. Numai tatăl ei părea să fi scăpat acestor schimbări radicale, iar viața lui părea mai bună ca oricând.

Căile Navale Hamilton cunoscuseră înflorirea, afacerile mergeau bine, iar banii pe care John

Hamilton îi obținuse din averea Velázquez fuseseră investiți în noi afaceri. Don Francisco avea și el partea fui din aceste profituri.

Deborah își spusese că era o necesitate impusă de acele timpuri ca, o tânără să se mărite pentru a pecetlui relațiile familiei sale. Totuși nu putuse să înțeleagă faptul că John Hamilton nici măcar nu îi ceruse părerea, nu îi oferise nicio șansă de a alege, nici măcar nu încercase să o salveze după ce fusese răpită de comanși. Nu. El stătuse în liniștea și siguranța pe care i-o oferea căminul din Natchez și îi scrisese lui Don Francisco pentru ași exprima regretul pentru răpirea fiicei sale, Atât. Înțelesese atunci că singura persoană căreia îi păsa de ea, era Judith.

Însă, de când Deborah se îndrăgostise de Zack, Judith se îndepărtase de ea. Acum era singură, cu adevărat singură.

Deborah ridică privirea și clipi de câteva ori, parcă să alunge ceața gândurilor, dându-și seama că Tia Dolores i se adresase cu o voce agitată.

— Señora, señora, nu îngădui acestui bărbat

să te compromită în public stând de vorbă cu tine.
Oh, Madre Dios!

Judith îi șopti la ureche:

— Nu te întoarce!

Derutată, Deborah întoarse capul și scăpă paharul cu limonadă din mână când îl văzu pe Zack Banning traversând holul hotelului, îndreptându-se spre ea. Își udă rochia și o stropi și pe Tia Dolores, care murmură în spaniola o rugăciune. Deborah se ridică.

— Vreau să vorbesc cu tine, zise Zack fără vreo altă introducere.

O luă de braț și o conduse într-un loc mai ferit privirilor, la o fereastră încadrată de ghivece mari cu plante înalte și draperii lungi.

— Nu ești în închisoare, zise Deborah, apoi își dădu seama cât de prostește sunase constatarea ei.

Zack zâmbi în colțul gurii.

— Nu, nu sunt. A fost o luptă dreaptă. Macklin a depus mărturie.

Deborah stătea dreaptă, temându-se să îl

privească drept în față. Între ei vibra o tensiune, pe care o simțea de câteva săptămâni. Era o atracție sexuală devastatoare care îi făcea inima să bată atât de tare încât se simțea scuturată de forța bătailor. Zack observase și simțea la fel. Nu se putea ca numai ea să fie cea afectată.

— Ce vrei, Zack?

— Vreau să ai grijă!

Sfatul acesta o descumpăni. Se crezuse a fi în primejdie doar în ceea ce îl privea pe Zack. Oare la asta se referea? Confuzia i se citi pe față, așa că el continuă.

— E posibil să apară probleme și vreau să știu că îți vei putea purta de grijă.

— Despre ce tot vorbești? întrebă Deborah cu o ușoară nervozitate.

— Vor fi probleme între Don Francisco și Diamond. Iar tu s-ar putea să cazi între ei înțelegi?

Vocea lui era aspră, grăbită, ca și cum ar fi vrut să fi spus repede ce avea de spus și să plece. Însă ea nu avea de gând să îl lase să plece atât de ușor.

— Nu, nu înțeleg. De ce s-ar naște probleme între ei?

— Diamond vrea pământurile lui Velázquez. Sunt sigur de asta. L-a făcut o ofertă lui Don Francisco, dar a fost refuzat. Cred că va încerca altceva.

Deborah îl privi neîncrezătoare.

— Iar tu lucrezi pentru un astfel de om?

— Știi tu o cale mai bună ca să aflu ce are de gând? izbucni Zack. Nu cred că Diamond o să-și facă publice intențiile și, crede-mă pe cuvânt că nu are intenții bune.

— Deci îți poți da și cuvântul! se auzi Deborah spunând.

Apoi îngheță. Nu ar fi vrut să fi scape asta, să îl lase să înțeleagă cât de mult o făcuse să sufero. Zack păru surprins, apoi o privi printre gene.

— Câteodată, zise el, apoi își opri privirea asupra buzelor ei. Dacă jumătate din Sirocco nu s-ar uita acum la noi, șopti el, te-aș săruta, prostuțo.

Deborah nu spuse nimic. Aproape nu mai era cazul să o sărute, gândi ea. Numai gândul la

sărutările lui o ameți. Zack ezită și, pentru o clipă, Deborah crezu, că într-adevăr, o va săruta. Nu o făcu, în schimip îi spuse încet.

— Braden a tras primul. Am vrut să știi asta.

— Da. Știu.

Îi mângâie brațul, apoi o conduse înapoi, lângă Tia Dolores, ca și cum ar fi Igat-o la dans, iar acum o aduce lângă însoțitoarele ei.

— Doamnelor, zise el, aruncând o privire scurtă spre Judith înainte de a privi iar lung spre Deborah, sper că veți avea o după-amiază pașnică.

Cu galanteria sa ironică, Zack ieși cu mersul fluid în soarele arzător de afară, înainte ca cineva să mai rostească vreun cuvânt. Deborah simți privirile celor două femei asupra ei, dar nu făcu niciun comentariu. Se temea că dacă va deschide gura, nu își va mai putea stăpâni lacrimile.

Fusese o proastă. Dacă o dorea ar fi trebuit să i-o spună. Trebuia să o apere, nu să fi dea sfaturi.

Și, cu toate acestea, nu se putea opri să nu spere că se va întoarce la ea.

Capitolul 19

După întâmplările de la Sirocco, Deborah constată că era mal păzită ca până acum.

Nu crezuse că așa ceva ar mai și posibil, dar, după toate aparențele, era. Supravegherea ei permanentă dusesse la o încordare și mai mare a relațiilor cu Don Francisco.

Neliniștită, furioasă și speriată, Deborah se învârtea prin dormitorul ei. Cămașa lungă de noapte se unduia în adierea blândă a vântului. În depărtare se auzeau mugetele vitelor și râsetele văcarilor pe care Don Francisco îi angajase. Avea și el oameni din Mexic, bărbați care plini de centuri cu gloanțe și arme, făcând-o să-și amintească de pistolarii lui Dexter Diamond. Se certase cu Don Francisco pentru asta.

— N-o să-mi spui tu ce să fac, femeie! se răstise el când îi spuse că oamenii aceștia îi vor aduce necazuri. Nu voi risca să pierd pământul pe care familia mea îl are de generații. Deja am luptat prea mult.

Deborah îl privi, analizându-i statura înaltă,

bine clădită și trăsăturile frumoase ale feței.

— De ce nu te însori, ca să-ți asiguri proprietatea, dacă asta te îngrijorează?

— L-am angajat pe domnul Macklin să-mi asigure proprietatea, dar și el este neputincios în fața armelor încărcate. Văd că te gândești să scapi de mine măritându-te cu altcineva, și înțeleg că suferi pentru asta.

— Fii mai explicit, te rog. Don Francisco.

— E simplu. Señor Diamond a făcut o propunere de căsătorie cu tine. Bineînțeles, am refuzat. El vrea ceea ce va obține după căsătoria cu tine, nu pe tine. Dar nu va avea niciodată nici măcar o piatră de pe pământul Velázquez, nimic! Nici dacă pentru asta va trebui să te țin încuiată tot restul vieții.

Era atât de amenințător și de hotărât, încât Deborah nu se mai chinui să fi explice ceea ce pentru ea era evident: nu voia să se mărite cu Dexter Diamond.

Acum pășea neliniștită prin cameră. Viața îi devenise tot mai insuportabilă. Judith era prea

îndepărtată de ea iar Tia Dolores prea supărată pentru că vorbise cu Zack Banning. Așa că își trăia grijile de una singură.

Un bărbat înarmat stătea afară, în fața ferestrei. Să o păzească? Să o țină prizonieră? Înclina mai mult să creadă a doua variantă. Uneori, noaptea auzea pași care veneau până la ușa ei. Așa că se obișnuise cu zgomotele acestea. Poate de asta nu auzi zgomotul făcut de un om care se cățără pe balconul ei. Bufnitura aceea înfundată o făcu să se întoarcă cu o tresărire.

— Șoim, șopti ea.

— Zack, o corectă el încet și aruncă o privire spre verandă, asigurându-se că nu fusese văzut de nimeni.

Apoi se întoarse spre ea, privindu-i fără suflu cămașa de noapte.

— Drăguță. O porți des?

— În fiecare noapte, zise ea, simțind un nod în gât.

— Sună ca o invitație, zâmbi el.

— Și unde e invitația ta pentru seara asta?

întrebă ea, amintindu-și că trebuie să pară indiferentă și distantă.

— Uite aici, zise el și înainte ca ea să schițeze vreun gest, o trase spre el și o sărută răscolitor. Asta e prea nebunesc, chiar și pentru noi, adăugă apoi încet, dându-se în umbră. Du-te și stinge lampa.

Deborah rămase privind năucită.

— Trebuie să vorbesc cu tine, Deborah, zise el, simțindu-i ezitarea.

Deborah stinse lampa, apoi, în întuneric simți brațele lui cuprinzând-o într-o îmbrățișare caldă.

— Ce faci aici? murmură ea. Adică, cum ai intrat aici?

— E ușor pentru un bărbat care știe cum să intre. Paznicii lui Don Francisco nu sunt chiar atât de vigilenți cum crede ei.

— L-ai...

— Ucis? îi sfârși el întrebarea. Nu. Asta ar fi atras atenția.

— Atunci cum...?

— Nu-ți face griji cu asta, o întrerupse

ridicând-o în brațe. Nu am mult timp la dispoziție și nu vreau să-l pierd cu explicații de acest fel.

— Ai venit să-mi spui ceva? întrebă ea, simțindu-și inima bătând mai repede.

— Da. Tu și Judith trebuie să vă întoarceți acasă. Să plecați de aici.

— Acasă? Deborah dădu din cap. Nu putem.

— Trebuie. E periculos să rămâneți aici. Întoarce-te de unde ai fi venit. Trebuie!

— Nu, nu putem, zise ea cu greu. Tatăl... meu nu vrea să ne întoarcem.

Fu un moment de tăcere și Deborah simți mușchii lui, încordându-se.

— La naiba!

— Zack, ce se întâmplă? De ce ești atât de îngrijorat?

— Pentru că sunt. În curând, aici va fi un adevărat iad și vreau să te știu într-un loc unde să nu ți se întâmple nimic rău.

— Mă sperii.

— Poate că ar trebui, zise el mângâind-o pe spate... Trebuie să-ți iei verișoara și să plecați de

aici.

— Și unde să ne ducem? Nu am alți bani decât cei pe care mi-i dă Don Francisco. Toate drepturile mele sunt doar pe hârtie. Toată viața mea este condusă de el.

— Și Judith?

— Are mai puțin decât mine.

Zack înjură printre dinți, apoi se răsuci puțin, astfel încât luna să fi lumineze fața.

— Mă lași să vă duc undeva unde veți fi în siguranță?

— Înapoi, în tabăra tatălui tău?

— Nu. Acolo e chiar mai periculos decât aici. Macken zie îi hărțuiește fără milă...

Tăcu câteva clipe, apoi, spre uimirea lui Deborah, spuse.

— Te voi duce la mama mea.

— Mama ta?

— Da.

— N-am știut... adică, am crezut că nu mai trăiește. N-ai vorbit niciodată despre ea.

Zack zâmbi ușor.

— Nu am stat prea mult de vorbă până acum. Mama mea trăiește, dar n-am mai văzut-o de când aveam paisprezece ani.

— Înțeleg.

— Nu am timp acum, dar îți voi explica mai târziu. Lasă-mi o zi-două și mă voi întoarce să vă iau. Spune-i și verișoarei tale și fiți pregătite de plecare.

Deborah clătină din cap.

— Judith nu va merge.

— De ce nu?

— Nu știu sigur, însă e în legătură cu tine și cu captivitatea noastră la comanși. Tu nu i-ai făcut niciun rău, însă ea te privește ca aparținând acelei lumi.

— Atunci va trebui să pleci singură.

— Nu pot să o părăsesc pe Judith.

— La naiba, Deborah! se răsti el. N-am de gând să te las să pățești ceva.

— Zack, te rog, spune-mi de ce ești atât de îngrijorat. Nu înțeleg. Și nu mă pot apăra de niște năluciri.

Zack o luă în brațe și o așeză pe pat, astfel încât să fi poată vedea fața. Îngenunche lângă ea, îi luă mâinile într-ale lui și își ridică privirea spre ea.

— Avocatul lui Don Francisco o fi priceput în treburile lui, însă a reușit să-i înfurie din groaznic pe Diamond. Are de gând să recurgă la alte metode pentru a obține ceea ce vrea. În curând aici vor răsună împușcături.

— Și tu? Vei lupta pentru Diamond?

— Ascultă, ți-am spus că asta e singura posibilitate de a afla ce are de gând Diamond.

— Îmi voi aduce aminte de asta când gloanțele tale vor șuiera pe aici.

— Nu! zise el ferm.

Se ridică în picioare cu o mișcare fluidă, ce o făcu pe Deborah să dea înapoi. Zack o văzu și se încruntă.

— Doar nu te temi de mine?

— Nu, zise ea, ridicându-și bărbia cu mândrie. Numai că nu știu care sunt adevăratele tale intenții. Nu ai făcut decât să pătrunzi în camera

mea ca un hoț și să-mi spui că trebuie să plec. Ce pot să cred din toate astea?

— Bănuiesc că îți dai seama că, dacă m-aș fi arătat pe-aici ziua, în amiaza-mare, Don Francisco m-ar fi ciuruit cu gloanțe.

Nervozitatea îl făcu să vorbească cu asprime.

— De ce mi-aș face griji, dacă nu aș vrea să te știu în siguranță?

— Chiar așa, e o întrebare bună. De ce îți faci griji?

Nu îi răspunse nimic și Deborah ridică din umeri cu nepăsare, încercând să-și ascundă durerea.

— Aș vrea să înțeleg de ce ți-am permis să te porți astfel, dar nu reușesc.

— Ar trebui să plec și să nu mă mai preocupe soarta ta.

— Cred că așa ar trebui, răspunse ea rece, deși durerea îi sufoca gâtul.

Zack Banning se întoarse spre ea și o prinse de mâini.

— Măcar o dată aș vrea să te aud spunând

exact ce simți. Mă înnebunește atitudinea ta mândră și rece, chiar atunci când ochii spun exact invers de ceea ce gura ta încearcă să-mi spună.

— Și ce spun ochii mei? replică ea scurt. Poate că nu ești tocmai sincer cu sentimentele tale, nu?

— La naiba!

Se apleca asupra ei cu buze fierbinți și sărutări sălbatice.

În ciuda furiei ei, Deborah simți o satisfacție deosebită pentru că reușise să-l provoace pe Zack. I se părea corect să îl facă să simtă aceeași dorință fierbinte pe care o simțea ea.

Când mâinile lui coborâra pe spatele ei, Deborah i se prinse de gât, lipindu-se de el. Când se desprinse din sărut pentru a o privi în lumina lunii, îi simți bătăile inimii și îi auzi respirația grea.

— Mă împingi la cele mai nebunești lucruri, murmură el.

Îi prinse apoi sânul în palmă, simțind sfârcul întărindu-i-se sub degete. Gura îi coborî spre sânul ei, mușcând-o ușor prin cămașa subțire și Deborah

îl prinse de păr, încercând să-l oprească. Atingerile lui o făceau să se cutremure...

Era evident că nu numai el făcea cele mai nebunești lucruri. Dacă mai avea un dram de minte, ar fi trebuit să insiste să plece imediat, înainte ca cineva să descopere că se aflau acolo. Ar fi fost o catastrofă pentru amândoi, dacă se descoperea prezența lui în dormitorul ei.

Dar era greu să se gândească la asta - greu să se gândească la orice altceva în afară de gura și mâinile lui, care o înnebuneau, risipindu-i și cea din urmă fărâmbă de autocontrol.

— Ar putea veni cineva, găsi în cele din urmă puterea să rostească, pe când mâinile lui îi mângâiau pielea goală pe sub cămașă. Trebuie să ne oprim înainte de a fi prea târziu.

— Prea târziu pentru cine? i se auzi vocea răgușită, în timp ce degetele lui îi prinseră sfârscul întărit, răsucindu-l ușor.

Deborah își pierdu controlul.

— Ar trebui să te oprești...

— Mă voi opri... îngână el, culcând-o în patul

moale, în timp ce el rămase în picioare.

Mâna i se opri o clipă între coapsele ei ușor depărtate. Atingerea lui fierbinte și incitantă o derută. Apoi uită de toate.

Zack își desfăcu centura, își descheie pantalonii sărutând-o cu buze flămânde și făcându-și loc cu genunchii între picioarele ei. O apucă de șolduri, o trase spre el și o pătrunse cu o izbire scurtă, ce o făcu să geamă. Înnebunită, își ridică picioarele, primind în trupul ei bărbăția puternică a lui Zack, parcă temându-se că s-ar putea opri. Era ceva primitiv și sălbatic în felul acela de a o poseda, stând în picioare în timp ce ea, întinsă în pat se lăsase cu totul în voia lui.

Deasupra lor, lumina lunii pătrundea prin ușa deschisă ce dădea spre balcon. O lună plină, o lună comanșă, așa cum îi spusese el odată.

Zack se opri o clipă, privind spre ea, aureolat de lumina argintie. Era ca într-un vis, în care Zack îi părea a fi din nou un zeu, un simbol păgân de neatins în timpul vieții.

Se aplecă spre ea, sorbindu-i gemetele cu

sărutări fierbinți. Se izbea în ea vrând să-și potolească setea aceea mistuitoare, dar simți că patima cu care Deborah îl cere în ea îl duce la leșin. Cu ochii strânși și cu buzele încleștate pe ale ei se cutremură de un spasm scurt, apoi tot trupul i se relaxă, culcat peste ea. Rămase așa câteva clipe, apoi își ridică capul să o privească. Nu putea înțelege ce se întâmpla cu el când era în ea... ce se întâmpla cu amândoi! Deborah deschise ochii și îi zâmbi, mângâindu-i cu un deget conturul buzelor. Zack îi mușcă ușor vârful degetului, apoi îi sărută palma.

— Mă voi întoarce să te iau.

— Nu pot să merg.

Se ridică dintre picioarele ei, privind-o cum își lasă cămașa de noapte peste brâu, în timp ce el își încheia pantalonii. Doamne, o voia din nou! Să adoarmă cu ea în brațe și s-o ia apoi prin somn, să se trezească încolăcit de picioarele ei...

— Deborah, știu că ești loială verișoarei tale. Și te admir pentru asta. Dar nu va fi mai bine pentru ea dacă veți muri amândouă. Las-o să

hotărăscă pentru ea, dar nu o lăsa să hotărăscă și pentru tine.

— Tu nu înțelegi... începu ea, dar privirea lui hotărâtă o opri.

— Acum nu e timp de înțeles altceva. E nevoie de precauție. Nu risca pentru o loialitate greșit înțeleasă.

— Greșit înțeleasă? Dar Judith este verișoara mea.

— Și este destul de mare să hotărăscă singură.

— Bănuiesc că nu ți-ai risca viața pentru cineva de care nu îți pasă, zise Deborah cu o urmă de amărăciune, deși înțelesese că el avea dreptate.

— Sunt aici, nu?

Deborah tresări auzindu-l. Era cea mai vagă aluzie a lui de până acum, și prima totodată, în care recunoștea că îi pasă.

— Da, șopti ea năucită. Ești aici.

— Atunci ascultă-mă.

— Te ascult.

Se apropie de ea și o cuprinse după umeri.

— Acordă-mi două zile. Mă voi întoarce ca în seara asta. Fii pregătită, ia-ți doar strictul necesar.

— Și dacă... se opri simțindu-și gura uscată. Și dacă se întâmplă ceva rău?

— Trimite-mi un mesaj.

Deborah râse nervos.

— Mă îndoiesc că Don Francisco mă va lăsa să trimit un om cu un mesaj pentru tine, Zack!

— Atunci, voi fi aici.

Deborah privea în ceașca de cafea, încercând să evite privirile iritate ale lui Don Francisco. Orele de masă deveniră cele mai dificile din zi, de când sosise Macklin. Acum, de când se aflase că Dexter Diamond ridicase pretenții asupra terenurilor lui Velázquez, deveniră insuportabile.

Era probabil ceea ce îi spusese Zack.

Imediat după ce Don Francisco aflase, ordonase oamenilor săi să păzească toate drumurile care dădeau spre fermă. Apoi zăgăzuise râul care curgea pe terenul său spre Dublu D, oprindu-i lui Dexter cea mai bogată sursă de apă. Sub soarele fierbinte al verii care seca fântânile,

vitele de la Dublu D aveau să moară de sete. Liniile de bătălie fuseseră trasate și provocarea lansată. Locul arăta mai curând ca o tabără militară decât ca o fermă de vite.

— Dacă va fi o confruntare, Don Francisco, îi spusese Jeremiah Macklin, vă sugerez să îngăduiți autorităților să o conducă. Domnul Diamond nu va putea învinge. Aceasta e doar o tactică de intimidare.

— Iar noi suntem cei care agravează situația, nu? întrebă Don Francisco.

Zâmbi răutăcios, cu fața luminată de flăcările lumânărilor. Un candelabru din argint masiv trona în mijlocul mesei, în jurul căreia servitorii ajutau la servirea cinei.

Macklin se încruntă.

— Nu pot coordona o acțiune ilegală, Don Francisco. Și nu voi participa la ceva ce contravine legii.

— Este împotriva legii să îți protejezi proprietatea? Eu nu cred așa ceva. Am dreptul să pun un stăvilar pe pământul meu oriunde doresc,

nu?

Strângându-și mâinile în jurul ceștii de cafea, Macklin rosti grav.

— Da, legal ai acest drept. Moral însă nu. E o barieră care nu trebuie trecută. Îți sugerez ca, dacă vei avea probleme, să trimiți după șerif.

— Îți apreciez sugestia, señor, dar Sirocco este prea departe ca vreun șerif să ne poată fi de vreun ajutor. Aici noi suntem legea.

Macklin oftă.

— Am întâlnit astfel de situații în multe locuri izolate din Texas, dar sfârșitul a fost întotdeauna regretabil.

Vocea lui Don Francisco vibra cu intensitate.

— Aici luptăm pentru casele noastre, pentru viețile noastre. Nu îi voi îngădui acelui hombre să fure ceea ce a aparținut familiei Velázquez de mai bine de o sută de ani. E arogant și lacom și va obține multe pământuri. Însă eu, Don Francisco Hernando Velázquez y Aguilar, nu îl voi lăsa să ia ceea ce îmi aparține.

Deborah se cutremură ascultându-l. Avea

dreptate. Iar dacă cele spuse de Zack erau adevărate, însemna că Dexter Diamond avea de gând să acapareze pământurile Velázquez. Va începe o răfuială sângeroasă, iar ea se va afla în mijlocul ei.

O observă pe Judith care privea spre Jeremiah Macklin. Avocatul acesta bine clădit îi arunca din când în când câte o privire pătrunzătoare. În timpul petrecut la conacul Velázquez, Macklin remarcase frumusețea strălucitoare a lui Judith și încercase să o atragă într-o conversație. Însă Judith preferase să îl evite.

Deborah privi în jos spre farfuria ei, rămasă aproape neatinsă. Îi venea greu să se gândească la mâncare când știa ce avea să urmeze. Trebuia să vorbească cu Judith cât mai repede. Dacă nu se grăbea, Zack s-ar fi putut întoarce înainte ca ele să fie pregătite de plecare.

După ce această cină incomodă luă sfârșit, Deborah reuși să o prindă pe Judith singură, înainte ca Tia Dolores să li se alăture.

— Judith, trebuie să îți vorbesc.

Făcură câțiva pași spre un chioșc, aflat lângă veranda unde cei doi bărbați ieșiseră să fumeze o țigară la un pahar de vin.

Judith îi zâmbi și o luă pe Deborah de braț.

— Totul va fi bine, zise ea blând.

— Nu, Judith, nu cred că va fi bine. Cel puțin pentru un timp. Vor fi mari necazuri. Trebuie să fim prevăzătoare. Și trebuie să plecăm de aici. Judith o privi cu ochii măriți.

— Nu înțeleg ce spui.

— L-ai auzit pe Don Francisco și pe Macklin. Înțelegi ce se va întâmpla?

— Nu, șopti Judith strângând mai tare brațul lui Deborah.

— Se vor împușca. Vor trage fără să se uite în jur. Am putea sfârși ca ostatece dacă lucrurile s-ar agrava.

Judith păii pe măsură ce înțelegea.

— Nu. Nu mai pot trece prin așa ceva. Nu mai vreau să aud iarăși focuri de armă și strigăte de luptă...

— Nu, nu, noi nu, se grăbi Deborah. Ascultă,

am putea pleca de aici înainte ca situația să se înrăutățească.

— Să plecăm? Dar cum? Și unde am putea pleca?

Trăgând adânc aer în piept și rugându-se ca Judith să o asculte, Deborah zise încet:

— Te rog nu spune nimic până nu termin ce am de zis. Știu ce simți în legătură cu Zack Banning, însă, acum, el ar putea fi singura noastră speranță. S-a oferit să ne ducă într-un loc sigur, dacă noi... Judith!

Smucindu-se de la brațul ei, Judith îi întoarse spatele și ieși din chioșc. Deborah o prinse de braț.

— Măcar ascultă-mă până la capăt! Te rog!

— Să te ascult? rosti Judith cu indignare. Nu. Te-a amețit cu vorbele lui. Știu asta. Nu l-am mai văzut din ziua în care l-a împușcat pe omul acela.

Prietenul lui. Dacă a făcut așa ceva, crezi că ne-ar ajuta pe noi?

— Greșești, Judith. Braden nu era prietenul lui, iar Zack într-adevăr vrea să ne ajute.

Judith o privi neîncrezătoare.

— De unde știi asta? Ți-a spus-o el?

Temându-se ca Judith să nu aibă o reacție neașteptată afund că Zack fusese în camera ei, Deborah se feri să-i spună adevărul.

— Zack m-a contactat. A încercat să ne prevină.

— Și ce te face să crezi că vom fi mai în siguranță cu el decât cu Don Francisco? Are de gând să ne ducă iar la sălbaticii lui?

— Nu. Vei veni?

Judith își frământă mâinile cu nervozitate.

— Nu știu!

— Judith, trebuie să te hotărăști. Știu că pare înspăimântător, dar trebuie să folosești această șansă.

— Cum, întrebă Judith aspru, mai poți avea încredere în omul acesta după toate câte s-au întâmplat? Nu-ți amintești cum s-a purtat cu noi?

— Ba da. Îmi amintesc însă că ne-a eliberat, așa cum îmi promisese. Acum mi-a promis că ne va ajuta. Nu poți avea încredere în mine?

— Oh, Deborah, am încredere în tine. Dar tu îmi ceri să am încredere într-un sălbatic, un Om care nu are conștiință și nici principii. Dacă ne încredem în el, riscăm să ajungem iar în tabăra lui de comanși.

— Nu, nu se va întâmpla așa ceva.

Se auziră pași și Deborah adăugă repede, în șoaptă:

— Spune-mi că vei merge, te rog!

— Când?

— În noaptea asta sau mâine noapte.

— Dar cum?

— Va veni el să ne ia. Mergi?

Judith privi o clipă în jos, apoi îi șopti:

— Da.

Un val de ușurare o cuprinse pe Deborah, care o luă de braț cu căldură.

— Oh, slavă Domnului! Nici nu știi ce neliniștită am fost.

— Neliniștită? întrebă Tia Dolores care apăru lângă ele. De ce?

— Din cauza problemelor care s-au ivit la

fermă, zise Deborah repede. Suntem foarte îngrijorate.

— Da, da, spuse Tia Dolores. Suntem îngrijorați cu toții. E un om îngrozitor acest seňor Diamond! Regret că am fost atât de drăguță cu el. Nici nu ar fi trebuit să îl primim în casă.

— Poate că nu se va întâmpla nimic rău, zise Judith încet.

— Sper fetițo. Sper din tot sufletul. Dar nu cred că va fi așa...

Capitolul 20

Un urlet prelung tăie aerul fierbinte al nopții. Coioții.

— Ești sigur că o să meargă, Banning?

— Da. Atât cât pot fi eu de sigur de ceva. Dacă nu intervine nimic, stăvilarul va fi înlăturat pentru câteva zile, înainte să îl construiască la loc. Timp suficient ca să-ți adapi vitele.

— Bine, rosti Diamond satisfăcut. E atât desim plu să-l arunci în aer. Mă întreb cum de nu m-am

gândit mai devreme.

— Probabil pentru că este atât de greu să ajungi lângă el.

Diamond se așează în genunchi lângă Zack și aruncă o privire peste marginea colinei abrupte, mul clipocea sub ei. Un stăvilar de pământ fusese construit, îndreptând cursul apei spre un iaz întins. Dincolo de el nu mai trecea acum niciun firicel de apă.

— Spune-mi ceva, Banning.

Zack ridică o sprânceană.

— Ce?

— Ce s-a întâmplat între tine și Braden?

— Știi deja ce s-a întâmplat.

— Am auzit ce a spus Carpenter când mi-a cerut să plătesc înmormântarea. Dar n-am auzit versiunea ta.

Vocea lui Zack era rece.

— Există o singură versiune, aceea pe care deja o știi, Diamond. Nu ne-am înțeles iar el a vrut să tragă în mine. Pur și simplu.

Diamond îi simți nervozitatea și întoarse

privirea. După câteva clipe întrebă.

— Ai pus dinamita?

— Da. A trebuit să omor unul din paznici. Cu puțin noroc nu i se va observa lipsa până când încărcătura va exploda.

— Unde vei fi când va exploda?

Zack se ridică în picioare.

— Ți-am spus. Am altceva de făcut.

— Am auzit ce-ai spus, da nu prea-mi place că n-o să fii în preajmă. Te temi? întrebă Diamond mijindu-și ochii.

Zack se întoarce încet și îl privi fix în ochi.

— Ce-ai spus?

— La naiba! Nimic important. Mă întrebam numai pe unde o să-ți iei zborul, asta-i tot.

— Dacă n-ai încredere în mine...

— Nu, nu, nu-i asta. Am încredere în ceea ce spui. Îmi dă de gândit ceea ce nu-mi spui.

— Atâta vreme cât mă plătești, sunt de partea ta.

Când voi decide să trec de partea altcuiva îți voi spune.

— Am zis eu ceva despre asta? Îți cunosc reputația și am încredere în cuvântul tău.

Zack nu răspunse. Nu avea nicio intenție să-i spună lui Dexter Diamond ce plănuiise. După vreo jumătate de oră îi spuse fără nicio altă introducere.

— Plec.

Diamond nu ripostă, însă Zack îi simți iritarea și privirea urmărindu-l. Se gândi că probabil îl va urmări. După câteva minute de alergare, Zack auzi o poticnire ușoară a unei ghetete în bolovăniș și zâmbi ca pentru sine. Avusese dreptate. Diamond nu era prost, dar nici lui nu-i plăcea să se știe păzit. Râse ușor, apoi își pierdu urma.

Era aproape miezul nopții când Zack ajunse la hotarele plantației Velázquez. Așteptă, privind cum se schimbau gărzile. Don Francisco se pregătise bine. Oameni înarmați erau împrăștiați în toată ferma și în jurul casei. Era aproape imposibil de ei. Dar nu și dacă erai comanș. Erau i s-a treci de ei, dar nu și dacă erai comanș. Erau câteva lucruri pe care Zack le învățase cu luare-

aminte. Trebuia să te consideri o parte din peisaj și să te integrezi lui. Îi luase ani de zile să învețe să aștepte, să vegheze și iar să aștepte. Dacă omul se grăbea, eșua.

Așa că Zack aștepta. Purta haine negre, astfel încât lumina lunii să nu se reflecte în ele, iar mocasinii lui nu scoteau niciun zgomot. Avea pistolul în tocul de la șold și un cuțit pe care îl băgase în mânecă, astfel încât lama strălucitoare să nu reflecte lumina și să îl trădeze.

Ar fi trebuit să fi spună lui Deborah să se îmbrace tot în negru, dar nu se gândise la asta. Iar acum era prea târziu. Trebuia să o facă să se schimbe, dacă făcuse deja prostia să se îmbrace în alb. Și vară-sa la fel, deși se îndoia că Judith va merge cu ei. Știa cât era de speriată și regreta, mai mult de dragul lui Deborah.

Uneori se întâmpla și așa. O femeie albă, salvată după ani întregi de captivitate la indieni, de cele mai multe ori nega că avusese parte de blândețe sau măcar de decentă, chiar dacă fusese tratată cu toată cinstea cuvenită unei soții. Uneori

avea dreptate. Iar altelei femeia fusese atât de brutalizată, încât reacționa cu ură și groază în fața oricărui indian. Iar asta se întâmpla acum cu Judith.

Reacția lui Judith complica lucrurile. Era destul de periculos și așa, fără alte griji, și spera că Judith refuzase să meargă.

Ghemuit în spatele unui pilc de cactuși, Zack așteaptă până când oamenii de veghe intrară în ghereta de lângă poartă și, când le auzi vocile destinse, răsând încet, intră în fugă, aplecat pe jumătate, pe poarta deschisă ce ducea spre casă. În noaptea aceasta, i-ar fi fost de folos un cer fără lună.

Ajunse lângă chioșcul de lângă verandă, lângă camera lui Deborah. Totul era o problemă de timp. Dacă ar fi întârziat câteva minute, poate ar fi fost prea periculos să mai continue. Explozia de la stăvilă avea să distragă atenția gărzilor și avea câteva minute la dispoziție să o scoată pe Deborah de acolo. Era singura posibilitate.

Nu îi fu greu să se cațere pe peretele

chioscului, îmbrăcat în viță de vie, și să sară în balconul lui Deborah. Ea era acolo. Lăsase doar o lampă mică aprinsă. Stătea într-un fotoliu, cu o carte în mână. Părea a fi pregătită și a aștepta, dar ceva îl făcu să se oprească.

Nu își dădea seama ce era. Deborah era singură. Era liniște. Poate chiar asta era: se făcuse prea liniște. Așteaptă câteva clipe lipit de perete, ascuns între vița de vie. Deborah avea capul ușor aplecat, lumina lămpii făcându-i părul să strălucească ca un foc negru. Înaintă încet spre ușa deschisă. Se aplecă și culese o pietricică pe care o aruncă, astfel încât să se rostogolească pe podea până la ea. Deborah ridică privirea cu ochii scânteindu-i în lumina palidă a camerei.

Închise cartea și se ridică în picioare, aranjându-și rochia neagră. Zack zâmbi pentru sine. Se bucura că fusese atât de inspirată încât să se îmbrace în negru.

Deborah ieși pe balcon. O așteaptă după perete și o atinse ușor pe umăr. Se întoarse, tresărind, dar fără să țipe.

— Zack? șopti ea.

— Da, răspunse el lunecându-și mâna pe brațul ei. Ești singură?

— Da. Judith va fi aici în curând.

— Cât de curând?

— Nu știu. I-am spus să se pregătească și a fost de acord.

Zack se încruntă...

— Nu ne putem permite să așteptăm prea mult. Am aranjat o diversiune și trebuie să plecăm atunci sau nu mai plecăm deloc.

— O diversiune? făcu ea ochii mari. Ce fel de diversiune?

— Nu-ți face griji, nimic periculos, doar foarte zgomotos.

O trase lângă el.

— Ți-ai pregătit bagajul?

— Am doar o geantă mică, asta-i tot.

Zack dădu din cap. Era fericit că Deborah nu părea a fi o femeie preocupată de frivolități. Era sensibilă și, în același timp avea capul pe umeri.

— Ai putea să te duci să o aduci pe Judith?

întrebă el după un moment de tăcere.

Ar fi vrut să o mai tină lângă el, dar avea să fie timp și pentru așa ceva mai târziu. Acum trebuia să fi asigure securitatea.

— Cred că pot.

Deborah se lipi de el câteva clipe, ca și cum ar fi avut nevoie de o încurajare și Zack simți că ceva i se încordează în coșul pieptului. Nu își amintea să mai fi fost vreodată atât de legat de o femeie. Și nu mai simțise niciodată nevoia aceea copleșitoare de a apăra o femeie. Îi ridică fața spre el apucându-o cu un deget de bărbie și îi șopti:

— Ai grijă.

Ar fi vrut să fi spună mai multe, dar parcă nu își găsea cuvintele. Nu știa cum să-i spună mai mult sau ce să fi spună. O sărută ușor, apoi se desfăcu din brațele ei.

— Voi aștepta aici.

O privi intrând în cameră apoi ieșind în hol. Se ascunse din nou în umbrarul de frunze, încercând să-și potolească sentimentul acela de neliniște. Totul părea a fi în ordine. Era liniște desăvârșită.

Apoi văzu ușa dormitorului deschizându-se și Deborah intră, ținând-o de braț pe Judith. Zack le urmări prin ușa deschisă ce dădea în balcon. Erau singure, însă Judith privea peste umăr, ca și cum cineva le-ar fi urmărit.

Așteptă până când Deborah ieși în balcon, apoi spuse repede.

— Aici.

— Suntem gata, îi șopti Deborah, apropiindu-se de el.

— Atunci trebuie să plecăm acum.

Zack o prinse pe Deborah de talie și o trase lângă el. Când își ridică privirea o văzu pe Judith fixându-l cu ochii măriți, cu fața transfigurată de ură. Expresia ei îl izbi ca un fulger și, din instinct, o trase pe Deborah mai aproape.

— Ești gata să mergi? întrebă el prudent.

— Da, sunt gata, răspunse ea privind-l straniu.

Zack îi aruncă o privire scurtă lui Deborah, care se întoarse îngrijorată spre Judith.

— Judith nu arăți deloc bine. Ești nervoasă?

— Puțin, răspunse ea cu un tremur în voce.

Deborah se apropie de ea și o luă de după umeri.

— Nu te teme. Zack va avea grijă de noi. Ne va duce într-un loc sigur.

— Trebuie să-și pună ceva negru peste rochie, zise Zack, arătând rochia albă a lui Judith. Culoarea asta se va vedea în noapte.

— Îi aduc pelerina mea.

Când Deborah intră în dormitor, Judith se întoarse spre Zack cu ochii strălucitori și cu un zâmbet ciudat pe buze.

— Nu va fi a ta.

— Poftim? întrebă Zack cu ochii mijiți.

— Nu va fi a ta. E prea bună pentru tine. N-o să te las să-i mai faci niciun rău.

— Nu vreau să-i fac nimic rău. Vreau să o ajut.

Zack dădu un pas înapoi, simțind că Judith era pe punctul de a face o criză de isterie. La naiba! Asta-i mai lipsea! O femeie isterică. De ce n-o lăsase oare Deborah aici? Ar fi fost cu mult mai bine. Aruncă o privire spre Deborah să vadă dacă

se grăbește. Trebuia să facă ceva înainte ca Judith să înceapă o scenă.

Însă, în acel moment auzi o mișcare în stânga lui. Întinse mâna după pistolul de la șold, dar înainte să reușească să se dea înapoi și să se lipească de perete, umbrele căpătară materialitate: patru bărbați înarmați îi ieșiră în față.

— Ești prins seșnor, spuse unul din ei. Nu ne forța să tragem.

Aruncă o privire spre Deborah, care se afla câțiva pași mai încolo, ținută cu putere de Don Francisco, cu fața ei frumoasă contorsionată de furie și disperare.

— Dă-mi drumul, spuse ea calmă și Zack simți un val de admirație cuprinzându-l. Refuz să fiu tratată ca un animal.

— Răbdare, fetișo, mormăi Don Francisco. Vreau doar să vorbim cu acest muy malo hombre.

— Mă crezi atât de proastă?

Don Francisco Izbucni într-un răs nervos.

— Nu mai contează acum ce crezi tu. Vrem să

fi punem câteva întrebări în legătură cu prezența lui aici.

— Și după aceea îl vei lăsa să plece?

— Bineînțeles. Imediat după ce ne va spune cum a ajuns aici și de ce. Și, mai ales, cine l-a trimis.

În timpul acestei scurte conversații, Zack nu schiță nicio mișcare, nu rosti niciun cuvânt. Privi totul atent și încordat. Se așteptase la ceea ce auzi apoi: vocea blândă a lui Deborah cerându-i lui Don Francisco să nu-l împuște.

Nu-și făcea iluzii. Oamenii aceștia nu aveau de gând să-l lase să plece. Se dădu un pas înapoi, apoi cu o mișcare rapidă și scurtă își ridică piciorul și lovi pe cel mai apropiat de el, trimitându-l la podea. Cu aceeași mișcare ușoară lovi cealaltă umbră aflată lângă el, făcând să fi zboare arma din mână. Reuși să-și scoată pistolul din toc.

Împușcăturile răsunară în noapte. Simți un vânt fierbinte peste tâmplă. Apoi văzu una dintre umbre prăbușindu-se. Auzi ca prin ceață, țipetele

femeilor. Simți miros de praf de pușcă și miros de sânge. Încercă să se întoarcă să vadă ce se întâmplă cu Deborah, dar fără să înțeleagă de ce, nu reuși. Corpul lui nu îl mai asculta.

Privi în jos cum genunchii i se moaie și se prăbuși la pământ. Mai reuși să se ridice într-un cot, dar o forță mai puternică părea să îl tragă în jos.

Nu mai văzu nimic. O auzi ca din depărtări, pe Deborah strigându-i numele... iar și iar, dar nu reuși să răspundă.

Apoi auzi o explozie, un cutremur care făcu pământul și zidurile să se clatine. Și înțelese că era prea târziu acum. Jucase și pierduse. Regretul îl copleși, dar regreta pentru Deborah, nu pentru el.

— Cum ai putut!

Judith întoarse capul, ferindu-se de privirea ei acuzatoare.

Deborah simți că se sufocă. Nu mai rosti niciun cuvânt. Privea la cei doi oameni care li ridicară pe Zack și îl cărară înăuntru. Îl trântiră

fără grijă pe patul ei și văzu sângele ce i se prelingea pe ceafă, închise ochii.

— Dacă moare, n-o să te iert niciodată, Judith, zise rece, cu ultimele puteri.

Dacă Zack murea... Imaginația ei se opri aici. Nu se putea întâmpla așa ceva. Zack nu putea să moară... Se adună gândindu-se că mai poate fi de folos cumva.

Se întoarse spre Don Francisco.

— Insist să mă lași să-i văd rănilor.

— Ți-am spus deja că vom avea noi grijă de el.

Vocea lui Don Francisco era aspră; se întoarse să dea un ordin în spaniolă oamenilor lui, apoi privi din nou spre Deborah.

— Se vede că mi-am făcut griji pentru cine nu trebuia. Crezusem că señor Diamond era favoritul tău. Se pare însă că gusturile tale se îndreptau spre pistolarii lui.

— Gusturile mele nu te interesează, Don Francisco. Și oricum, nu acesta este motivul pentru care Zack Banning se află aici.

— Nu? Curios, zâmbi Don Francisco, aruncând

o privire spre Judith. Ascultasem o altă explicație.

Deborah se simți trădată. Respiră adânc și spuse:

— Nimic din toate acestea nu contează acum. Zack e rănit și are nevoie de îngrijire medicală. Dacă nu i-o acorzi tu, atunci o voi face eu.

Făcu un pas spre patul pe care zăcea Zack, dar Don Francisco o înșfăcă de braț și o smuci cu brutalitate.

— Dacă vrei să moară, du-te lângă el. Îl voi duce în deșert și îl las acolo.

Deborah se făcu albă ca varul. Don Francisco nu glumea deloc.

— Nul! izbucni ea. Nu, te rog! Nu mă voi... duce lângă el.

— Foarte bine. Am știut că o să te răzgândești, dacă îți explic cum stau lucrurile.

Deborah rămase la doar câțiva pași de patul care Zack zăcea inconștient. Nu putea să-l ajute. Nu se mai simțise niciodată atât de neputincioasă ca acum.

Oamenii lui Don Francisco îl juară apoi de

brațe și-l târâră afară ca pe un sac. Îl auzi gemând, deși nu mai era conștient și durerea lui îi sfâșie sufletul. Nu îl putea ajuta cu nimic. Lacrimile îi brăzdară obrazul și închise ochii, încercând să nu mai vadă zâmbetul răutăcios al lui Don Francisco.

— Oh, te rog, se auzi șoptind, nu-i face rău...

Drept răspuns veni doar hohotul de râs al lui Don Francisco.

Zack știa deja totul despre durere. O învățase de mic. Durerea putea să stăpânească un om, sau omul putea să stăpânească durerea. Nu era ușor. Și îi luase mult timp să învețe. Dar acum era el în stare să stăpânească durerea și lecția aceasta pe care o învățase îl ajuta să îndure.

— Spune-mi señor Benning, întrebă Don Francisco venind în fața lui, Diamond te-a trimis pentru ea? Și de ce?

Zack refuză să-l privească. Simțea gustul sângelui în gură. Tocmai fusese lovit. Un ochi i se umflase și i se închisese din cauza pumnilor primiți în față. Rămase așteptând în tăcere.

Următoarea lovitură îl trimise la podea cu tot cu scaunul de care era strâns legat. Lumina îi veni în ochi, înțepându-i vederea. Rămase așa până când fu ridicat din nou. De câteva ore totul era ca un ciclu nesfârșit de întrebări, apoi pumni, apoi căderi din care îl ridicau ca să înceapă iar.

— Îl legaseră strâns de scaun, cu mâinile la spate, încă mai sângera. Unul din gloanțe îi făcuse o rană adâncă în brațul stâng. Celălalt trecuse pe lângă tâmplă. Era greu să-și dea seama dacă rana aceea mai sângera, acum, când toată fața îi era plină de răni.

Durerea părea să pulseze în tot corpul, reînnoită de fiecare bătaie a inimii. Încercă să-și concentreze privirea și, în cele din urmă, reuși să-l vadă pe Don Francisco ca prin ceață. Îl auzi apoi, ca și cum i-ar fi vorbit de departe.

— Señor, pot să te fac să suferi mai mult decât poți îndura. De ce nu-mi spui ceea ce vreau să aflu? Diamond este în spatele acțiunii aceleia inutile de a-mi arunca stăvilarul în aer – o pierdere de timp, având în vedere că îl voi construi la loc.

Dar de ce te-a trimis pe tine? Avea de gând să o răpească pe señora Velázquez pentru a o ține ostatică?

Se aplecă mai aproape de el și întrebă cu o amenințare în glas:

— Iar ea era de acord cu asta, nu? Vreau să știu. Trebuie să știți. Spune-mi și te las liber. Nu vei mai suferi dacă îmi spui care era rolul ei în această poveste.

Probabil Zack îl privi cu suspiciune, pentru că Don Francisco rânji sarcastic.

— Nu o face pe eroul, señor. Nu vei reuși decât să mă enervezi, iar asta îți va aduce și mai multă suferință.

Zack își analiză în gând șansele. Nu putea să recunoască faptul că Deborah știuse de venirea lui. Dar ar fi putut să-și salveze situația spunându-i câteva nimicuri lui Don Francisco. Trase aer în piept, ceea ce făcu să îl fulgere o durere ascuțită în coastă și clipi de câteva ori încercând să-și limpezească vederea.

Și într-adevăr, reuși să vadă ca prin ceață că

Don Francisco ținea în mână o hârtie albă, pe care erau scrise câteva rânduri. Nu reuși să deslușească ce era scris pe hârtie, dar înțelese că era o posibilă condamnare.

— Aș fi foarte bucuros dacă ai semna această hârtie, zise Don Francisco încercând să pară convingător. E o declarație, după cum vezi.

Zack clipi. Simțea înțepături în ochi. O perdea de sânge îi încețoșa privirea. Gura îi era umflată. Nu era sigur că putea măcar să vorbească. Așa că rămase privind la Don Francisco, fără să rostească un cuvânt, ignorând hârtia pe care i-o ținea în față.

Mexicanul ce stătea în spatele lui oftă dramatic.

— Oh, cât poți fi de prost. Care e diferența dacă spui acum sau aștepți să scot eu. Adevărul de la tine? Rezultatul va fi același. Și dacă ești înțelegător poate te voi lăsa să pleci liber de aici, nu?

Nu răspunse nimic și Don Francisco ridică din umeri. Zack se pregăti să primească o nouă

lovitură. De data aceasta o primi în stomac și durerea îi săgetă tot corpul, oprindu-l respirația. Aproape nu mai sesiză căderea scaunului și izbirea de podea. Când ajunse jos, auzi ceva scrâșnind. Se întrebă dacă nu cumva era unul din oasele lui.

Încet, își căpătă respirația. Simțea că respiră mult mai greu. Aerul devenise parcă mai dens. Îl dureau coastele. Poate, într-adevăr, se rupsese ceva în el.

Îl auzi apoi pe Alfredo, mexicanul lui Don Francisco, înjurând în spaniolă și înțelese că de fapt se rupsese scaunul. Îl traseră în sus și îl dezlegară. Sângele trecu ca un val prin brațele sale, până acum sugrumate de legături. Își îndoi degetele, bucuros să constate că încă le mai poate mișca. Pauza aceasta nu dură mult.

— Señora Velázquez, știa de acest plan? întrebă Don Francisco plictisit, de parcă răspunsul lui Zack nu îl interesa.

Zack se încordă și așteptă.

Și, într-adevăr, nu fu dezamăgit. Un pumn se

repezi spre coastele lui. Reuși însă să se ferească și auzi o înjurătură.

— Madre Dios... ține-l!

Cineva îl înșfăcă de brațe. Încercă să se desprindă dar nu reuși. Durerea îi slăbise reflexele. Nu mai putu să pareze și următoarea lovitură, care îl trimise la podea. Rămase câteva clipe, încercând să-și imagineze ce va mai urma, când auzi o voce ridicată.

— Ce dracu' faci aici, Velázquez? Nu voi îngădui așa ceva!

Vocea i se părea cunoscută și își dădu seama a cui era, după ce bărbatul acela vorbi din nou.

— La naiba, este împotriva legii!

Macklin.

— Este mai ilegal să răpești pe cineva decât să încerci să afli adevărul de la un răufăcător, señor. Încerc să obțin de la el o semnătură pentru mărturisirea că a venit la ordinul lui Diamond ca să o răpească pe señora Velázquez.

Zack deschise singurul ochi cu care mai vedea și se uită la Macklin. Avocatul îl privea încruntat.

— Există și alte metode de a afla adevărul, zise Macklin. Dacă vei continua în același fel va trebui să-ți cauți alt avocat.

Zack se răsuci încercând să-și găsească o poziție mai confortabilă și să poată vedea mai bine. Mișcarea făcu din nou ca durerea să îl străpungă, însă își încheștă dinții și nu scăpă nici măcar un geamăt. Don Francisco era furios. Macklin era furios. Pentru Zack era însă prima rază de speranță de când nimerise în iadul acesta.

Camera în care se afla era mică, mobilată doar cu o masă, un scaun și celălalt scaun rupt. O fereastră mică, aproape de tavan și ușa - asta era tot. În spatele lui Don Francisco stăteau doi bărbați înarmați, amândoi în stare să ucidă dacă li se cerea. Zack înțelese atunci că Macklin era tot ce stătea între el și moarte.

Don Francisco încerca să-l convingă dar avocatul era de neclintit: ori încetau să-l mai tortureze, ori el părăsea conacul și își retrăgea asistența legală. Ca o ușurare, Zack auzi în cele din urmă confirmarea lui Velázquez că se va opri.

— Dar voi găsi o altă cale de a afla adevărul, mai adăugă el.

Zack înjură în gând. Avea nevoie de timp să-și adune forțele și să-și limpezească gândurile pentru a găsi o cale de scăpare. Și mai trebuia să afle. Unde era Deborah și dacă era în siguranță.

— Dezlegați-l, ordonă Don Francisco fără chef.

Alfredo și ceilalți mexicani îl ridicară în picioare și îi tăiară legăturile.

Zack ignoră cuvintele în spaniolă.

— Le înțelegea limba, dar se prefăcu a nu înțelege. Se poticni când îl împinseră din nou la podea. Încercă să-și concentreze atenția la ceea ce vorbeau între ei Velázquez și Macklin.

— La naiba, Don Francisco. N-aș fi crezut că se poate întâmpla așa ceva. M-ai angajat să-ți stabilesc drepturile asupra acestor pământuri și am reușit destul de bine. Dar nu am prevăzut o astfel de situație.

— Nici eu. Dar señor Diamond mi-a forțat mâna. Ce ai vrea să fac?

— Ți-am spus: adresează-te justiției.

— Ah, să nu vorbim despre justiție! Nu, voi lupta cu metodele mele, dar îți voi urma sfaturile.

— Bine. Atunci vino cu mine și eliberează-l pe acest om.

— Dar e un spion!

— Iar dacă îl vei ucide, tu vei fi un criminal.

Don Francisco se opri, apoi spuse încet ceva în spaniolă.

— Poftim? întrebă Macklin.

Don Francisco zâmbi, înțelegând că Macklin nu știa spaniola.

— Mă scuzi, am spus că ai dreptate.

Apoi se întoarse spre Alfredo și îi dădu un ordin în spaniolă. Îi explică apoi avocatului:

— Le-am ordonat să îl elibereze. Acum vino cu mine. Vom discuta despre ce se poate face de acum înainte.

Zack simți o strângere în coșul pieptului. Înțelesese clar ordinul lui Don Francisco.

— Duceți-l în deșert și omorâți-l!

Capitolul 21

Deborah se învârtea prin cameră ca un leu în cușcă. Se făcuse aproape dimineață. Era singură. Don Francisca nu se întorsese, iar Judith era deja în camera ei.

Judith. Poate într-adevăr nu vrusese să-i facă rău dar îi venea greu să se mai gândească la așa ceva acum. Nu acum, când Zack suferea, poate era chiar mort. Dacă el... Simți iar că leșină...

Mintea ei refuză să ducă gândul mai departe. Nu, n-ar fi putut suporta așa ceva. Slavă Domnului că Jeremiah Macklin o ascultase. Era singurul care îl putea opri pe Don Francisco.

Ieși în balcon privind la bărbații înarmați din fața casei. Și ușa ei era păzită. Oare chiar o credeau o criminală periculoasă? Dacă înainte nu dădea prea multă crezare celor spuse de Zack, acum îl credea. Avea dreptate în legătură cu pericolul care o amenința, avea dreptate când îi spunea că Don Francisco nu se dă în lături de la nimic ca să-și păstreze pământul.

Se temea pentru soarta lui Zack. Dacă Macklin

nu reușise să-l ajute? Don Francisco era atât de înverșunat să-și apere proprietatea, încât poate nu îi dăduse ascultare nici chiar acestui avocat.

— Trebuie să rămâneți înăuntru, señora, îi spuse unul din oamenii aflați la ușă, când încercă să iasă în prag.

— Nu aveam de gând să plec. Voia doar să iau o gură de aer. Ați stat aici toată noaptea?

— Si, señora.

Nervoasă, se întoarse și se așează în fotoliul. Nu își dorea decât să afle ce se întâmpla cu el. Era chinuitor să aștepte neputincioasă, fără să știe nimic.

Când Don Francisco îi deschise ușa, se făcuse deja zi. Ajunsese la limita răbdării și sări din fotoliu, înfruntându-l.

— Ce i-ai făcut lui Zack Banning?

— Am avut grijă de el, răspunse Don Francisco cu un zâmbet malefic ce o făcu pe Deborah să se cutremure...

— L-ai ucis, nu-i așa? întrebă ea cu o voce pierită, simțind o durere ascuțită în inimă.

— Nu, nu! Recunosc că i-am pus câteva întrebări galantului tău cavaler, dar asta a fost tot ce am făcut eu.

Deborah îl privi atentă, încercând să descopere dacă mintea, însă nu văzu niciun semn care să-l trădeze. Ar fi vrut să îl creadă, dar nu putea. Ar fi fost prea simplu și prea frumos ca acesta să fie adevărul.

— Atunci unde este?

— Ah, asta nu pot să-ți spun, zâmbi el, începând să se joace, urmărind cu degetul figurile sculptate în marginea mesei.

Deborah înțelese că aștepta următoarea ei întrebare.

— Vreau să știu unde este el acum.

— Vrei?

Don Francisco ridică o sprânceană și o privi fix în ochi.

— Nu știu nimic sigur în legătură cu asta.

Deborah își reținu pornirea de a se repezi la el și de a-l strânge de gât. Rămase o clipă năucită de propriile-i sentimente. Nu își închipuise niciodată

că va simți impulsul acela îngrozitor de a dori să ucidă pe cineva. Și-ar fi dorit să-l poată distruge pe Don Francisco.

— Te joci cu mine, zise ea încercând să-și stăpânească tremurul vocii. Dacă vrei să mă auzi rugându-te, o voi face. Explică-mi doar ce vrei de la mine.

— Señora, mă înduioșezi, rosti el patetic.

Se apropie apoi de ea, privind-o adme în ochi.

— Nu înțeleg ce vede Diamond la tine. Nu ai nimic cald, nicio urmă de pasiune. Ești prea rece pentru o femeie. Dar trebuie să fie ceva ce galantău caballero nu a vrut să-mi spună. Am făcut tot ce am putut ca să-l fac să recunoască faptul că tu trebuia să fugi cu Diamond sau cu el. Dar a refuzat. Un bărbat curajos! Chiar dacă în cazul de față, curajul lui e o prostie. Păcat.

— Deci, acum te-ai hotărât că a fost ideea mea să plec? Am crezut că încă mai susții că Dexter Diamond voia să mă răpească pentru a mă ține prizonieră.

Don Francisco ridică, din umeri.

— Acum nu mai contează. Planul lor a eșuat. Tu ești tot aici și voi avea grijă să fii păzită cu mai multă atenție. Și nu îți voi mai oferi nicio șansă de a te împotrivi.

— Trebuie să mă tem de tine, Don Francisco? întrebă ea ridicându-și bărbia și sfidându-l cu dispreț. Dacă mă ucizi, pierzi posibilitatea de a păstra pământurile acestea.

— Poate. Însă avocatul va reuși să aibă grijă de ceea ce mi se cuvine. N-am de gând să mă împiedic de tine tot restul vieții mele, chica.

— Nu crezi că vei fi acuzat de crimă?

— Bineînțeles, zâmbetul lui o făcu pe Deborah să se cutremure. Dar mai sunt și accidente nefericite pe lumea asta, accidente care mi-ar putea reda însă vechile drepturi. Va fi trist și te voi plânge, mă voi ruga pentru sufletul tău, iar de ziua ta voi aprinde lumânări albe în capelă.

— Am sentimentul că domnul Macklin nu îți cunoaște... țelul.

— Ah, Macklin... în unele privințe este de-a dreptul inocent și naiv. Dar, oricum, nu contează.

Vei sta în camera ta și nu vei vorbi cu nimeni.

— Nici măcar cu Judith?

— Drăguța de tine! Judith crede că a făcut ceea ce trebuia și nu aș vrea să se răzgândească. Așa că îi voi spune că ești atât de furioasă din cauza trădării ei, încât n-ai vrea să o mai revezi. Niciodată.

Deborah îl privi neputincioasă.

— Toate astea nu te vor ajuta la nimic. Crezi că Dexter Diamond nu te va mai forța să-i vinzi pământurile? Eu nu cred.

— Draga mea, nu m-ai înțeles. Ai avut acum o experiență tristă, care s-a adăugat la întâmplările trăite printre sălbatici. Toate acestea te-au dezechilibrat psihic. Iar până când circumstanțele îmi vor permite să îți... curm suferințele, vei rămâne închisă sub pază, fără să iei legătura cu nimeni.

Deborah îl privi cu demnitate:

— Sper să fii la fel de convingător și în fața autorităților, dar mă îndoiesc.

— Nu vor veni niciun fel de autorități. Lui

señor Macklin i s-a spus despre... suferința ta. Și, bineînțeles, ultima lovitură pentru sărmana ta minte zdruncinată a fost aflarea veștii despre moartea ultimului tău iubit.

— Ultimul iubit? întrebă Deborah, neînțelegând ce vrea să spună.

— Da... oh, uitasem. Nu ți-am spus încă. Señor Banning a avut un accident regretabil. E mort.

Deborah rămase o clipă împietrită, neînțelegând cuvintele lui Don Francisco. Apoi totul se cufundă într-o ceată neagră și leșină pentru prima dată în viața ei.

Vara începea să se stingă în culorile toamnei. Florile de pe deal se uscaseră. Numai cerul era încă de un albastru strălucitor, aducându-i aminte de ochii lui Zack. Se gândea mereu la el în orele acelea lungi de singurătate.

Nu venea nimeni.

Stătea singură, încuiată în camera mică în care Don Francisco o ținea prizonieră. Nu vedea pe nimeni în afara paznicilor taciturni care îi aduceau de mâncare și o mexicană mută. N-ar fi

fost atât de rău, dacă nu ar fi fost amintirile.

O vreme nu voise să vadă pe nimeni. Apoi, pe măsură ce zilele treceau și se obișnuise cu suferința, înțelese că toți crezuseră povestea lui Don Francisco despre ea. Dar nu o mai afecta.

De fapt, nu o mai afecta nimic. Emoțiile erau pentru cei vii. Iar ea murise odată cu Zack. Trupul ei era încă viu, dar sufletul deja o părăsise. Trăia în voia sortii, fără să fi mai pese de ceva.

Uneori citea, dar cel mai adesea stătea în fotoliu privind în depărtare la dealuri și la cerul albastru. Și încerca să nu se mai gândească la nimic.

Trecuseră aproape șase săptămâni. Șase săptămâni de când stăvilarul acela fusese distrus, și odată cu el și iluziile ei. Îndrăznise să spere în iubire, când ar fi trebuit să înțeleagă că era prea periculos.

Zack încercase să fi explice.

Îi spusese că nu îi poate promite nimic și ar fi trebuit să îl asculte. El știa ce s-ar putea întâmpla, iar ea fusese prea încăpățânată ca să-l asculte.

Crezuse că ar putea să schimbe ceva în viața lui. Iar încăpățânarea aceasta o plătise chiar cu viața bărbatului iubit.

Dacă ar fi fost suficient de puternică să refuze încercarea lui de a o proteja, poate ar fi rămas în viață. Ar fi trebuit să-l oprească. Și ar fi trebuit să dea crezare temerilor lui în legătură cu Judith. Biata Judith. Un suflet chinuit, încercând să o salveze și, în cele din urmă distrugând-o. Ar fi trebuit să înțeleagă toate acestea.

Acum nu făcea altceva decât să stea și să aștepte resemnată în fața destinului.

Pe dealurile Hueco, lumina zilei se revărsă bundă, încălzind și gura pietroasă a peșterii. Înăuntru însă era frig și umezeala. Soarele nu pătrundea până acolo. Apa săpase în piatră și formase un iezor mic, cu apă limpede și rece. Afară, pământul dăruia o sumedenie de plante bune de mâncat, pentru cel ce știa să găsească.

Foamea nu putea fi potolită doar cu apă. Și asta îl scosese pe Zack Banning din adăpostul peșterii. Era din cale-afară de slăbit. În primele

două zile nu reușise decât să se târască până la peșteră și să se ascundă. Îl lăsaseră să moară, după ce mal trăseseră două gloanțe în el. Dar supraviețuise. Un altul ar fi murit. Dar un bărbat ce învățase de la comanși lupta până la ultimul strop de vlagă, rămăsese în viață.

Aproape că se minuna și el cum de reușise. Dumnezeu? Deborah?

Ore întregi, lungi și chinuitoare, se târâse prin deșertul fierbinte până spre dealurile pietroase. Alte ore blestemate până când găsisse peștera. Rănile, slăbiciunea, durerea fură stăpânite doar prin voință. Fusesse fericit când simțise apa rece a iezерului... și își cufundase mâinile în apă, bucurându-se că va reuși să supraviețuiască.

Nu știa sigur cât zăcuse astfel, fără cunoștință. Poate zile, poate săptămâni. Rănile începuseră să se închidă încet, dar gloanțele rămaseră înăuntru. Era mirat că nu a murit și nici nu a rămas infirm, în schimb, abia mai putea mișca brațul stâng, iar coasta de pe aceeași parte era brăzdată de urme sângерii.

Dacă ar fi avut cuțitul la el și-ar fi scos singur gloanțele dar i-l luaseră. Și îi luaseră și pistolul. Îl lăsară să moară încet, în soarele deșertului. Dacă se restabilea, aveau să plătească pentru asta. Și, mai ales Don Francisco.

Dar acum trebuia să trăiască. Trebuia să se întoarcă la Deborah și să vadă dreptatea împlinită. Gândul acesta fu cel care îl scoase din adăpostul peșterii. O distanță atât de scurtă devenise acum o tortură chinuitoare. Se întoarse după ce adunase destule plante bune de mâncat, care să fi dea puțină putere: rădăcini, tulpini de yucca, napi sălbatici. Mâncă, apoi dormi. Se trezi și mâncă din nou.

Avea vise chinuitoare și se trezea uneori transpirat, crezând că o aude pe Deborah strigându-i. Nu se mai gândea la nimic altceva – nici la Diamond, nici la Don Francisco. Doar la Deborah. Uneori, când stătea întins, cufundat în gânduri, aproape dormind, imaginea lui Deborah se confunda cu cea a mamei lui. Auzea atunci vocea Amaliei Milles Banning, cu același accent

ușor sudist. Și simțea mâna mamei atingându-i blând fruntea fierbinte.

Deși în peșteră era răcoare, febra îl ardea, de parcă s-ar fi aflat pe cărbuni încinși. În delirul febrei vedea cavaleria atacând tabăra comanșă, trecând cu copitele cailor peste femei și copii, cu săbiile scânteind în soare, împrăștiind moarte și groază. Apoi auzea bocetele pentru cei morți. Toți cei pe care îi cunoștea erau adunați acolo. Vedea fata înnegurată de supărare a tatălui său. Floarea Soarelui plângând la capul buniciei bătrâne moarte. Râuri de sânge se rostogoleau spre el, iar el nu reușea să le oprească.

Apoi Vocea Spiritului ridicându-se deasupra tuturor, amintindu-le că prezisese aceste nenorociri dacă Șoim nu renunța la femeia albă...

Acum era din nou singur, copleșit de acest sentiment de zădărnicienie ce îl urmărise toată viața. De când o regăsise pe Deborah și văzuse bucuria din ochii ei de câte ori îl întâlnea, sperase – îndrăznise să spere – împotriva tuturor evidențelor, că se va găsi și pentru el un loc

primitor sub soare. Sperase prea mult.

Durerea îl făcuse să se cutremure și încercă să se gândească la altceva. Își aminti apoi de numele său comanș și de felul în care primise acest nume. Petrecuse mult timp singur pe dealuri, așteptând un semn din care să înțeleagă ce nume i se cuvine. Venise târziu printre comanși și tatăl său îi spusese că trebuie să-și găsească propriul său drum. Făcuse întocmai, urmașe sfaturile bătrânului șaman și îndurase toate încercările la care fusese supus. Văzu un șoim. Mare coborând pe pământ doar la câțiva pași de el. Se așezase pe un trunchi de copac căzut și se uita la el. Iar când îi vorbi păsării, aceasta nu zbură. Înțelese că era un semn. Aceia trebuia să fie numele lui. Iar când, în cele din urmă, pasărea își luă zborul, trei pene căzură pe pământ, lângă el. Le ridică și le păstră.

Iar acum, stând în marginea peșterii, auzi tipătul unui șoim ieșit la vânătoare și înțelese că va supraviețui. Se va reface și se va întoarce la Deborah. Și de data aceasta va ucide pe oricine va încerca să îl oprească să o ia cu el. De data

aceasta va fi pregătit.

Șoimul veni din nou. Deborah îl văzu putând pe curenții de aer, sălbatic, maiestuos și liber. Duse mâna streășină la ochi și privi spre ei. Bătea ușor din aripi, înălțându-se tot mai sus, și mai sus... simți un regret copleșitor că nu se mai poate înălța și ea asemeni șoimului.

Ar fi vrut să se retragă într-o uitare în care nimic să n-o atingă, însă șoimul acesta o făcu să se gândească... să-ți amintească lucruri pe care ar fi vrut să le uite. Închise ochii și se prinse strâns de marginile fotoliului. Cartea îi lunecă din poală. Rămase nemișcată. Inima îi bătea cu putere. Avea gura uscată. O zbatere de aripi o făcu să deschidă ochii și văzu șoimul coborând pe marginea balconului.

Rămase împietrită privind la pasărea ce își strânse aripile pe lângă ea. Ținea capul cu semeție, ușor plecat într-o parte. Privi la ochii strălucitori ai păsării, la ghearele puternice, la penajul punctat cu alb.

Nu făcu nicio mișcare de teamă să nu sperie

pasărea și rămase privind-o îndelung. Avea un sentiment straniu, de siguranță și liniște, ca și cum pasărea ar fi venit acolo ca să vegheze asupra ei.

Pentru prima dată după atâta timp, Deborah simți o ușurare în suflet.

Șoimul își luă zborul cu un țipăt scurt. Se ridică și îl urmări cu privirea. Pe locul unde stătuse, rămăsese o pană. Se aplecă, o culese și o strânse în palmă, cu o strângere de inimă, cu o tristețe ucigătoare, ce se transformă încet într-o resemnare calmă. Șoim... Șoim... Șoim murise.

Viața mergea mai departe. Erau și pierderi, erau și dureri, dar toate acestea nu trebuiau să o facă să cedeze.

Ridică privirea spre șoimul ce se pierdea, rotindu-se în cercuri fargi, în adâncul albastru al cerului și zâmbi trist ca în fața unei amintiri.

Dexter Diamond 11 înfruntă pe Don Francisco plin de mânie, privind în jur din șaua calului.

— Nu te cred, Velázquez.

— Puțin îmi pasă, señor, ridică Don Francisco

din umeri.

— Unde e? Umblă vorba că ai încuiat-o și o ții izolată.

— Mai sunt și zvonuri care spun că a fugit cu faimosul tău pistolar. Ah, văd că ideea asta îți face plăcere.

Diamond, încordat ca un arc, fierbea de furie.

Deborah îl văzu din umbra balconului ei. Diamond venise însoțit de șerif și Deborah nu mai ezită. Părea a fi singura ei posibilitate de a scăpa.

— Dexter! țipă ea, în speranța că o vor auzi. Ajută-mă!

Înainte de a reuși să mai strige încă o dată, o mână puternică o trase înapoi, apoi primi o palmă grea peste gură și auzi un lanț de înjurături în spaniolă în timp ce fu târâtă înapoi în cameră.

Deborah încercă să se zbată, dar lupta ei era inutilă în fața celor doi bărbați care o țineau strâns.

O duceau aproape pe sus, printr-o ușă din spate și o aruncară într-o cameră mică și întunecoasă ce fusese probabil magazie. Apoi ușă

se trânti în urma ei. Deși era toamnă, căldura din camera aceea închisă era înăbușitoare. Câteva raze de lumină pătrundeau printr-o fereastră, aflată aproape de tavan.

I se făcu frică. Foarte frică. Atâtea săptămâni de durere și inconștiență o transformaseră într-o ființă vulnerabilă. Nu mai avea putere să reziste la emoții violente.

Trase adânc aer în piept. Nu trebuia să-l lase pe Don Francisco să învingă. Chiar dacă ea va fi înfrântă, el nu va avea satisfacția unei victorii depline.

Privi prin cameră. Singura „mobilă” era un pat acoperit cu paie. Se așeză cu spatele de perete, cu fața spre ușă și așteptă. Trebuia să vină cineva, fie să o ucidă, fie să o ducă în altă parte. Nu mai conta. Când vor veni, ea va fi pregătită să-i înfrunte.

Capitolul 22

Vântul ridica nori deși de praf, lovindu-i în spate. Zack se opri într-o curte.

Câteva capre stăteau în spatele unul gard dărăpănat. Dincolo de o mică plantație cu bumbac se vedeau câteva case. O femeie își atârna hainele la uscat în niște tufe crescute la întâmplare. Zack ridică o mână frecându-și obrazul neras și se întrebă ce reacție ar putea avea femeia, dacă se va îndrepta spre ea fără să o prevină. Cu barba neagră ce îi acoperea obrazul și cu hainele zdrențuite și pătate de sânge închegat, probabil era de-a dreptul înspăimântător.

Ezită o clipă, apoi se îndreaptă spre ea. Oricum, nu prea avea de ales. Poate va fi timp să fi explice ce e cu el, înainte ca femeia să țipe după soțul ei.

— Nu... zise când ajunse destul de aproape de ea ca să-l audă.

Femeia tresări și se întoarse brusc, apucând pușca pe care o avea sprijinită în tufe. Ridică arma spre el, înainte ca Zack să reușească să ridice mâinile să arate că nu era înarmat.

— Cine ești? întrebă femeia. Ce vrei?

Zack o privi cu atenție. Femeia nu se temea. În ochii ei calmi și verzi nu se citea nicio umbră de

frică.

— Vreau mâncare, zise el încet, cu vocea răgușită după atâta tăcere.

— Mâncare, deci, rosti femeia, privindu-l cercetător, ținând pușca îndreptată spre el.

Vântul aduse dinspre casă miros de carne friptă. Era foarte slăbit, trupul aproape nu i se mai supunea. Se clătină și, spre disperarea lui, genunchii se frânseră și se prăbuși la pământ. Ridică privirea și văzu o tresărire ușoară pe chipul femeii, care lăsă în jos țeava puștii.

— Doamnă, gemu el. Nu-ți fac niciun rău. Am nevoie de apă și hrană.

Tăcu, simțind cum îl copleșește o slăbiciune teribilă. Nu mai avea putere să mai spună ceva. Privi doar spre ea și o văzu înaintând un pas.

— Dacă încerci să faci altceva, te împușc între ochi, zise ea hotărâtă, însă cu o undă de blândețe în glas.

Ar fi vrut să o asigure că nu era în stare să facă nimic, dar nu reuși să-și adune puterile. Dădu numai din cap și rămase îngenuncheat, așteptând.

Ea se îndreptă spre casă, privind des în urmă, vrând să se asigure că nu se repede pe urmele ei. Dacă nu ar fi fost atât de vlăguit, l-ar fi apucat râsul. Nu i se mai întâmplase niciodată să fie atât de neputincios. Stătea îngenuncheat în praf, cerând de mâncare unui străin. Era umilitor...

Femeia se întoarse cu o farfurie.

— Uite, zise ea, ți-am adus de mâncare. Vino să mănânci la umbră.

Zack văzu o măsuță așezată sub umbrar. Se ridică anevoie, clătinându-se, însă refuză mâna întinsă de femeie.

— Mă descurc, murmură el, înțelegând că era nepoliticos, dar prea mândru ca să se sprijine de ea.

Era și așa prea mult că îi ceruse de mâncare. Să-i îngăduie unei femei să-i ofere umărul ei pentru sprijin, era mai mult decât putea să accepte.

Femeia păru că înțelege și îl urmări cu privirea în timp ce făcu cei câțiva pași până ia masă. Scaunul trosni sub greutatea lui, iar femela

puse farfuria pe masă.

Mâncă încet, mestecând greu. După ce termină ridică privirea spre femeia ce stătuse tăcută alături.

— Mulțumesc, zise simplu.

Nu găsea alte cuvinte cu care să-i spună cât de bine îi făcuse mâncarea. Se gândi că, într-adevăr, femeia aceasta îi salvase viața, dar nu știu cum să-i spună toate astea.

— Să-ți fie de bine, zâmbi ea, dându-și o șuviță blondă după ureche. Numele meu e Sally Martin.

El ezită. Numele Zack Banning era destul de cunoscut în unele locuri. Iar Șoim poate ar fi speriat-o.

— Mama îmi spunea Zackary, dar oamenii îmi zic Zack.

— Bine, Zack. Pari destul de obosit. Poți dormi în hambar, iar mâine dimineață îți voi da ceva de mâncare.

— Nu am cu ce să-ți plătesc, zise el privind-o în ochi.

— Nu ți-am cerut plată. Ți-am făcut o ofertă.

Poți să accepți sau nu, după cum vrei.

— Și soțul tău ce va zice? întrebă Zack în timp ce Sally strângea masa.

— Nimic. E mort.

— Îmi pare rău.

Îi întâlnești ochii – verzi, limpezi, privind drept.

— Și mie. Era un om bun și îmi lipsește.

Zack rămase pe scaun, urmărind-o cu privirea. O văzu intrând în casă și se întorcându-se cu un coș de rufe spălate, pe care le atârna la uscat, apoi hrănind caprele și păsările.

Se ridică cu greu și se îndreaptă spre ea, vrând să o ajute să ducă un balot de paie în hambar.

— Te ajut eu, zise el.

Sally se întoarce spre el.

— Nu pari în stare să faci mare lucru acum. Și presupun că găurile acelea din cămașa ta sunt făcute de gloanțe, așa-i?

Era mai mult o constatare, decât o întrebare, așa că Zack aprobă.

— Așa m-am gândit și eu. Odihnește-te azi. Dacă vrei să mă ajuți mâine sau în altă zi, voi fi

bucuroasă.

Zack consimți. Într-adevăr, de-abia se putea ține pe picioare. Așteptă până când Sally îi aduse câteva pături și îi pregăti un pat din paie apoi, după ce rămase singur, se rostogoli în pături. Prin ușa deschisă văzu ultimele raze ale soarelui, înroșind cerul la apus, aducându-i aminte de lumina de foc din părul lui Deborah.

— Cine e Deborah?

Zack o privi surprins, îngustându-și ochii.

— De ce?

— Pentru că uneori, noaptea, te aud strigându-i numele, ridică Sally din umeri. Eram doar curioasă. E soția ta?

— Nu.

Zack își feri privirea. Era la ferma lui Sally de aproape o lună, revenindu-și cu greu de pe urma rănilor. A doua zi după ce sosise, când Sally intrase în hambar să-l trezească pentru micul dejun îl găsisese delirând, cu fruntea arzând de febră. Rănille îi supuraseră peste noapte. Dacă nu ar fi fost Sally, ar fi murit. Ea fu cea care li scoase

gloanțele și li îngriji rănille.

Era o femeie aparte. Nu mai cunoscuse până atunci o femeie ca ea. Nu îi ceruse nimic. Îi salvase viața și îi oferise compania ei plăcută. Înțelese că îi plăcea să-și ducă viața singură în mica ei fermă. O întrebase odată dacă nu se teme să trăiască aici, departe de oameni.

— După moartea lui Marty, am vrut să plec. Dar m-am răzgândit în aceeași zi și am continuat să trăiesc ca și până atunci. În primul rând, era singurul lucru pe care îl puteam face și asta m-a ajutat să-mi revin. Apoi, am înțeles că mă poi bucura și singură de răsăritul soarelui, de zborul unui vultur, de mirosul pâinii din cuptor. Stau și le admir împreună cu caprele mele, zâmbi ea.

După ce se mai întremă, începu să se pregătească să tragă cu pistolul. Sally îi dăduse pistolul soțului ei și un toc de piele. Uneori, seara, după ce își termina treburile în gospodărie, înainte ca soarele să apună, venea și îl privea cum se antrenează țintind și trăgând în niște cutii de tablă agățate în parii gardului.

— Tragi bine, zise Sally odată. Chiar și cu brațul rănit.

— E un lucru bun că nu sunt stângaci.

— Poți trage și cu stânga?

Ochii lui sclipiră veseli.

— Destul de bine.

— Dacă aș fi în locul tău mi-aș antrena și brațul stâng.

Zack se întoarse o clipă să o privească, apoi, după câteva momente de tăcere, în care își încarcă iar pistolul, întrebă:

— De ce?

— Un bărbat ca tine nu își poate permite să nu fie cel mai bun.

Înțelese atunci că ea știa cine e. Nu îl întrebase niciodată nimic, nici nu îi ceruse explicații. Simți o duioșie caldă pentru femeia aceasta tăcută, cu ochii verzi și calmi, ce îi transmitea parcă putere.

— Vei pleca în curând, nu-i așa? întrebă ea încet.

Zack îi simți privirea asupra lui.

— Cred că da. Sunt aproape însănătoșit.

Întrebări nerostite pluteau în aer și el știa că Sally nu îl va întreba nimic. Își întoarse privirea spre ea. Îi datora adevărul. Ea îi oferise atât de mult și nu ceruse nimic în schimb.

— Numele meu este Zack Banning. Cei care m-au împușcat și m-au lăsat să mor în deșert lucrează pentru omul care o ține prizonieră pe Deborah. Ea...

Se opri, neștiind cum să continue, Ea ce? Ea era femeia lui? Era viața lui? Nu știa... Și nu știa cum ar putea explica cuiva ceva ce nici el nu înțelegea.

— Ea este importantă pentru tine, termină Sally în locul lui.

O privi recunoscător.

— Da. Și cred că e în pericol.

— Atunci va trebui să o ajuți.

— Da.

Zack se întoarse spre cutiile aranjate în rând, plin de nerăbdare. Pierduse prea mult timp. Trebuia să-și recapete întreaga forță și abilitate în

mânuirea armei. Fiecare zi putea să o pună pe Deborah în fața a noi pericole și nu știa ce se întâmplase în absența lui. Spera doar că nu pățise nimic.

Cu picioarele ușor îndoite de genunchi, Zack trase cu o mișcare sigură, făcând cutiile de tinichea să zăngănească. Se îndreptă și încarcă din nou arma, simțind că Sally îl privește. Când se întoarse tresări ușor: în ochii ei erau lacrimi.

— Ești gata de plecare, zise ea, dregându-și ușor glasul.

— Mâine.

Ea încuviință dând din cap, tăcută.

— Ia și calul. Nu, nu protesta. Încă nu mergi prea bine. O să mi-l aduci înapoi când vei găsi altul.

Zack își aminti de armăsarul lui cenușiu, sperând că îl va regăsi în grajdurile de la Dublu D.

— Am putea lua trenul spre oraș.

— Da. Am putea, răspunse ea cu o undă de bucurie în glas.

Când se duse la culcare în hambar, Zack se

gândi la Deborah. Era atât de diferită de Sally, cu mândria ei rece și eleganța trăsăturilor. Sally era o femeie simplă, dar bună și delicată. În felul ei era la fel de demnă de prețuire ca și Deborah. Simțea o umbră de regret că trebuia s-o părăsească. Nu fusese nimic între ei în afară de acea relație camaraderească, însă îi oferise alinarea și liniștea de care avusese atâta nevoie.

Zâmbi singur, în întunericul hambarului, gândindu-se că Sally și Deborah ar fi putut să fie prietene dacă s-ar fi întâlnit în circumstanțe favorabile.

Trenul se opri și Sally privi în jur.

— E destul de aglomerat. N-am mai văzut atâtea vagoane decât duminica.

— Probabil s-a întâmplat ceva. O înmormântare, poate.

Ea râse.

— Sau o alegere.

— Uneori e același lucru, zise el privind prin mulțime.

Străzile erau aglomerate, dar nu recunosc pe

nimeni. De obicei mergeau până la San Ysabel.

— Sirocco e puțin mai departe de ferma mea, zise Sally.

— Îți mulțumesc că m-ai adus aici, zise el. Vino. Să te ajut să cobori.

Zack sări mai întâi el din tren, apoi se întoarse spre Sally și îi oferi brațul, ajutând-o să coboare.

— Nu doar chipeș, ci și gentleman, râse ea forțat. Îmi va fi dor de tine, Zack.

— Chipeș? râse el, frecându-și ușor obrazul.

— Nu te-am cunoscut mai înainte, dar dacă arătai ca și acum, la fel de periculos, e de mirare că oamenii nu te evitau.

— Mă evitau, zise el cu un zâmbet strâmb.

Sally îl analizează câteva momente, apoi zâmbi.

— N-ai vrea să mă ajuți la cumpărături, înainte de a ne despărți? Mi-ai putea da câteva sugestii.

— Sigur. Atâta vreme cât nu îmi vorbești de zorzoane femeiești, sunt de acord.

Ea râse și îl luă de braț.

— Nici nu mă gândesc să-ți vorbesc despre așa ceva. Nu numai că sunt nefolositoare, dar mă

pricep la fel de puțin ca și tine.

Zack râse și porniră spre magazinul lui Potter.

Sally fusese într-adevăr o companie deosebită. Știa că n-ar fi vrut ca el să o părăsească, dar nu i-ar fi spus niciodată așa ceva. Nu era genul de femeie care să încerce să rețină un bărbat prin lacrimi și rugăminți. Îi părea rău că trebuie să se despartă de ea. Îi va simți lipsa.

Ajunseră la magazin și Zack deschise ușa, lăsând-o pe Sally să intre prima. Clopoțelul de la ușă sună anunțându-le sosirea.

— Potter e probabil în spate, zise Zack în timp ce Sally ochise deja ceva în rafturile magazinului.

— Zack.

Zack se întoarse și ridică o sprânceană, văzând-o pe Sally că îi întinde câțiva dolari.

— Te rog să-i primești, m-ai ajutat mult cât ai stat la fermă, zise ea roșind.

— M-ai hrănit și mi-ai dat un loc unde să dorm. Fără tine poate nici nu aș fi supraviețuit. Păstrează-ți banii.

— Dar ar trebui să-ți cumperi haine noi. Ale lui

Marty nu ți se potrivesc atât de bine. Ești mai înalt și mai bine făcut.

— Se potrivesc, zise el blând. Îți apreciez gestul, dar nu pot primi banii.

Sally oftă, dar îi dădu ascultare.

— Uitasem cât ești de încăpățânat.

Zack zâmbi și se aplecă spre ea, sărutând-o pe obraz.

— O greșeală de neiertat.

Sally îl privi cu chipul luminat dintr-odată.

— Da. Voi ști mai bine data viitoare. Te voi păcăli eu!

Zack râse bine dispus. Atunci apăru și domnul Potter. Bătrânul tresări vizibil, făcând ochii mari.

— Banning? șopti răgușit, fixându-l pe Zack cu o privire înspăimântată. Auzisem că ești mort.

— După cum vezi, ai auzit greșit, spuse Zack rece.

Potter îl privi câteva momente.

— Oricum, arăți ceva mai altfel.

— Probabil cu două luni mai bătrân, râse Zack, dar Potter nu părea deâoc să se amuze.

— Lucrezi tot pentru Diamond? întrebă după un moment de tăcere.

— Poate.

Zack nu mai dădu alte explicații, iar Potter nu-l mai întrebă nemi / Ca nân Wi co.1 întrebare.

Mai întrebă nimic. Se gândi să-l întrebe ce s-a mai întâmplat între Diamond și Velázquez și dacă știe ceva despre Deborah dar, în cele din urmă, se răzgândi. Putea să afle toate acestea de la șerif. Avea de gând să îl acuze de crimă pe Don Francisco, dar hotărî să mai aștepte până se ivea cel mai prielnic moment. Trebuia mai întâi să afle cum stăteau lucrurile.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă în cele din urmă Potter, iar Zack arătă spre Sally.

— Doamna cumpără. Eu doar mă uit.

— Desigur. Ce ați dori, doamnă?

În timp ce Sally și Potter începură să discute despre mărfurile care meritau să fie cumpărate, Zack se îndreptă spre fereastră și privi în stradă. Chiar și pentru o zi de duminică, orașul era prea aglomerat. Deodată îl zări în mulțime pe Frank

Albright. Era omul lui Diamond. Iar dacă el se afla aici, era foarte posibil ca și Diamond să fie tot în Sirocco.

— Ce se petrece aici? întrebă Zack. Orașul e plin de lume.

— Sunt mulți care au venit la nuntă. E o petrecere mare.

— Nuntă, uh, se încruntă Zack. Trebuie să fie cineva destul de important de se face atâta hărmălaie.

Sally se întoarce spre el, cu coșul încărcat de cumpărături. Ieșiră împreună și Zack o ajută să urce în prima trăsură. O mulțime de sentimente îi copleșiră dintr-odată, mai ales o neliniște ciudată, ca și cum ar fi simțit că se întâmplă ceva.

Urcă alături și porniră. În colțul străzii, în dreptul bisericii, aglomerația îi împiedică să treacă. Zack ridică privirea spre treptele bisericii, pe care se aflau mirii.

Într-un costum negru, zâmbind până la urechi, Dexter Diamond își ținea cu un gest posesiv mireașa de braț.

Zack simți un cuțit în inimă.

Mireasa se întoarse și cu un gest plin de grație aruncă buchetul în mulțime. Se auziră exclamații de surpriză și buchetul fu prins de o tânără blondă ce se afla în apropierea miresei.

Zack era scuturat de friguri și, în același timp, ardea, de parcă febra i-ar fi revenit din nou. Și nu fu surprins când mireasa își întoarse dintr-odată privirea spre el. Probabil forța arzătoare a privirii lui ajunsese până la sufletul ei lipsit de credință.

Privirile li se întâlneau.

Văzu ochii miresei măriți de groază și buzele ei rostind cuvântul Zack. Apoi mireasa cu părul ca focul negru leșină pe treptele bisericii.

Capitolul 23

Se auzea ticăitul pendulei. Vântul adia prin perdelele ferestrei larg deschise, atrăgând atenția lui Deborah.

Stătea țeapănă în fotoliul ei, frământându-și mâinile delicate în timp ce Dexter pășea apăsător, ca un leu furios închis în cușcă. Îl auzi oprindu-se în

spatele ei, apucând marginea fotoliului în care stătea.

— Te-ai măritat cu mine, rosti el apăsător.

— Da.

— În biserică. În fața martorilor.

Ea își ridică privirea spre el.

— În fața lui Dumnezeu. Da, Dexter, m-am măritat cu tine.

Își desfăcu brațele cu un gest de disperare:

— Și atunci de ce? De ce mă respingi?

Deborah trase adânc aer în piept, strângându-și mâinile în poală.

— Ai spus înainte de a ne căsători, că vei avea răbdare cu mine. Știi ce... știi ce s-a întâmplat.

— Banning? El e motivul?

Deborah îl privi fără ocolișuri.

— Nu am știut că e în viață până după oficierea căsătoriei. Știi asta.

Diamond o prinse de umăr.

— Și dacă ai fi știut dinainte? Te mai măritai cu mine?

Ea se ridică, dându-i mâna la o parte.

— Te-ai însurat cu mine din dragoste, Dexter?
Pentru că nu mai puteai trăi fără mine?

El roși și își încleștă fălcile.

— Nu, zise el aspru. Am fost cinstit cu tine în privința asta.

— Într-adevăr, mi-ai spus că vrei să te însori cu mine ca să obții partea ce ți se cuvenea din pământurile lui Velázquez. Dar ai mai spus de asemenea că mă dorești.

— Exact. Și căsătoria era singura modalitate de a te putea avea. Ai încuviințat și tu, cât se poate de clar, când ai spus că nu ai trăi în casa mea fără un legământ sfânt.

Ea își feri privirea.

— Au fost atâtea probleme. Îți sunt recunoscătoare că m-ai salvat din mâinile lui Don Francisco. Probabil m-ar fi ucis.

— Recunoscătoare?! rosti Diamond, ca și cum cuvântul l-ar fi jignit.

Deborah își întoarse privirea spre el.

— Nu am spus niciodată că ar fi mai mult decât atât. Iar tu ai spus că e suficient.

— Am crezut că este. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată ca o femeie să mă țină în șah așa cum o faci tu. Te-ai măritat cu mine, dar nu eu sunt bărbatul pe care l-ai fi vrut.

Ea tăcu, așteptându-se să aducă din nou vorba despre Zack. De când îl revăzuse, fixând-o cu privirea aceea împietrită, se gândise iarăși și iarăși la tot ce se întâmplase și ajunsese de fiecare dată la aceeași concluzie: îl crezuse mort și făcuse ceea ce crezuse că e necesar pentru a supraviețui.

— Și, de fapt, ce-a fost între tine și Banning?

Deborah nu îi răspunse. Nu îi putea spune totul. Nimeni nu știa că Zack și Șoim erau una și aceeași persoană, că ea trăise cu el în munți, că fusese femeia lui. Ar fi trebuit să fi spună toate acestea înainte de căsătorie. Acum era prea târziu. Acum, ceea ce făcuse ar fi părut un fapt reprobabil și, în ciuda a tot ce se întâmplase, ea nu putea considera iubirea pentru un comanș numit Șoim, drept condamnată. Dar cum putea să fi explice toate acestea lui Dexter, căruia, de fapt îi datora unele explicații? La urma urmei, el

fusesse cel care îi salvase viața, ba chiar o adusesse în casa lui, la insistențele lui Deborah.

Chiar ar fi reușit să aibă o căsnicie liniștită cu Dexter, dacă nu ar fi apărut Zack.

Închise ochii. Apariția lui Zack, îi răscolise vechile dureri. Unde fusese până atunci? Se gândise la ea? Ce avea să se întâmple cu ea de acum înainte?

Fără promisiuni.

Nu, el nu-i făcuse niciodată promisiuni. Probabil crezuse că e mai important să se ferească din calea lui Don Francisco, decât să fi dea ei vreun semn e? – mai e în viață. Nu se gândise cât suferise pentru el, probabil nici nu-și închipuise că ea ar. Putea suferi pentru el. Dar nici nu încercase să facă ceva pentru a o salva. Nu, era greu să îl ierte acum.

— El? Întrebă Diamond. Ce reprezintă Banning pentru tine, Deborah?

Deborah trase aer în piept și răspunse cu o voce cenușie.

— Este un bărbat din trecutul meu, Dexter. Tu

apărții prezentului și viitorului meu.

— Poate va trebui să i-o spui și lui.

Deborah rămase tăcută, simțind un fior de gheață trecându-i prin corp.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun, trăgână Dexter cuvintele, că Zack va veni la fermă să își ia calul și mi-a trimis vorbă că vrea să discute cu tine.

Se ridică în picioare, aproape fără să-și dea seama de asta.

— Nu pot sta de vorbă cu el.

— Încă te mai preocupă problema lui?

Diamond o prinse de umeri, strângând-o aproape cu furie:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Deborah, nu vreau să împart cu nimeni ceea ce este al meu!

— N-am de gând să fiu împărțită, răspunse privindu-l în ochi.

— Nici măcar cu umbrele sau cu amintirile. Nu vreau ca prezența lui să intervină cumva între noi. Să-i spui asta. Ai auzit?

Deborah încuviință.

— Îi voi spune.

Trecu o săptămână și ei tot nu venise. Fiecare călăreț care se apropia de Dublu D o făcea să tresară, dar niciunul din ei nu era Zack.

— Încă îl mai iubești? întrebă șoptit Judith.

— Da.

— Nu e corect față de Dexter.

— Nu, dar nu i-am promis niciodată că îl voi iubi. Iar el nu se așteaptă la așa ceva din partea mea.

Judith privea pe fereastră. Era tăcută și rezervată, cu privirea pierdută. Plânsese mult și o implorase pe Deborah să o ierte pentru ceea ce făcuse, apoi se retrăsese într-o tăcere adâncă ce îi amintea lui Deborah de propriile ei zile de tăcere în captivitate.

Nu se putea pune în discuție iertarea ei. Judith se purtase astfel crezând că o ajută pe Deborah, că o scapă de un om care îi voia răul.

— De ce îl urăști atât de mult? întrebă după un moment și o simți pe Judith tresărind, surprinsă de întrebare.

— Pentru ceea ce reprezintă, zise ea încet. El personal nu mi-a făcut niciodată nimic, dar neamul său, da.

— Neamul său?

— Da, comanșii. Îi urăsc. Aș vrea să-i știu închiși într-o rezervație pentru totdeauna. Sau uciși ca niște animale sălbatice. Nu-mi pasă de soarta lor.

Ferocitatea lui Judith aproape o sperie. Se gândi la blânda Floarea Soarelui, la chipul demn, cu trăsături aristocratice al lui Vultur Alb. Își aminti însă și de femeia aceea cu față de vrăjitoare ce o chinuise pe Judith, și o înțelese.

— Peste tot, în orice rasă, sunt oameni răi și brutali, zise ea după o vreme. Culoarea pielii nu face un om să fie mai bun sau mai rău.

— Spui asta pentru că ești îndrăgostită de el, ripostă Judith.

Apoi, ca și cum ar fi trebuit să-și facă curaj pentru o asemenea întrebare, trase adânc aer în piept și spuse:

— Dexter știe despre Șoim? Știe că Zack este

Șoim?

— Nu. Și nu văd niciun motiv să fi spun acum. N-ar face decât să complice lucrurile. Dexter e deja furios pentru că Zack Banning vrea să vorbească cu mine.

— Ar trebui să refuzi.

— Nu pot. Vreau să știu de ce nu s-a întors la mine, de ce a stat deoparte atâta vreme. Ar fi trebuit să îmi dea de știre cumva că e în viață.

— Te-ai fi măritat cu Dexter dacă știai că Zack trăiește?

— Nu știu. Cred că nu, dar mi-e greu să-mi dau seama acum ce aş fi făcut.

Judith se ridică și începu să pășească agale prin salon.

— Întotdeauna mi-am dorit o casă ca asta, murmură ea, atingând ușor catifeaua moale a unei draperii: Cândva, chiar am crezut că o voi avea.

— Încă te mai poți gândi la așa ceva, zise Deborah venind lângă ea. Dacă vrei, poți să cunoști pe cineva. Mulți bărbați încercă să te curteze.

Judith ridică din umeri.

— Sunt niște nevolnici. Niciunul nu a realizat ceea ce a realizat Dexter. El e puternic, ambițios și are inteligența necesară pentru a reuși.

Se opri o clipă, privind-o pe Deborah cu ochi acuzatori.

— Merită o soție care să-l iubească. Știi foarte bine că nu îi pasă... de ce s-a întâmplat în tabăra comanșă. Nu sunt mulți bărbați care ar fi gândit la fel. Dexter e un bărbat deosebit și mă doare că nu este apreciat așa cum ar trebui.

Deborah nu spuse nimic. Nu era prima dată când Judith avea o intervenție de acest gen. Era evident că îl admira foarte mult pe Dexter.

— Ai dreptate, Judith. Ar trebui să-i apreciez calitățile și să nu țin seama de unele lucruri mărunte care mă deranjează, pentru că uneori spune sau face și astfel de lucruri.

Judith privi în jos.

— E mai bun decât orice alt bărbat pe care l-am cunoscut până acum.

— Ești fericită aici, Judith?

— Foarte, zâmbi ea, luminându-se la față. Aici nu mă tem de nimic. Sunt atâția oameni care ne apără, iar Dexter nu e genul de bărbat care să rămână vreodată descoperit. Se vede asta după câți pistolari a angajat.

— Asta e adevărat, oftă Deborah și dădu la o parte perdeaua să privească pe fereastră.

Era o mică armată de pistolari, la care se adăugau și oamenii care lucrau la vite. Dublu D era un adevărat orășel, care producea singur tot ceea ce îi era necesar. Poate aceasta fusese și motivul pentru care Don Francisco nu întreprinsese nimic altceva, când Dexter îi aruncase în aer stavilarul. Pur și simplu îl reconstruise la loc. Acum sursele de apă de la Dublu D erau fântânile și micile râulețe care nu treceau pe teritoriul Velázquez.

Numărul vitelor crescuse atât de mult, încât șeriful fusese nevoit să mai aducă cowboy din Texas să îl ajute.

Relațiile erau încordate. Sirocco se împărțise în două tabere: unii de partea lui Diamond, ceilalți

alături de Velázquez. Și adesea ieșeau încăierări ce se lăsau cu vărsări de sânge.

Diamond câștigase noi pământuri prin căsătoria cu Deborah, preluând ceea ce moșteneau ea de la Miguel Velázquez. Până și John Hamilton se amestecă trimițându-i fiicei sale o scrisoare prin care o condamna că trecuse de partea dușmanului. Bineînțeles, Hamilton avea interese personale, de vreme ce banii lui Velázquez susțineau compania sa navală.

— Totul e atât de murdar și de confuz, murmură Deborah, iar Judith se întoarce spre ea.

— Don Francisco merită lecția pe care i-a dat-o Dexter.

Deborah zâmbi amar.

— Dexter nu e nici el un sfânt.

— Nu. Dar el va câștiga.

— Pari foarte sigură de asta.

Judith ridică din umeri.

— De ce n-aș fi? Dexter a angajat un avocat din Fort Worth, iar ceea ce nu va putea obține pe cale legală, va obține folosind aceleași metode cu

Velázquez.

— Și asta nu te supără?

— De ce? N-am văzut pe nimeni preocupat de etică atunci când e vorba de pământ și de vite. În ținutul acesta, se pare că doar cei puternici supraviețuiesc.

— Da, rosti Deborah sec, întorcându-se la scaunul ei.

Cuvintele lui Judith o tulburaseră. Verișoara ei se schimbase. Dat și ea se schimbase destul de mult.

— Deborah!

Judith se întoarse din dreptul ferestrei.

— Zack Banning e aici.

Diamond înainta spre el, stârnind praful cu pașii săi apăsați. Zack îl văzu apropiindu-se, dar continuă să acorde atenție armăsarului său, care se bucura, recunoscându-și stăpânul.

— Banning!

Zack se întoarse și întâlni privirea ostilă a lui Diamond.

— Da.

— Îmi datorezi o explicație.

— Pentru ce?

Diamond îl privi pe sub marginea pălăriei lăsate pe ochi.

— Pentru că ai acționat de capul tău, punând în pericol viața lui Deborah.

— Nu îți datorez explicații pentru asta. Am lucrat pentru tine dar nu ai fost stăpânul meu.

Zack îl studie câteva clipe. Dacă Deborah nu îi spusese adevărul, nu avea de gând să îl divulge el acum. Ridică din umeri cu nepăsare.

— Trebuia să fie salvată. Am făcut o încercare.

— La naiba! Și unde aveai de gând să o duci?!

Zack mângâie coama calului.

— Într-un loc sigur. Ce mai contează acum? Oricum nu am reușit s-o salvez atunci.

— De ce nu l-ai acuzat pe Velázquez că a încercat să te ucidă?

— Nu m-am hotărât încă, răspunse Zack rece.

Continuă apoi să potrivească șaua pe spatele calului, ignorând privirile lui Diamond.

— Cât îți datorez pentru că mi-ai hrănit calul

cât am fost plecat?

— Nimic. N-am sărăcit din asta. În plus. Îți mai datorez eu banii pe care n-am mai apucat să ți-i plătesc.

— Îi voi lua înainte să plec.

Se întoarse apoi spre Diamond și îl privi în ochi.

— Acum aş vrea să o văd pe Deborah.

— Deborah e soția mea, rosti Diamond cu dinții strânși.

— Știu. Vreau doar să vorbesc cu ea câteva minute, să văd ce mai face.

Mândria nu îi îngădui să spună mai mult. În cele din urmă Diamond încuviință.

— O găsești în casă.

Își luă calul de hățuri și porni spre casă. Diamond rămase în dreptul grajdului, dar îi simți privirea urmărindu-l. Își legă calul de balustradă și simți o ușoară mișcare în spatele unei ferestre. Înțelese că Deborah îl văzuse. Ușa se deschise înainte ca el să bată și Judith se dădu un pas înapoi ca să-l lase să intre.

— E în salon. Încearcă să nu stai prea mult.

Zack zâmbi strâmb.

— Ești la fel de atentă ca întotdeauna. Și eu mă bucur că te revăd.

Judith nu îi răspunse, însă îi aruncă o privire ucigătoare. Zack se opri, privind-o cu atenție, încercând să găsească vreo asemănare între femeia aceasta blondă, cu ochii de gheață și verișoara ei. Orice asemănare se spulberă, când acesta deschise gura:

— Poți să te îmbraci civilizat, tot sălbatic rămâi.

Zack o privi drept în ochi.

— Nu eu sunt cel care te-a violat, Judith.

— Dar faci parte dintre ei! răspunse ea plină de venin. Arăți ca ei – sălbatic și negru ca păcatul. Nu mi-ai făcut rău mie, dar i-ai făcut lui Deborah. I-ai făcut același lucru pe care...

Se opri dintr-odată, cu ochii măriți, apoi fugi. Zack se întoarse și o văzu pe Deborah stând în ușă cu fața palidă.

— N-am știut niciodată, zise ea încet. Nu mi-a

spus niciodată. Tu știi!

— Da.

— De ce nu mi-ai spus? Poate aș fi putut...

— Nu puteai face nimic.

Vocea lui se auzi mai aspră decât și-ar fi dorit.

Respiră adânc, vrând să-și calmeze emoția revederii. Îl dureau sufletul și privirea i se închețoșă deși se pregătise pentru această întâlnire.

— Vreau să vorbesc cu tine.

O privi și, din nou, nu își putu reține admirația pentru atitudinea ei demnă. Stăpânirea aceea rece îi aminti cât era de greu să se controleze când se afla lângă ea. Își atârână degetele în cureaua de la șold ca să-și împiedice pornirea de a o atinge.

Deborah îl conduse spre salon. Zack o urmă, privindu-i legănarea ușoară a șoldurilor peste care rochia grea de mătase cădea în falduri drepte. Privi în jur, ia covorul moale, ia mobila fină și recunoscuse că, într-adevăr, Dexter îi putea oferi lui Deborah ceea ce el poate n-ar fi reușit niciodată.

Când Deborah închise ușa și se întoarse spre el, rămase câteva momente fără să poată vorbi.

Un nod în gât îl împiedică să spună vreun cuvânt și se simți dintr-odată cumplit de stângaci. Era atât de frumoasă. Al naibii de frumoasă! încercă să nu se gândească la cât? i era de fină pielea și cât de dulci buzele. Ea îl privi ca și cum l-ar fi întrebat de ce venise acolo. De fapt. De ce venise? întrebă aproape fără să se mai gândească:

— De ce. Deborah? De ce te-ai măritat cu el?

Întrebarea o surprinse și își feri privirea.

— Nu ai niciun drept să mă întrebi.

— Niciun drept?! șopti răstit nemaiputându-și stăpâni mânia. La naiba, crezusem că am măcar dreptul la un răspuns. Am zăcut în deșert ciuruit de gloanțe pentru că am încercat să te salvez, iar acum îmi spui că nu am niciun drept să te întreb?

Deborah păli și începu să tremure.

— Zack, mi-au spus că ai murit, l-am crezut...

Dumnezeule, nu acum... Simți că o copleșește iar senzația de leșin din ziua în care aflate că murise.

— Așa că m-ai jelit. Cât timp? O lună? Două?

— Nu a fost așa...

— Nu? Dar cum a fost?!

Făcu un pas spre ea.

— Spune-mi, Deborah. Vreau să știu. Cum de te-ai măritat la două luni după presupusa mea moarte? Dumnezeu! Nu credeam că mă vei jeli multă vreme, dar tu cred că nu m-ai plâns deloc.

— Ce ar fi trebuit să fac? întrebă calmă, reușind să-și stăpânească lacrimile. Don Francisco mă ținea închisă de săptămâni întregi. La început nu mi-a păsat. Apoi am început să mă gândesc din nou că trebuie să supraviețuiesc. Și atunci a apărut Dexter, care a venit acolo pentru mine. Tu nu dădeai niciun semn de viață, l-am fost recunoscătoare că m-a salvat din mâinile lui Don Francisco. M-a cerut în căsătorie și am acceptat.

După o scurtă pauză, adăugă încet:

— El a fost dispus să facă promisiuni.

Primi cuvintele ca pe niște lovituri în plin. Propriile lui cuvinte, rostite cândva, se întorceau acum împotriva lui. Se simți suspendat în aer, fără niciun punct de sprijin. Deborah avea dreptate. El nu îi oferise nimic, nici măcar promisiuni. Ea nu

avusese nici cel mai mic suport moral din partea lui și totuși îl iubise până când aflase de moartea lui. O putea învinovăți că alesese calea pe care o crezuse cea mai bună pentru a reuși să supraviețuiască?

Se simți dintr-odată obosit.

— Trebuie să plec, rosti cu ochii plecați.

Simți privirea ei asupra lui. Ochii ei mari și căprui erau plini de lacrimi. Simți o durere copleșitoare apăsându-i pieptul. Sentimentele pe care le credea pierdute pentru totdeauna, reveniră acum, sfâșiindu-i sufletul.

Se întoarse și trânti ușa de perete. Traversă holul și ieși afară aproape fără să știe cum ajunsese acolo. Apucă hățurile armăsarului și sări în șa.

În urma sa rămase un nor de praf și de regrete. O auzi pe Deborah strigându-l o dată, apoi a doua oară. Apoi nimic. Ea era în urma lui, iar în față nimic decât praf, vise spulberate și singurătate.

Nu privi înapoi. Nu mai putea.

Capitolul 24

Deborah privea pe fereastra dormitorului, fără să vadă nimic. Minteia îi era torturată de imaginea lui Zack depărtându-se în goana calului.

Nu mai putea să plângă. Suferința îi înghețase inima.

Înțelesese acum ceea ce doar sperase - Zack o iubea. Îi înțelesese durerea.

O iubea, iar ea se măritase cu altul.

Oare avea să uite vreodată privirea lui îndurerată? Nu, nu putea să-l uite. Era o parte din ea, o parte din trecutul ei, o parte din sufletul ei.

Ar fi vrut să fi spus toate acestea cât se aflaseră față în față în salon. Ar fi putut să fi spună, dacă nu i-ar fi văzut ochii. Apoi înțelese că, dacă i-ar fi spus ce simțea cu adevărat, ar fi fost și mai rău. Cuvintele ei i-ar fi distrus pe amândoi. Era mai bine pentru el să creadă că nu îi pasă de ce a fost.

Dar, oh, Doamne, cât de greu îi venise să-l vadă plecând. Fusesse prea slabă și nu se putuse

stăpâni să nu-i strige numele. Rămăsese în pragul ușii, privindu-i cum se pierde în zare, amintindu-și de noaptea de la Fort Richardson, când el îi strigase din depărtare: Usuni. Întotdeauna.

O bătaie în ușă o făcu să tresară. Se întoarse și îl văzu pe Dexter stând în pragul ușii.

— Te simți bine?

— Da. Bine.

Dar sufletul meu a murit.

Dexter părea stânjenit.

— Te deranjează dacă intru?

Deborah se sili să zâmbească politicos.

— Nu, deloc.

Dexter închise ușa în urma lui și veni spre ea, luând-o de bărbie și ridicându-i fața spre el.

— Nu ai plâns?

— Trebuia?

— Asta mă întrebam și eu.

Îi dădu drumul, continuând să o privească atent.

— Câtă vreme vom mai dormi în paturi separate?

— Ți-am spus, până...

— Cunosc, o întrerupse nervos, trecându-și o mână prin păr.

— Banning te-a sărutat?

Deborah își îndreptă umerii.

— Dexter, mă insultă!

— Puțin îmi pasă.

Vocea lui devenise aspră.

— Spune-mi. La naiba, te-a sărutat?!

— Nu. Află că a stat la o distanță de câțiva pași de mine. Mă crezi într-atât de lipsită de onoare încât să-mi încalc deja legământul?

Dexter se întoarse și făcu nervos câțiva pași.

— Nu, zise el în cele din urmă. Dar știu că, atunci când te-ai măritat cu mine, îl credeai mort. Faptul că e viu schimbă cu ceva situația?

După o ezitare, Deborah răspunse:

— Nu. Am făcut un legământ în fața lui Dumnezeu. Îmi voi respecta cuvântul dat.

Privirea lui Dexter se încălzi.

— Ești o femeie adevărată.

Se apropie de ea, de data aceasta cu alte

sentimente. Deborah închise ochii simțind foamea din sărutul lui. O sărută lung și îi simți brațele musculoase încordându-se.

Se cutremură ușor și Dexter îi dădu drumul.

— La naiba, Deborah! De ce nu mă lași să mă apropii de tine?

Ea își feri privirea.

— Dacă... mă vrei, nu voi refuza să îmi fac datoria de soție.

Dexter dădu un pas înapoi, ca și cum cuvintele ei i-ar fi lovit drept peste față și izbucni cu furie:

— Datorie! Așa îi spui?! Pariez că nu ai simțit același când a fost vorba de corcitura aia blestemată!

Deborah se făcu albă ca varul și își acoperi fața cu mâinile.

— Deborah... îmi pare rău, mormăi Diamond. Nu mi-am dat seama ce spun. Dacă îmi spui că nu a fost nimic, te cred. Dar azi, când l-am văzut pe Zack plecând ca o furtună, fără să se oprească măcar să-și ia banii, mi-am închipuit că s-a întâmplat ceva între voi.

— Nu s-a întâmplat nimic azi.

— Bine, acceptă Diamond.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare dar Deborah nu spuse nimic care să o atenueze. Nu găsea cuvintele necesare pentru așa ceva. Rămase într-o așteptare mută.

— Presupun că vrei să te las să te odihnești, rupse el tăcerea. Sau poate vrei să vii în salon să stăm împreună cu Judith?

— Eu... sunt foarte obosită. Dacă nu ai nimic împotriva, aș vrea să rămân singură.

— Sigur, sigur, zise ridicând din umeri cu nepăsare. Ah, dacă te interesează cumva, avocatul meu mi-a spus că vom câștiga procesul împotriva lui Velázquez și că toate pământurile acelea vor fi ale mele. O să-l zdrobesc ca pe un gândac. Ticălosul va trebui să înțeleagă că e pierdut.

— Asta e tot ce îți dorești? Să îl ruinezi pe Velázquez?

Diamond o privi uimit.

— Bine, iubito, tu nu vrei același lucru? Ai uitat ce ți-a făcut? Și, mai ales, ce ți-ar fi putut

face dacă nu l-aș fi împiedicat eu?

— Da, Don Francisco a greșit. Dar tu l-ai pus într-o situația în care a fost nevoit să se apere. Dacă el nu a vrut să-și vândă pământul, de ce ai încercat să-l forțezi? Pământurile acelea au aparținut familiei lui de generații.

Ochii lui Diamond deveniră negri de furie.

— Nu te înțeleg, femeie. Nu, sigur nu mai înțeleg. Am crezut că vrei să te răzbuni. La naiba, Velázquez aproape l-a omorât pe Banning când a încercat să te salveze; și chiar l-ar fi omorât, dacă mexicanii aceia nu ar fi fost atât de neglijenți.

Deborah păli din nou și Diamond miji ochii, privind-o pătrunzător.

— Fir-ar să fie, Deborah, numai dacă îi auzi numele te schimbi la față!

O înșfăcă de umeri și o scutură cu violență, strigând la ea:

— Ți-am spus că nu vreau să-l mai simt între noi, mă auzi? Mai bine îl omor cu mâna mea, decât să-mi trăiesc viața știind că blestematul ăsta de pistolar o să fie noaptea în pat, între noi!

O împinse și Deborah căzu pe pat. Îl văzu pe Diamond uitându-se la ea cu o flacără ciudată în privire. Se apropie de ea. Își înăbuși un țipăt când el își culcă trupul greu peste ea. Îi ridică fusta și îi descheie nasturii bluzei. Apoi începu să o sărute. Nu îl putea respinge. Era soțul ei. Se măritase cu el de bunăvoie și, dacă el nu luase în seamă rugămintea ei de a o mai lăsa o vreme, nu îi putea reproșa nimic.

Dar nici nu participa.

Diamond o sărută și îi pipăi sânii, până când începu să gâfâie. Îi simți excitația când își făcu loc între coapsele ei și închise ochii, gândindu-se la ce avea să urmeze. El se ridică puțin și se auzi mișcarea grăbită a nasturilor ce se descheiau. Își întoarse capul într-o parte și aștepta.

După câteva momente lungi și tensionate, îl auzi înjurând, înainte de a se ridica de deasupra ei.

— La naiba, stai de parcă ar urma să fii sacrificată. Nu trebuie să violez o femeie, când pot găsi o altă dornică de așa ceva, m-ai înțeles?

Deborah tăcu. Ar fi dorit să fi spună că îi pare rău, dar asta nu schimba nimic. Nici pentru el, nici pentru ea.

Când ușa se trânti în spatele lui, își întoarse fața spre perete și privi în gol, cu ochii secați de lacrimi. Văzu anii ce aveau să curgă de acum înainte fără Zack și înțelese singurătatea și goliciunea sufletească de care vorbise el.

Stătea în pat, încercând să nu-și miște capul, de teamă ca amețeala să nu revină. Nu auzise când se deschise ușa, în schimb o văzu pe Judith apropiindu-se de pat.

— Deborah, ce-i cu tine? întrebă ea neliniștită. Ești bolnavă?

— Nu... nu știu exact ce am.

Judith îi puse mâna pe frunte.

— N-ai febră. Probabil ai mâncat ceva...

— Nu-i din cauza mâncării, murmură Deborah. Mi-am pierdut pofta de mâncare de câteva luni.

Judith o înveli mai bine și îi aranjă perna sub cap.

— Îmi pare rău că îi a Dolores nu e aici. Ea ar

fi știut cum să te ajute.

Deborah reuși să schițeze un zâmbet.

— Nu e nimic grav, crede-mă.

— Să-i spun lui Dexter? Ar putea trimite după cineva...

— Nu! se sperie Deborah. Nu-i spune. E a treia oară când am o astfel de stare săptămâna aceasta și sunt sigură că îmi va trece.

Judith o privi cu îngrijorare.

— Nu îmi place ce se petrece cu tine. Cred că ai ceva mai grav. Aș vrea să fi spun. E soiul tău, Deborah, chiar dacă tu te porți cu el de parcă ați fi dușmani, adăugă ea tăios, apoi oftă. Îmi pare rău. Însă, dacă l-ai auzi vorbind despre tine în fiecare seară... Ar trebui să stea alături de tine, nu să joace cărți cu mine. E o companie foarte plăcută și veselă. Nu înțeleg de ce nu încerci să-i cunoști mai bine. Are multe calități și îmi pare rău pentru el că îl respingi.

— Te rog, Judith, răspunse Deborah slab. Nu acum. Mă simt atât de slăbită.

În cele din urmă, Judith întrebă:

— Îmi dai voie să întreb una din femeile din bucătărie? Juana, de exemplu. Pare o femeie foarte cumsecade și drăguță.

— Da, admise Deborah. Dar spune-i să nu vorbească cu nimeni altcineva. Mai ales cu Dexter. Nu vreau să vină să mă sâcâie cu întrebări.

Judith își strânse buzele ca să se abțină de la un alt comentariu și încuviință dând din cap. În scurt timp se întoarse cu simpatica bucătăreasă mexicană. Juana ascultă cu atenție simptomele lui Deborah, îi puse câteva întrebări simple, apoi dădu din cap lămurită:

— Vei avea un copil, señoara.

Deborah o privi ca trăsniță. Însărcinată? Imposibil. Și de fapt, de ce? Ultima oară când făcuse dragoste cu Zack fusese cu trei luni în urmă. Trei luni.

Juana îi zâmbi, fața ei largă luminându-se de plăcere.

— Domnul va fi atât de bucuros! Un copil face pe oricine fericit, nu?

Nu, era cât pe ce să răspundă Deborah, dar

Judith care își revenise mai repede din șoc, se grăbi să fi mulțumească Juanei pentru ajutor.

— Și nu spune nimănui, o sfătui ea pe Juana. Trebuie să fie o surpriză.

— Bineînțeles, nu voi spune nimănui. Mama hotărăște de acum înainte.

Judith o conduse pe Juana. Apoi, după ce închise ușa, se întoarse privind perplexă spre vara sa. Deborah se întrebă dacă și fata ei era la fel de albă ca a lui Judith.

— Ce-ai de gând să faci? Asta o să-l ucidă pe Dexter.

Deborah își îngropă fața în palme.

— Doamne, ce să fac? Oh, de ce nu m-am gândit? Ar fi trebuit să-mi dau seama.

— Dacă-mi amintesc bine, zise Judith rece, ai fost puțin cam ocupată cu alte lucruri în ultimele trei luni. Ba ți-ai făcut griji din cauza lui Don Francisco, ba ai stat să-l plângi pe Zack. Iar după ce ai scăpat de la conacul Velázquez... ei bine, îmi imaginez că nu ți s-a întâmplat nimic...

Deborah inspiră adânc.

— Evident. Da, sunt sigură acum că Dexter nu va mai vrea să rămână căsătorit cu mine. Oricum, asta nu va afecta soarta pământurilor Velázquez.

Judith lăsă ochii în jos, ferindu-și privirea.

— Asta pică numai bine pentru încântătorul tău sălbatic. Acum te poate duce în pădure să trăiți fericiți într-o primitivă încântare următorii patruzeci de ani.

— Ești crudă, zise încet și Judith avu buna-cuviință să roșească.

— Și când ai de gând să-i spui lui Dexter?

Adunându-și curajul, Deborah zise:

— Cât de curând posibil. E cel mai cinstit.

Dexter Diamond răbufni ca un vulcan.

— Nu! N-o să pleci nicăieri! Ești nevasta mea! După ce-l naști, poți să-l trimiți unde poțtești, dar tu vei rămâne!

Deborah rămase câteva clipe fără glas, apoi o cuprinse o furie rece.

— N-am de gând să fac așa ceva. Este copilul meu, indiferent cine este tatăl. Și o să-l păstrez!

Din doi pași Dexter fu lângă ea și o scutură de

umeri.

— Să nu văd bastardul unui comanș nenorocit pe pământul meu!

Deborah îl privi, ascunzându-și teama.

— Ți-am spus; divorțez. Poți să spui ce vrei. Voi pleca și nu îți voi cere nimic în schimb.

— Ești a mea, Deborah! Și vei rămâne aici, rosti el printre dinți.

— Nu, nu voi rămâne. Nu voi aduce pe lume un copil într-o casă în care va fi urât.

Fără vreun alt cuvânt, mâna grea a lui Diamond se ridică și o lovi peste față. Deborah se prăbuși sub greutatea loviturii și îl mai auzi încă o dată pe Diamond scrâșnind printre dinți:

— Aici vei rămâne!

Deși nopțile erau reci, zilele erau încă însozite și călduroase. Zack simți razele încălzindu-i umerii goi, în timp ce încărcă șareta pentru Sally.

Ea ieși din casă, cu un coș sub braț, ezitând o clipă.

— Zack, nu vii cu mine?

— Nu.

Nu răspunse nimic, doar își îndreptă spre el privirea calmă, de culoarea mării. O ușoară roșeață i se așternu pe obraji și Zack ridică circumspect o sprânceană.

— Am spus ceva ce nu trebuia, Sal?

— Nu. Numai că... nu, e o prostie. Știi, mi-ai adus aminte de Marty. Și el își scotea cămașa când făcea treabă pe lângă casă, în zilele calde.

Mi-am adus aminte de multe lucruri, asta-i tot.

Nu era nevoie s-o întrebe, știa mai bine din privirea ei ceea ce simțea. De fapt, acesta era unul din motivele pentru care se hotărâse să plece. Nu voia să-i rănească sentimentele. Toate acestea însemnau mai mult pentru ea, decât pentru el.

Puse în șaretă și ultimul coș cu mere pe care Sally le ducea la oraș să le vândă, apoi își luă cămașa.

— Nu voi mai fi aici când te vei întoarce, zise el și îi văzu mâinile tremurând ușor.

— Te vei mai întoarce?

— Nu.

— Înțeleg.

Își înăbuși un oftat adânc și îi spuse, privindu-l în ochi:

— Îți doresc tot ce poate fi mai bine, Zack. O meriți.

— Sunt oameni care n-ar fi de acord cu tine, zise el zâmbind amar.

Ea se apropie și îi puse un deget pe buze.

— Nu spune asta. Întotdeauna oamenii urăsc ceea ce îi face să se teamă. Tu ești un om bun și corect. Nu știu ce m-aș fi făcut fără ajutorul tău.

— În schimb eu știu ce aș fi făcut fără ajutorul tău. Aș fi rămas hrană pentru păsările de pradă.

Zack se sprijini cu spatele de șaretă.

— Ai nevoie de un soț, Sal. Un om care să fie alături de tine și pe care să-l știi tot timpul al tău.

— Te gândești la cineva anume? întrebă ea încet. Mi-am dat și eu seama că nu mi-e atât de bine de una singură, cum crezusem.

— Poate tocmai acum e timpul să-ți găsești pe cineva. Comanșii spun că există un anotimp pentru orice, chiar și pentru dragoste. Nimic nu poate să crească, dacă nu i-a venit timpul - nici

porumbul, nici mărul, nici dragostea.

— Înțelept stat.

— La timp, zise el frecându-și barba cu dosul palmei. Ca toate celelalte, trebuie să știi când să asculți și când să auzi.

Iar tu când ai de gând să asculți?

— Ce vrei să spui?

— Deborah. O iubești. S-a măritat cu bărbatul acela doar pentru că te crezuse mort. Du-te la ea. Spune-i că o iubești, Zack. Nu pot suporta să-ți văd privirea tristă și pierdută.

Zack își îndreptă umerii și o privi atât de aspru, încât Sally dădu un pas înapoi, aproape instinctiv.

— N-o cunoști pe Deborah. Ea a făcut un legământ și nu-l va încălca niciodată.

— Cred că te înșeli, răspunse Sally, făcându-și curaj. Ascultă, nu ți-am spus niciodată nimic, pentru că nu mi se cuvine mie să-ți dau sfaturi, dar tu ai pornit discuția aceasta. Și apoi... îmi pasă de soarta ta. Mi-ar plăcea să te știu fericit.

— Fericirea e pentru nebuni și copii, nu pentru

oameni în toată firea.

— Nu fi catâr, Zack Banning. Fericirea e pentru oricine are îndrăzneala să pună mâna pe ea. Nu-mi spune mie, pentru că știu destul de bine. Dacă n-ai fi venit în viața mea și nu mi-ai fi arătat ce îmi lipsește, probabil aș fi rămas aici singură până în ultima mea clipă. Acum știu că nu asta e ceea ce vreau. Vreau mai mult. Vreau un bărbat alături, care să mă iubească și pe care să-l pot iubi.

— Așa este, dar nu mi se potrivește mie.

— Prostii! Ți s-ar potrivi dacă ai accepta să încerci. Să ai grijă de tine este cel mai important lucru în viață, Zack.

Zack își încheie nasturii la cămașă, încercând să pară nepăsător.

— Îți apreciez sfatul, Sal. Îl voi ține minte.

— Nu, nu-l vei ține minte. Ești încăpățânat ca un catâr și crezi deja că Deborah e pierdută pentru totdeauna. Va fi, dacă nu faci nimic.

Zack ridică fruntea și o săgetă cu o privire rece.

— Cred că discuția a mers prea departe.

Ochii lui Sally se încețoșară de lacrimi și Zack simți o strângere de inimă.

— Da, și eu cred. Ești destul de curajos să lupți pentru bărbații care te plătesc, dar nu și pentru femeia ta. Te-am apreciat greșit.

Zack trase are în piept și își încleștă fălcile. Privi peste ea, spre dealurile unde zăcuse săptămâni întregi, între viață și moarte. Singurul lucru care îl ținuse în viață fusese gândul că trebuia să se întoarcă la Deborah.

Poate Sally avea dreptate.

Își întoarse privirea spre ea și văzu lacrimile ce îi brăzdau obraji. Era prima dată când Sally îi vorbise despre Deborah. Până acum doar îl ascultase ori de câte ori îi vorbise el despre ea. Se întrebă dacă îi făcuse rău să audă. Doamne, era ticălos câteodată. Știa doar ce simțea Sally și totuși rămăsese acolo pentru că așa îi venise lui mai ușor, pentru că se simțise singur și nefericit.

Zack întinse brațul și o trase pe Sally lângă el îmbrățișând-o strâns, încercând să o liniștească.

— Nu cred că mai pot face nimic acum, Sal, recunosc el. Doar dacă o răpesc; și nu cred că ea și-ar dori așa ceva.

Ea se trase înapoi, stânjenită, ștergându-și lacrimile cu mâneca rochiei.

— Nu poți ști până nu încerci. Și apoi, dacă o iubești, pot pune rămașag cu tine că Deborah te va ierta pentru asta. A mai făcut-o și altă dată, nu?

Zack zâmbi. Se pare că în zilele și nopțile lui de delir îi povestise totul lui Sally. O luă de bărbie și o privi în ochi.

— Sunt un bărbat norocos că am o prietenă ca tine, Sally Martin.

— Da, ești, răspunse ea veselă. Și acum, du-te după ea și invită-mă la nuntă. Sau la botezul primului copil.

Zack își strânse mai bine cureaua în jurul taliei, apoi îmbracă vesta de piele. Își așează pălăria, umbrindu-și ochii și își dezlegă armăsarul.

— Rămâi cu bine, Sal.

— Te duci la ea?

— Poate, într-o zi. Acum a venit timpul să

închei o socoteală mai veche.

Ignorând privirea încruntată a lui Sally, se aruncă în șa și dădu piteni calului pornind în galop spre conacul lui Don Francisco. Când aruncă o privire în urmă, văzu că șareta lui Sally luase drumul spre Sirocco în loc să se îndrepte spre San Ysabel.

— La naiba!

Oare ce avea de gând femeia asta? Sirocco era înțesat de oamenii lui Velázquez și ai lui Diamond. Tot orașul era ca un butoi de pulbere ce urma să explodeze. Se gândi să se întoarcă după ea și s-o convingă să-și schimbe drumul. Dar înțelese că nu avea de ce să-i dea sfaturi. Sally nu era proastă. Și dacă se îndrepta acum spre Sirocco, probabil avea motivele ei să procedeze așa.

Se întoarse și-și urmă mai departe drumul către ferma Velázquez. Nu avea încă un plan. Știa doar că trebuia să facă ceva. Francisco Velázquez nu putea să scape atât de ușor. Și nici cei doi mexicani care îl împușcaseră și îl lăsaseră să moară în deșert.

Capitolul 25

Șeriful Roy Carpenter bătu cu degetul în birou și se încruntă.

— Au fost găsiți doi morți acum câteva zile, Banning. Știi ceva despre asta?

Figura lui Zack nu exprima nimic.

— De ce mă întrebi pe mine?

— Cei doi lucraseră pentru Velázquez și se lăudaseră că l-ar fi ucis pe Zack Banning. M-am gândit că poate știi ceva despre toată povestea asta.

Zack ridică din umeri.

— De când Diamond a pus ochii pe pământurile lui Velázquez au murit mulți oameni.

— Da, dar niciunul nu a fost omorât ca ăștia. Cei doi au avut parte de o moarte în felul comanșilor. N-au murit ușor. Iar tu fiind metis... iartă-mă dacă am greșit.

Zack îi ignoră sarcasmul. Se ridică în picioare.

— Iertarea o obții numai de la preot. Iar eu nu sunt așa ceva.

— Înțeleg.

Carpenter îl fixă o vreme cu ochi iscoditori, ceea ce îl făcu să devină încordat.

— Știi, Banning, nu ești chiar ceea ce mă așteptam să fi.

— Mă simt flatat.

— Nu e cazul. Când ai venit în orașul ăsta pentru prima dată, m-am gândit că ești ca toți ceilalți, încercând să-ți faci un renume și să câștigi apoi niște bani. După ce l-ai împușcat pe Braden, am fost sigur de asta. Acum, nu mai știu ce să cred.

Se aplecă, sprijinindu-și cotul de masă.

— De ce-ai mai rămas aici? Nu e numai din cauza lui Don Francisco...

Zack îl privi lung, fără să-i răspundă. Privirea lui rece îl făcu pe Carpenter să clatine din cap și să ofteze cu resemnare.

— Du-te, Banning. Dar dacă aflu că ești cătuși de puțin amestecat în conflictul ăsta, te aretez cât ai clipi din ochi.

Zack nu mai spuse nimic. Când ieși în prag își

duse mâna la pălărie și se înclină ușor în fața fermierului care îl aduse acolo. Omul mormăi ceva, vizibil nemulțumit că „prada” lui scăpase atât de ușor. Zack zâmbi satisfăcut. Se simțea mai bine.

Alfredo și prietenul lui plătiseră pentru ceea ce îi făcuseră. Mai rămăsese Don Francisco. Lăsase urma lui semne pe care și un orb le putea recunoaște. Don Francisco aflase probabil de ele, și acum se aștepta să-i vină rândul. Aproape că îi simțea frica.

Un zâmbet sarcastic îi apărură în colțul gurii și simți o plăcere sălbatică. La urma urmei îi mai rămăsese ceva de făcut pe lumea asta.

— Doamnă Diamond, ăsta e pentru dumneavoastră. Mi l-a lăsat o doamnă și mi-a spus să vi-l dau cu prima ocazie când vă întâlnesc.

Surprinsă, Deborah luă plicul mic, pe care domnul Potter i-l întinse.

— Pentru mine? Cine era doamna?

— Nu știu. Nu știu. Am văzut-o numa o dată. A intrat la mine cu Zack Banning.

Mâna lui Deborah tremură și privi peste umăr spre Dexter care stătea de vorbă cu Frank Albright, unul din ucigașii angajați de el. Nu auzise nimic. Orice aluzie la Zack Banning îl înfuria și nu avea de gând să îl provoace din nou. Și așa relația lor era destul de încordată.

— Mulțumesc, domnule Potter.

Ridică privirea și îl văzu pe Potter uitându-se la ea cu gravitate.

— Dacă aș fi în locul dumitale, doamnă Diamond, aș sta la distanță de Zack Banning. Omul ăsta e un ucigaș.

— Se pare că sunt mult dintr-ăștia prin preajmă, îi cu răceală.

— Da, dar nu ca el. L-a luat pe cei doi oameni ai lui Velázquez și i-a omorât în deșert. Am auzit că a avut grijă ca cei doi să aibă timp să regrete îndelung ceea ce îi făcuseră, înainte să moară. Banning e pe jumătate comanș din câte știu.

— Da, am auzit. Mulțumesc pentru plic.

Deborah își ascunse plicul în săculețul pe care îl purta atârnat de încheietura mâinii, apoi se

întoarse, încercând să-și înăbușe neliniștea. Își imagina cum muriseră cei doi, și cu toate acestea nu-l condamna pe Zack. Într-un fel, era chiar bucuroasă.

Zack se zbătuse întotdeauna între două lumi; între educația primită de la mama lui în primii ani de viață și legile comanșilor, învățate de la tatăl său. Avea vreodată să-și găsească pacea întruna din aceste lumi?

Spera din suflet să reușească. Îl iubea. Și iubea copilul pe care îl simțea crescând în ea. Era tot ce avea de la Zack. Tot ce ar fi putut să aibă vreodată de la el. Când copilul avea să crească destul de mare ca să înțeleagă, îi va povesti despre tatăl lui. Spera însă să nu aibă și acest copil soarta lui Zack.

— Unde te duci?

Deborah își întoarse privirea către Dexter. O adusese în Sirocco doar ca să semneze câteva documente la judecătorie și nu o scăpase din ochi nicio clipă. O trata acum cu răceală, dar îi simțea ades privirea oprindu-se asupra ei.

— M-am gândit că aş putea să te aştept pe banca din faţa magazinului. Aş vrea să mă aşez, răspunse rece.

— Du-te cu ea, Albright. Vezi să nu i se întâmple nimic scumpei mele soţioare.

Sarcasmul lui o lovi din plin, dar nu comentă nimic. Şi-ar fi dorit ca Judith să fi venit cu ei. Era ca un scut. Între Judith şi Dexter era o prietenie care o făcea pe Deborah să se simtă ca un intrus. Dar ea era cea care făcuse ca lucrurile să meargă astfel.

Ieşi şi se aşeză pe banca de lemn. Simţea scrisoarea ca o greutate apăsătoare şi ar fi vrut să fie singură ca s-o poată citi. Oare era de la Zack? Potter îi spusese că femeia aceea era cu el. Gândurile care îi veniră în minte o făcură să se simtă prost. Nu avea niciun drept să fie geloasă atâta vreme cât ea însăşi era măritată cu un alt bărbat, închise ochii şi se sprijini de spătarul băncii.

Auzi zăngănitul pintenilor lui Albright care se sprijini de perete, în spatele ei. Apoi, vocea lui

Albright o făcu să deschidă ochii.

— La naiba, zise el râzând.

Îl văzu apoi îndreptându-se spre ușă, deschizând-o puțin și strigând din prag:

— Hei, șefule, ai putea ieși o clipă?

Dexter ieși și Deborah își întoarse capul, ferindu-se de privirea lui rece.

Și atunci îl văzu pe Zack.

Își simți inima urcându-i-se în gât și îl auzi pe Dexter înjurând printre dinți. Zack trecea prin fața lor cu mersul acela ușor, pe care îl știa atât de bine. Grația aceea sălbatică și înfățișarea lui atrăgea toate privirile femeilor și Deborah își simți inima bătând puternic.

Însă nu numai femeile erau cele ce își manifestau interesul, ci și câțiva bărbați se opriră, uitându-se în urma lui. Nu arăta ca toți pistolarii, și ceea ce ieșea cel mai tare în evidență erau mocasinii înalți până la genunchi care îl ajutau să meargă fără să scoată niciun sunet. Deborah închise ochii și se rugă ca Zack să nu se apropie de ei.

Ruga ei însă nu fu ascultată.

— Banning!

Strigătul lui Diamond fu cel care schimbă direcția lui Zack. Îl văzu oprindu-se la câțiva pași de ea, fixându-și privirea asupra ei. Nu fusese pregătită să îl revadă astfel. O durere surdă îi răscolea tot corpul. Abia mai auzea dialogul dintre Diamond și Zack.

— Am auzit că au fost găsiți morți doi din oamenii lui Velázquez, zise Dexter.

— Și eu am auzit la fel.

— Oare ce s-o fi întâmplat?

— Șeriful și oamenii lui încearcă să afle, răspunse Zack nepăsător. Mi se pare că nu oamenii lui Velázquez te interesează. Ce vrei de fapt?

Dexter dădu un pas înapoi și spuse încet, neputând să-și ascundă ura:

— Te vreau pe tine mort, Banning.

Zack ridică din umeri.

— Nu ești singurul.

Deborah scăpă un țipăt și se ridică în picioare

cu vocea sugrumată.

— Dexter, te rog, aş vrea să merg acasă.

Simţi mâna lui pe umăr, apoi apoi coborând pe talie şi trăgând-o înspre el. Vocea lui Diamond se auzi joasă, cu tonalitate intimă.

— Sigur, iubito. Vreau numai să discut puţin cu vechiul tău prieten.

Mâna lui se ridică apoi pe sânul ei, mângâind-o şi Deborah rămase nemişcată ca o stană de piatră, îl văzu pe Zack încordându-se ca un arc şi îl auzi pe Albright râzând pe înfundate.

Zack răspunse mânios.

— Nu cred că avem prea multe să ne spunem, Diamond. Nu mai lucrez pentru tine.

Îi aruncă apoi o privire care o săgetă din cap până în picioare. Era un mesaj în ochii aceia de un albastru întunecat şi Deborah scăpă o uşoară exclamaţie ce îl făcu pe Dexter să o strângă şi mai aproape de el, continuând să fi mângâie sânul.

Reuşi să-şi adune curajul şi împinse mâna lui Dexter, apoi se întoarse spre el şi îi spuse rece.

— Dacă nu te superi, prefer să te aştept în

trăsură.

— Desigur, iubito, răspunse el calm dar cu ochii aprinși de furie. Albright te va însoți, ca să fiu sigur că nu te supără nimeni.

— Mulțumesc.

Apoi se întoarse spre Zack și înclină politicos capul.

— Bună ziua, domnule Banning.

În timp ce se îndepărta însoțită de Albright, simți privirea lui Zack urmărind-o. Genunchii începură să-i tremure și, probabil și Albright observă pentru că o prinse de braț.

— Te simți bine, doamnă?

Deborah sesiză tonul lui sarcastic și își îndreptă umerii, trăgându-și brațul din mâna lui.

— Mă simt bine, mulțumesc.

Albright aruncă o privire răutăcioasă în urma sa.

— Am auzit că Banning nu mai e la fel de rapid ca odinioară.

Deborah nu îi răspunse, iar când Albright încercă să o ajute să urce în trăsură, ea îi dădu

mâna la o parte. Albright dădu un pas înapoi și se uită la ea răutăcios.

— O femeie care s-a înhăitat cu o corcitură n-ar trebui să fie atât de îngâmfată, doamnă Diamond.

— Chiar așa? Ciudat sfat din partea unuia ca tine, domnule Albright, răspunse ea rece în timp ce se așează în trăsură.

Albright se apropie de ea, fixând-o cu ochii lui răutăcioși.

— Diamond este șeful meu, da văd că s-a legat de o femeie căreia îi place mai mult să se tăvălească prin blănuri. Tot ce ai sunt pământurile acelea ale lui Velázquez, datorită cărora te simți în siguranță și bănuiesc că ești conștientă de asta.

— Sunt sigură că soțul meu va aprecia cum se cuvine faptul că oamenii angajați de el bârfesc atât de nestingheriți pe seama afacerilor lui, răspunse ea cu același ton calm și rece, care părea să-l înfurie cel mai mult pe Albright. Poate îi voi spune soțului meu și atunci îți va mulțumi personal.

Îl văzu pe Albright îngălbenindu-se. Știa și el, la fel de bine ca și ea, că orgoliul lui Dexter Diamond nu ar fi îngăduit ca vreunul din oameni să râdă de el în spatele lui. Pedepsea aspru astfel de abateri.

Albright dădu înapoi rostind ca o amenințare:

— Poate îți voi face cadou scalpul lui Banning, când Dexter îmi va cere să fi ucid. Știu și eu câteva trucuri de-ale comanșilor și, trebuie să-ți spun, că o să-mi facă plăcere să le folosesc.

— Cred că Zack Banning nu este o pradă atât de ușoară cum îți place să crezi. Dacă ar fi fost, până acum era de mult mort.

— Da' nici mult n-o s-o mai ducă, îți promit eu asta.

Deborah ridică bărbia cu mândrie și își întoarse privirea. Îl văzu pe Dexter apropiindu-se și înțelese din expresia feței lui că drumul înapoi, spre Dublu D nu va fi deloc plăcut.

În noaptea aceea nu era nicio rază de lună care să-l trădeze. Zack aștepta neclintit ca o piară, întins pe burtă în iarba înaltă. Nu departe, zăcea

una din gârzi cu gâtul tăiat de la o ureche până la cealaltă. De data aceasta avea de gând să nu mai rateze nicio ocazie. Don Francisco nici nu bănuia ce urma să se întâmple.

Se ridică în genunchi și întinse mâna, luând largul sombrero al mexicanului mort. Îl îndesă pe ochi, își înfășură umerii în faldurile unui serape „împrumutat” tot de la mort și, cu pușca pe umăr și cuțitul în mână, porni calm spre cealaltă poartă principală a conacului Velázquez. Celelalte gârzi nu observară nimic suspect la el, și nu îl opriră.

— I Quién es? se răsti cineva în spatele lui și Zack se întoarse numai pe jumătate.

— Pedro.

Era un nume obișnuit și probabil Velázquez avea o mulțime de Pedro.

— I Que pasa?

— Nada de particular. I Yo say hambriento!

Celălalt îi răspunse cu un râs ironic.

— Alia baba frijoles.

— I Bueno.

Omul se întoarse iar Zack își continuă drumul

spre bucătărie. Cu părul negru și pielea arămie putea fi luat drept mexican de cineva care nu se apropia prea mult de el. Iar el nu avea de gând să lase pe nimeni să se apropie.

După colț văzu trei gărzi stând în pragul unei uși. În spatele lor se întindea un hol ce dădea spre salonul principal. Își imaginează că era locul în care trebuia să se afle Don Francisco într-o noapte rece ca aceasta, așa că se îndreaptă alene spre ei.

— ¡Hola, compadres! Salir al encuentro de el jafe.

— ¡Hasta donde? întrebă unul din ei.

— Por alii.

Zack arată înapoi și oamenii mormăiră ceva, dar porniră în direcția aceea. Fusesse mai ușor decât își imaginase. Intră nestingherit. Don Francisco se afla înăuntru. Era cu spatele spre Zack, ținea un pahar în mână și privea concentrat spre harta desfășurată pe biroul său.

Zack se strecură în salon și închise ușa în urma lui atât de ușor încât Don Francisco nu auzi. Nu s-a întoarce până când Zack nu ajunsese în

spatele lui. Atunci îl simți și se întoarse furios.

— I Quién es?

— Un amigo.

Îl văzu pe Velázquez îngălbenindu-se și așezând încet paharul pe masă.

— / Duc?

— Am spus: un prieten. Ce se întâmplă, Velázquez, nu ai prieteni? întrebă Zack batjocoritor. Nu e deloc înțelept. Iar acum, dacă încerci să strigi după ajutor, îți tai gâtul înainte ca cineva să ajungă până aici.

— Dacă o faci, nu mai ieși viu, zise Velázquez cu un ușor tremur al vocii.

— Oricum sunt mort. Nu-ți amintești? Iar dacă ai impresia că îmi pasă de amenințările tale, te înșeli. Te înșeli amarnic! Așa că vino încoace, cuminte și fără mișcări bruște. Noi doi avem ceva de discutat.

— Ce vrei de la mine, Banning? Vrei să mă omori. Știu asta. Dar n-am de gând să mă las ucis așa cum ai procedat cu Alfredo și Javier.

— Asta nu alegi tu. Alegerea ta este dacă muri

acum, aici, sau dacă îți asumi riscul de a mă urma și atunci vei trăi puțin mai mult. Se poate întâmpla orice înainte de a muri. No es verdad?

— Și, gemu Don Francisco. Ai dreptate.

Își umezi buzele uscate și privi spre lama ascuțită din mâna lui Zack.

— A fost o greșeală. N-am vrut niciodată ca tu să fii ucis.

— Dacă n-ai observat încă, spaniola mea este excelentă, Don Francisco. Iar acum, te rog, ia-o înaintea mea așa încât să nu pară nimic suspect. Dacă ești întrebat ceva și nu răspunzi așa cum îmi place, te spintec ca pe un porc și o să te chinui trei zile înainte să mori. Gândește-te la asta. Iar acum, să mergem.

Don Francisco ieși tremurând. Hainele lui subțiri nu îi ofereau prea multă protecție împotriva vântului rece al nopții. Zack îl urma îndeaproape, „îndemnându-i cu cuțitul.

— Por favor, nu mă tăia! tresări Velázquez.

— Nu te scânci. Și nu mai vorbi. Mergi înainte, îți spun eu când să te oprești.

Nu îi opri nimeni și în câteva minut; ajunseră la zidul din spatele curții. O poartă de lemn se deschise, lovită cu piciorul de Zack.

— După dumneavoastră, señor, zise el ironic:

Se îndepărtară până când luminile conacului rămaseră în urma lor. Niciuna dintre gărzi nu păru să fi vadă, și Don Francisco se simți copleșit nu doar de teamă dar și de furie.

— Gărzile mele nu sunt așa de vigilente curule-am spus.

Zack râse.

— Unii dintre ei au fost. Aceia sunt morți.

Don Francisco se cutremură, dar nu mai întrebă nimic. Zack îl urcă pe un cal, apoi se urcă și el pe armăsarul lui.

— Unde mă duci?

Zack nu se osteni să-i răspundă. Dădu pinteni calului și porni într-un galop sălbatic, trăgând după el și calul lui Velázquez. Se simțea pe deplin satisfăcut. Reușise singur ceea ce o armată întreagă se străduia fără niciun rezultat. Intrase în sanctuarul lui Don Francisco și îl scosese de-acolo,

fără să tragă niciun foc de armă. Îi fusese atât de ușor, încât aproape îi venea să râdă. Se întrebă ce ar fi zis Diamond despre isprava lui.

Trase de hățuri și se opri. Descălecă și își scoase sombrero-ul de pe cap și serape-ul de pe umeri. Se îndreptă spre Don Francisco să îl ajute să coboare.

Velázquez privi nervos în jur.

— Unde ne aflăm?

— Ce importanță are? ridică Zack din umeri, apoi își scoase cuțitul din teaca de la brâu și îl aruncă la picioarele lui Velázquez.

— Ce faci? strigă Don Francisco speriat.

— Îți acord o șansă. Este mai mult decât mi-ai oferit tu.

Era întuneric. Câte o rază răzleață de lună ieșea din când în când dintre nori. În depărtare urletul unui coiot singuratic sparse tăcerea.

— Nu pot lupta cu tine.

— Lasă-mă să-ți explic cum stau lucrurile. Poți ridica cuțitul și atunci mai ai o șansă. Sau aștepti să-l ridic eu și atunci te voi tăia în bucăți atât de

mici, încât nici coioții nu se vor bucura să te găsească prin iarbă.

Vocea lui Zack îi dădu fiori lui Velázquez. Privi în jur disperat, ca și cum ar fi căutat un ajutor. Zack zâmbi, înțelegând groaza ce îl cuprinsese. De mult așteptase clipa asta.

Așteptă cu brațele relaxate, privindu-l intens și, când în cele din urmă Don Francisco se aplecă după cuțit, piciorul lui Zack țâșni înainte drept în fața mexicanului, care se rostogoli pe spate. Cuțitul rămase în același loc, scânteind ca o invitație tentantă. Zack nici nu îl privi. Își aștepta prada să se ridice și să încerce din nou.

Don Francisco se ridică amețit, cu o mână ridicată la față. Își șterse cu mâneca sângele care începuse să-i curgă din nas și privi spre el cu ură.

— Vino. Încearcă din nou. Ești un bărbat curajos, nu-i așa? Poți lovi un bărbat legat și poți teroriza o femeie. Hai, Don Francisco, arată-mi ce fel de bărbat ești. Arată-mi că poți în curajos.

— Ești o corcitură blestemată, scrâșni Velázquez. Mestizo bastardo!

— Da, răspunse Zack rece. Încearcă să mă omori, dacă mă urăști atât de mult. Știu că nu sunt legat, dar măcar ai putea încerca, nu?

Velázquez întinse din nou mâna și din nou piciorul lui Zack îl izbi, lovind de data aceasta în gât, și trimițându-l la pământ horcăind după aer. Se ridică iar și din nou Zack îl doborî. După câteva încercări de acest fel, Don Francisco rămase la pământ, aproape leșinat și cu fata plină de sânge.

Zack simți că se făcuse dreptate. Se aplecă spre el și îi ridică capul înșfăcându-l de păr. Privi spre el, în timp ce Don Francisco abia mai respira.

— Arăți jalnic, Don Francisco. Te năpustești asupra celor slabi și neajutorați, dar nu ești în stare să te aperi.

Îi trecu ușor vârful cuțitului de-a lungul obrazului și îl văzu tremurând, lacrimile începând să-i curgă pe obrajii însângerați. Zack se simți cuprins de dezgust.

— Ar trebui să te ucid, dar nu merită bătaia de cap pe care aş avea-o de pe urma ta. Dacă ții la viața ta nu vei mai face niciodată prostia să te

apropii de mine. Și nici nu îi vei mai provoca lui Deborah alte necazuri. Dacă aud așa ceva, și voi auzi, te voi căuta din nou. Iar data viitoare nu vei mai avea scăpare, înțelegeți?

— Și, și Nu mă ucide. Voi face tot ce vrei, jur.

— Sunt sigur de asta.

Zack se ridică și se îndreaptă spre armăsarul lui. Când se întoarse, îi întinse lui Don Francisco o bucată de hârtie.

— După ce semnezi aici, te voi urca pe cal.

Fără să mai citească sau să întrebe ce conținea hârtia, mexicanul semnă cu tocul întins de Zack.

— Acum mă duci înapoi la conac?

Zack împături mai întâi meticulos hârtia și îi dădu drumul în buzunarul vestei, apoi răspunse.

— Nu. Am o surpriză plăcută pentru tine. Sunt singur că o să-ți placă.

Mexicanul îngăimă câteva proteste, dar Zack nu îl luă în seamă și îl urcă pe șaua calului, legându-i mâinile.

Era aproape dimineată când Zack îl părăsi pe

Velázquez. Când ajunse în vârful dealului se opri și privi în urmă. Don Francisco Hernando Velázquez y Aguilar rămăsese legat de un stâlp, asemeni unui sacrificat. Era prima imagine pe care avea să o vadă Dexter Diamond în dimineața aceea, ieșind din casă.

Se întrebă ce va gândi Diamond când se va trezi cu o asemenea pradă chiar în propria-i curte. Era interesant. De știut.

Era o tentație căreia Diamond nu avea cum să fi reziste, gândi și dădu pintoni armăsarului, râzând în timp ce se îndepărta în galop.

403 - 410 Capitolul 26

— Dexter, nu se poate! Cum să faci asta? De ce Dexter? Ce să cred?

— De ce nu? zâmbi Dexter cu răutate, ridicând o sprânceană. E un cadou.

— E o crimă! strigă Deborah.

— Este al naibii de frumos ca să fie adevărat, asta e, răspunse el întorcându-și privirea spre Velázquez.

Don Francisco stătea ghemuit într-un fotoliu din salon privind îngrijorat spre pistolul lui Frank Albright.

— Are dreptate, îndrăzni el să spună. Dacă mă ucizi vei fi arestat pentru crimă și, probabil, spânzurat.

— La naiba, Velázquez, te afli pe proprietatea mea! Cine crezi că mă va aresta pentru că am împuşcat un om care a intrat nepoftit pe pământul meu? Șeriful Carpenter? Nu, eu nu cred.

— Nu ești curios să afli cum am ajuns aici? întrebă Velázquez, privind spre Diamond cu singurul ochi pe care îl mai putea ține deschis.

Fata lui era acum aproape de nerecunoscut, plină de creștături și umflături sângerii. Deborah se cutremură și își întoarse privirea. Știa că nu avea de ce să-i fie milă de el, însă se gândi că nu era omenește ceea ce i se întâmplase lui Velázquez. Trebuia cel puțin să fie dat de mâna autorităților.

— Da, ia zi-mi cine te-a adus aici. Trebuie să fie un bun prieten de-al meu, dacă a riscat atât de

mult să facă asta pentru mine.

Velázquez râse sarcastic.

— Poate. Și poate este un și mai bun prieten al soției tale.

— Ce tot spui acolo? se răsti Diamond și Debo. - rah se simți străbătută brusc de un fior rece sub privirea lui Don Francisco.

— Vreau să spun, señor, că Zack Banning este acel „bun prieten” care s-a gândit să mă ofere ție drept cadou. Așa că, dacă mă ucizi așa cum intenționezi, cazi și tu în cursă. E într-adevăr diabolic acest señor Banning, nu crezi?

Diamond înjură cumplit și lovi cu pumnul în perete.

— Voi pune mâna pe corcitura aia blestemată, de-ar fi să fie ultimul lucru pe care-l fac.

Deborah se cutremură și se ridică în picioare.

— Eu mă duc în camera mea.

Se întoarse să plece, dar Diamond îi tăie calea.

— Știai ceva despre asta?

— Nu, cum aș fi putut ști? Nu fac un pas fără să fiu supravegheată de oamenii tăi.

Crezu că Diamond nu o va lăsa să plece, dar îl văzu făcând un semn unuia din oameni să o însoțească.

Diamond părăsi salonul urmată de cineva, la câțiva pași distanță. Cel puțin nu era Albright. Era un tânăr pe care nu îl mai văzuse până atunci, dar purta și el pistoale la șold, ca toți pistolarii angajați de soțul ei.

În fața ușii dormitorului se opri și arătă spre un scaun aflat în hol.

— Poți sta aici. Am de gând să dorm puțin.

— Da, doamnă. Sper să vă odihniți.

Deborah se opri o clipă în ușă și se întoarse spre tânăr. Vocea lui era blândă și politicoasă.

— Cum te cheamă? întrebă ea.

— Lonny King, răspunse el, luându-și pălăria de pe cap.

Deborah îi zâmbi.

— Îți mulțumesc că ai fost atât de politicos, domnule King. Într-adevăr, sper să mă pot odihni.

Închise ușa în urma ei și se îndreptă spre pat. În dimineața aceea se îmbrăcase repede, auzind

zarva de afară. Judith se repezi înapoi în camera ei când îl văzuse pe Don Francisco, și bănuia că și acum era tot acolo, ascunzându-se. Biata Judith. Era vizibil că se îndrăgostise de Dexter, iar el părea să nu observe. Deborah oftă. Pe vremea când trăia încă la Natchez nu își închipuia că viața poate fi atât de complicată. Ce naivă fusese!

Se aplecă și scoase de sub saltea scrisoarea pe care o primise de la domnul Potter. O citise de atâtea ori încât aproape o memorase. Și totuși, încă mai savura cuvintele acelea pe care o mână necunoscută i le scrisese. Era un scris de mână îngrijit și feminin. Se întreba dacă femeia care îi scrisese îl iubea pe Zack. Probabil că da, pentru că altfel nu ar fi scris niciodată o astfel de scrisoare:

Doamnă Diamond.

Nu mă cunoști, însă sunt o prietenă de-a lui Zack Banning. El nu știe că ți-am scris și aș prefera nici să nu afle. Am vrut doar să știi că el nu te-a uitat. Dacă într-adevăr ții la el, ar fi bine să (i amintești acest lucru. Am avut grijă de el

când a fost rănit și l-am auzit repetându-ți numele de nenumărate ori. Zack te iubește. Și n-aș vrea să fi văd iar hoinărind fără să știe ce simți pentru el. Te rog, dacă fii ia el, spune-i.

Era semnată Sally Martin.

Deborah privi un timp rândurile, încercând să-și imagineze cu arată femeia care ținea atât de mult la Zack încât să încerce să intervină pentru a-l ajuta. Apoi împături scrisoarea și o ascunse sub saltea. Își imagină ce s-ar întâmpla dacă Dexter ar găsi o astfel de scrisoare.

Se așeză pe marginea patului și privi spre fereastră la dealurile ce se întindeau în depărtare. Se gândea adesea la comanși. Oare reușiseră să rămână liberi sau guvernul îi adunase în vreo rezervație? Era și ea obosită de atâta moarte și război.

Își mângâie ușor abdomenul și se gândi dacă era bine să fi spună lui Zack de copilul lui. Era dreptul lui să știe, dar ar fi cauzat și mai mari necazuri. Dexter nu ar fi eliberat-o, iar Zack ar fi

venit să o ia. S-ar fi ajuns din nou la împușcături și la alți morți. Nu, nu putea risca viața nimănui. Era mai bine să îl lase să creadă că nu-l iubește, decât să știe adevărul, dar să nu poată fi împreună.

Închise ochii și se întinse în pat, gândindu-se cum ar fi trebuit să fi fie viața.

Judith își băgă capul pe ușa.

— Deborah, Dexter vrea să te vadă.

Îi luă câteva clipe să se trezească și să se dezmeticească de-a binelea.

— Ce vrea?

— Nu știu, dar pare foarte agitat. Cred că e încă furios că i-a lăsat pe Don Francisco să plece.

— Ar fi trebuit să fi treacă până acum. Asta s-a întâmplat acum o săptămână.

Se ridică din pat, ținându-și cu greu ochii deschiși. De o vreme îi era tot timpul somn.

— Poate așa trebuia, dar l-am auzit vorbind cu câțiva din oamenii lui.

— Sper că nu pune la cale ceva primejdios, izbucni Deborah.

— Ești îngrijorată pentru el?

— Sunt îngrijorată din cauza acestor lupte care nu se mai termină, răspunse replică Deborah. Dacă îți amintești, chiar ieri au mai fost uciși încă doi dintre oamenii noștri.

— Sigur că îmi amintesc. Sunt singura cu care Dexter stă de vorbă, în timp ce tu stai ascunsă în camera ta.

— Mă acuzi, Judith? Ar trebui să știi cum mă simt.

— Da, știu, răspunse ea încet. Dar Deborah, ar trebui să-l înțelegi pe Dexter. Nu e atât de aspru cum ți se pare ție, este doar foarte îngrijorat.

Deborah văzu tristețea din ochii lui Judith și înțelese cât de mult ajunsese să țină la Dexter. Prea mult. Oare când se întâmplase? Nu observase pentru că nu îi păsase de așa ceva și știa că verișoara ei nu ar fi recunoscut niciodată. Era o trădare. Prima oară când îl trădase pe Șoim, fusese totuși din dragoste pentru ea. Doamne, ce încurcăturii Ar fi vrut să fi spună lui Judith să se ferească de Dexter, dar știa că nu o va asculta.

— Îmi vine greu să cred că Dexter e îngrijorat

de soarta mea, zise Deborah încet. Poate e îngrijorat că pierde pământurile lui Velázquez, dar nu că m-ar pierde pe mine.

Judith își trădă nervozitatea.

— Ești încă supărată pentru că te-a lovit când a aflat de copil?

— Tu n-ai fi?

— Ba da, un timp. Dar ar trebui să-l înțelegi. A fost foarte jignit și supărat.

— Înțeleg, zise Deborah privind-o pe Judith în ochi. Mă voi gândi la ceea ce mi-ai spus, data viitoare când se va simți jignit și supărat. M-ar putea lovi atât de tare încât să pierd copilul. Și am sentimentul că asta și vrea.

Judith roși, dar continuă să fi ia apărarea lui Dextej.

— Îl judeci greșit, nu vei vedea așa ceva.

— Iar tu nu vei vedea adevărul! replică Deborah în timp ce își strângea părul cu o panglică.

Câteva lacrimi se iviră pe genele lui Judith.

— Te rog, iartă-mă. Am spus lucruri

îngrozitoare fără să vreau.

Deborah reuși să fi zâmbească.

— Știu. Suntem amândouă prinse ca într-o plasă de păianjen. Și niciuna din noi nu știe cum să iasă din ea.

— Cred că ai dreptate.

— De ce vrea Dexter să mă vadă? întrebă Deborah în timp ce ieșeau din cameră.

Judith ridică din umeri.

— Nu știu. Dar arată cu toții ca niște tauri întărâtați.

Când intră în salon, razele soarelui îi orbiră o clipă privirea, împiedicând-o să vadă. Apoi unul dintre bărbați se întoarse spre ea. Îl privi și simți că îi stă inima. Era înalt și subțire, cu părul blond atârându-i pe umeri. O privea rânjindu-i animalic. Mai văzuse figura aceasta odată, sus în munți, când bărbatul încercase să o cumpere de la Vultur Alb.

— Comancheros, murmură ea.

Bărbatul arătă spre ea, apoi se întoarse spre ceilalți. Deborah îl văzu pe Frank Albright

rânjindu-i satisfăcut, apoi văzu chipul îngrijorat al lui Lonny King și înțelese că se petrecea ceva rău.

— Deborah, zise Dexter, omul acesta spune că te-a întâlnit și înainte.

— Sigur că am întâlnit-o, zise blondul, apropiindu-se de ea. Ultima oară când am văzut-o purta haine din piei de cerb și aparținea unui cerb foarte chipeș.

Fața lui Diamond era ca o mască de gheață. Deborah simți disperarea copleșind-o și aproape nu o mai mirară cuvintele pe care le rosti în continuare acel comanchero.

— Am auzit că Șoim se tot învârte pe aici și își spune acum Zack Banning. Ai face bine să-ți păzești femeia, Diamond, pentru că indianul acela s-ar putea să încerce să o fure din nou.

Deborah înțelese din privirea lui Dexter că o va face să plătească pentru greșala ei. În spatele ei, Judith spuse ceva, dar nu mai distinse cuvintele. În fața ei se învârteau doar chipurile amenințătoare ale lui Dexter, ale blondului comanchero și Franc Albright.

— Ce vrei să spui? îl săgeta Zack pe șerif cu o privire pătrunzătoare.

— Ceea ce am spus deja, Banning. După isprăvile pe care le-ai făcut, ar trebui s-o ștergi de-aici. Ai reușit să fi stârnești și pe Velázquez și pe Diamond și m-am săturat să tot îngrop oameni.

— Am încălcat vreo lege?

Carpenter oftă din adâncul rărunchilor.

— Nu. Nu te pot acuza de nimic. Velázquez nu a depus nicio acuzație împotriva ta.

Zack zâmbi în colțul gurii.

— Poate el nu, dar eu aș putea să fac așa ceva.

— Cum adică?

— Într-o vreme se zvonea că sunt mort. Velázquez m-a împușcat și m-a lăsat să mor în deșert. Este norocos că nu am făcut și eu același lucru. Totul e relativ. Moartea este moarte și, cel mai adesea, omul moare după cum a trăit. Fiecare dintre noi mai are și câte o șansă. Don Francisco a ratat o astfel de mare șansă când nu s-a asigurat că sunt într-adevăr mort.

— Asta așa e. Dar dacă îl ucizi acum, vei fi

condamnat la spânzurătoare pentru crimă. Simplu. Am și așa destule necazuri cu oamenii lui și ai lui Diamond. Au stârnit un adevărat război.

— Atunci spune-i toate astea lui Diamond, nu mie.

— La naiba, vă spun tuturor! se înfurie Carpenter, lovind cu pumnul în masă. Pleacă din oraș, Banning. Nu vreau să aflu de moartea ta.

Zack își îndreptă umerii.

— Viața și moartea mea îmi aparțin. Nu trebuie să preocupe pe nimeni.

— Nu cred că e chiar așa, zise Carpenter privindu-i în ochi. Nu trăiești pe lumea asta doar pentru tine însuși. Viața ta poate să intereseze și pe altcineva și, dacă ai fi ucis, poate ar suferi. Cred că îți dai seama la ce mă refer...

Pentru câteva momente Zack nu spuse nimic. Apoi trase adânc aer în piept și încuviință din cap.

— M-am gândit la asta. Dar ea se află în grija cuiva, iar eu nu mai pot face nimic.

— Ba da, poți! Ai putea s-o scutești de suferința de a veni la înmormântarea ta. De obicei

nu te gândești la femei dar, de data aceasta, ar trebui s-o faci. E o femeie delicată și deosebită. Nu merită să o faci să sufere. S-a chinuit deja destul.

— Cum de știi toate astea?

— La naiba, nu sunt prost, Banning. Dacă am fost într-atât de fraier să accept să fiu ales șerif și să mă trezesc în mijlocul acestui război al fermierilor, asta nu înseamnă că sunt orb sau surd. Nu sunt mulți cei din Sirocco care să nu fi aflat ce s-a întâmplat la conacul Velázquez. Ea te-a crezut mort și s-a măritat cu Diamond ca să scape de mexicanul acela nebun. Așa că, dacă îți pasă de ea măcar puțin, pleacă din oraș.

— Voi ține minte ce mi-ai spus, răspunse Zack încordat. Îți mulțumesc pentru discuția asta amicală.

— Oricând, cu plăcere, mormăi Carpenter.

Zack trânti ușa în urma lui și privi în lungul străzii un moment, înainte să treacă dincolo de poartă.

La naiba, ce-i păsa lumii de problemele lui?! auzise atâtea bârfe și minciuni toată viața și nu îl

afectaseră. Dar Deborah! Doamne! Nu merita să se bârfească pe seama ei, să vadă cum oamenii întorc capul după ea și șoptesc în spatele ei. Șeriful avea dreptate.

Dacă pleca din oraș, bârfa urma să se stingă încet. Altceva nou ar fi înlocuit-o. Diamond și Velázquez n-aveau decât să se omoare între ei și orașul ar fi vorbit despre asta o vreme. Păcat că Diamond nu cedase tentației de a-l ucide pe Velázquez. S-ar fi bucurat să fi vadă la pământ pe amândoi.

Ieși în stradă. Simțea nevoia să bea ceva. Apoi va pleca din oraș și o va lăsa pe Deborah să-și trăiască viața în liniște. Spera că va fi fericită măcar ea. Nimic din ce i se întâmplase nu fusese din vina ei.

Când intră printre oamenii din cârciumă trecu o rumoare. Păși fără să privească la nimeni și se opri la bar, cerând o bere. Cârciumarul îi întinse berea, apoi se dădu înapoi ca și cum s-ar fi temut. Pianul porni să se audă din nou. Zack se simți privit și ridică ochii spre oglinda din față. Zâmbi în

colțul gurii. Frank Albright stătea la masă, cu spatele lipit de perete și se uita la Zack pe sub borul pălăriei. Zack se răsuci puțin, astfel încât să fi vină mai la îndemână să-și scoată pistolul, apoi se sprijini într-un cot de bar și începu să-și bea berea. Aștepta.

Din toate cârciumile din Sirocco, intrase tocmai aici, unde dăduse peste Albright. Confruntarea era inevitabilă și știa din instinct că Albright îl va provoca.

Peste zece minute și îl văzu pe Albright ridicându-se de la masă, în timp ce un tinerel îl apucă de braț.

— Nu, Albright! Lasă-l în pace!

Dar se părea că Albright nu asta avea de gând. Își scutură brațul și se îndreptă spre bar în timp ce pianul amuți brusc, iar cei câțiva băutori se ridicaseră grăbiți de la mese, preferând să-și păzească viețile.

— Hei, Banning!

Zack îl ignoră, aruncând o privire în oglindă și urmărind mișcările din spatele său. Vocea lui

Albright se auzi din nou, de data aceasta mai războinică.

— Banning, cu tine vorbesc!

— Te-am auzit.

Zack nu se obosi să se întoarcă, ca și când Albright nu îl interesa. Își trase berea lângă el și mai luă o înghițitură, privindu-l pe Frank Albright reflectat în oglindă.

Tânărul care era cu Albright se ridică de la masă, strigându-i din spate.

— Șerifului n-o să-i placă auzind că te-ai vârat în bucluc și ai dat iar oamenilor apă la moară să vorbească.

— Taci, Lonny! zise Albright fără să se uite la el. Asta nu privește pe nimeni. Eu și Banning avem de încheiat niște socoteli.

Zack se întoarse încet, sprijinit cu spatele de bar, cu coatele proptite de margine și îl fixă pe Albright cu o privire de gheață.

— Cred că mă confunzi cu altcineva. Eu nu fac afaceri cu șerpaii.

Îl văzu pe Albright încleștându-și fălcile.

— Ești dat naibii pentru o corcitură. Nu cumva ăștia sunteți voi, comanșii? Niște șerpi? Bănuiesc că te simți ca acasă în cuibul lor, nu-i așa?

— Ai dreptate, Albright, răspunse Zack încet spre surprinderea celuiilalt. Mă simt mai bine printre șerpi decât printre oameni ca tine.

Furia izbucni în privirea lui Albright și fața îi deveni stacojie. Dădu cu piciorul într-un scaun ce i se afla în cale și mai înaintă doi pași.

— Vino să vorbim afară.

— Nu am chef să ies în mijlocul străzii doar ca să mă uit la tine cum mori, Albright.

Zack se întoarse la bar și îl auzi pe Albright izbucnind în spatele său, înecat de furie.

— Naiba să te ia, Banning! întoarce-te și luptă!

Zack îl ignoră. Un murmur trecu printre bărbații care rămăseseră să fi privească, dar nu îi păsa. N-aveau decât să creadă ce voiau. Nu voia să se lase provocat de Albright dacă putea să evite răfuiala.

Cu mișcări atente și studiate își ridică halba de bere și bău încet. Cârciumarul apăru de după

bar și îl privi neîncrezător. Auzi pe cineva tușind în spatele său.

Un zâmbet amar îi apăru în colțul gurii. Știa ce gândeau oamenii. Credeau că și-a pierdut abilitatea, că se temea să mai lupte. Însă nu se temea.

Moartea i se părea o soluție bine venită, fața nu ceea ce îl aștepta de acum înainte - ani lungi de singurătate.

— Banning! se răsti din nou Albright.

Zack îi văzu mișcările în oglindă, se întoarse răsucindu-se pe călcâie și se lăsă în jos cu pistolul în mână.

Împușcăturile răsunară asurzitor în cârciumă. Se auziră țipete, oamenii se împrăștiară care încotro. Zack rămase pe jumătate ghemuit, cu ochii pe întredeschiși din cauza prafului de pușcă ars.

Albright căzuse pe spate, împins de forța glonțului ce îl lovise și zăcea ghemuit la podea, ținând încă pistolul strâns în mână. Lonny îl privi o clipă apoi ridică ochii spre Zack.

— Îți place? izbucni Zack aspru.

— Nu. L-am spus să nu o facă, răspunse tânărul.

Zack dădu din cap și, când nimeni nu mai mișcă, se ridică încet. Glonțul lui Albright îi arsese brațul drept. Își puse din nou pistolul în toc și se sprijini de bar privind cum oamenii veniră să-l ridice pe pistolarul care gema la podea și să-l ducă la doctor.

— Ai tras bine, domnule, zise Lonny încet. Dar domnul Diamond nu va crede că nu tu ai provocat încăierarea asta.

— Diamond nu mă interesează.

— Nu, dar s-ar putea să devină el cel interesat.

— E o amenințare? întrebă Zack rece.

— Nu, domnule, un sfat.

Cu o tresărire de surpriză, Zack îl privi pe tânăr mai atent.

— Voi ține minte, zise în cele din urmă.

Tânărul mai zăbovi o clipă, ca și cum ar fi vrut să mai spună ceva dar, în cele din urmă se

răzgândi.

Zack se întoarce și continuă să-și bea liniștit berea. După cum îl știa pe Carpenter, se aștepta să îl vadă venind în câteva minute să îl aresteze. Nu se înșelase.

Șeriful Carpenter clătină din cap cu nemulțumire și întinse mâna după pistolul lui Zack.

— Te-am sfătuit să părăsești orașul, Banning.

— Mda. Am întârziat.

— Trebuia să te rețin și să-ți aduc aminte că o crimă se pedepsește cu spânzurătoarea.

— Crima poate, dar nu legitima apărare.

— Nu cumpăr eu glumele tale. Tu și Albright v-ați dușmănit dintotdeauna. Dacă moare, ajungi la ștreang.

Tânărul care fusese cu Albright își dresе glasul.

— Scuză-mă șerifule. Frank Albright a tras primul. Dacă întrebi oamenii, vei afla același lucru.

— La naiba, băiete, nu era prietenul tău?

Lonny King își ridică bărbia.

— Lucram împreună. Asta e tot.

— Bine. Du-te acum și spune-i lui Diamond că unul din oamenii lui a fost împușcat. Și mai spune-i să rămână acasă și să lase legea să-și spună cuvântul. Dacă Albright moare, se va face un proces cinstit. Jurații vor decide dacă a fost legitimă aDărare sau crimă.

— Un proces cinstit în orașul acesta, șerifule? întrebă Zack batjocoritor, în timp ce Carpenter îl împinse într-o celulă goală și încuie zăbrelele în urma lui. Visezi.

— Probabil visez. Ți-am spus să pleci. De ce nu m-ai ascultat?

Zack își lipi fruntea de gratii și zâmbi în colțul gurii.

— Te ascult acum.

— Acum e prea târziu, prietene.

Carpenter se îndreaptă spre biroul lui. Zack înțelese că șeriful avea dreptate. Era prea târziu.

Întotdeauna pentru el era prea târziu.

Capitolul 27

— Târfă nenorocită!!! Deborah rămase nemișcată în fotoliul din salon, încercând să nu-l lase pe Dexter să vadă cât era de înspăimântată. O auzi pe Judith protestând.

— Dexter, te rog! Nu a fost așa cum crezi.

— E o problemă între mine și Deborah, se răsti Dexter. Pleacă de-aici!

— Nu pot, răspunse Judith înaintând spre el. Deborah nu ar fi făcut niciodată așa ceva dacă nu ar fi fost forțată. La început a fost îngrozită, apoi el a devenit atât de blând, atât de convingător... bănuiesc că ea a procedat așa cum ar fi făcut orice femeie în astfel de situații. Era singura mângâiere pe care o avea atunci, oftă Judith. Dacă aș fi întâlnit aceeași blândețe m-aș fi agățat și eu de ea.

Diamond își îndreaptă privirea spre ea.

— Știu. Mi-ai mai spus asta. Îmi pare rău pentru ce vi s-a întâmplat, dar, la naiba, cel puțin tu nu te-ai îndrăgostit de sălbaticul ăla care te-a violat!

Deborah se cutremură. Așadar, Judith

discutase cu Dexter și nu cu ea. Se întrebă de ce. De ce oare verișoara ei preferase să discute astfel de lucruri cu un bărbat ca Dexter Diamond?

Trecându-și o mână prin păr, Dexter făcu câțiva pași nervos prin cameră și se opri câteva momente privind-o pe Deborah. Părea prins între furie și dezgust. Rămase neclintită, așteptând în tăcere, încercând să-și păstreze calmul și să nu reacționeze, indiferent ce i-ar fi spus.

— Nu voi divorța, spuse el după un moment de tăcere. Nu vreau să-i aud pe toți zicând că l-ai preferat pe sălbaticul acela în locul meu. O să fiu destul de bătut de soartă dacă ai de gând să-i naști bastardul. Nu o să-i zdrobesc capul de pereți, așa cum aș vrea, dar o să dispară din casa mea imediat după ce se va naște. Singura alegere pe care o poți face este unde o să-l trimiți. Dacă o să mi te împotrivești, îți jur că îl voi ucide, mă înțelegeți, Deborah?

Deși încercase să tacă, Deborah își ridică privirea spre el cu ochii scânteind de teamă și de furie.

— Asta e tot ce te face să mă ții lângă tine?
Orgoliul?

— Nu, nu e doar orgoliul. E o miză mult mai mare în joc, și știi asta.

Deborah se ridică în picioare.

— Ce? Pământurile lui Velázquez, pe care le vrei atât de pătimăș încât ai fi în stare să ucizi pentru ele? Vrei să îți spun că nu am nevoie de pământul acesta? N-ai decât să-l păstrezi.

— Nicio lege nu mă va lăsa să le păstrez dacă pleci. Vei rămâne aici.

Deborah se apropie de el și rosti încet.

— Nu voi renunța la copilul meu, Dexter Diamond. Iar dacă vei încerca să fi faci vreun rău te ucid cu mâna mea. Sper că am vorbit suficient de clar.

Diamond rămase împietrit, cu ochii măriți și cu gura deschisă.

— Ai înnebunit? Îngăimă el în cele din urmă.

— Nu. Cred că pentru prima dată după atâtea luni sunt în stare să judec așa cum trebuie. M-am măritat cu tine, Dexter, și dacă insiști să rămân cu

tine, așa voi face. Dar, Dumnezeu îmi e martor, dacă încerci să faci vreun rău copilului meu, nu va fi niciun loc sub soare unde să poți scăpa. Voi avea grijă de asta.

— Și cum crezi că vei reuși? întrebă și Diamond furios, revenindu-și puțin după primul șoc.

— O voi ajuta eu, rosti Judith încet și Diamond se răsuci pe călcâie privind fix la ea. Deborah a trecut prin prea multe. Nu o mai amenința și tu, Dexter. Te rog.

Fața lui Dexter se întuneacă.

— Deci te-ai întors și tu împotriva mea. Credeam că m-ai înțeles, Judy.

Buzele ei tremurară, dar rosti cu fermitate:

— Te înțeleg, dar nu te pot lăsa să fi faci vreun rău. O iubesc. E verișoara mea. Nu mă sili să aleg între tine și ea, te rog.

Diamond rămase câteva clipe privind năucit când la una, când la cealaltă. În cele din urmă spuse:

— Nu promit nimic. Dacă voi fi nevoit să îl văd

în fiecare zi pe bastardul lui Zack Banning, nu știu cum mă voi putea stăpâni să nu-l ucid.

Se întoarse și ieși din salon, trântind ușa în urma lui atât de tare, încât Deborah tresări. Însă tot atunci, pentru prima dată, simți ceva mișcând în pântecul ei. Rămase liniștită, învăluită într-o senzație stranie de pace sufletească. Era copilul ei, al ei și al lui Zack. Își aduse dintr-odată aminte de chipul lui când îi spusese cum fusese silit să crească înconjurat de ură. Ura aceasta îl alungase de acasă, de lângă mama lui și înțelese că ea nu trebuia să îngăduie că așa ceva să se întâmple copilului ei. Nu trebuia să îl învețe să trăiască în ură. Și nu voia să se trezească într-o zi că va păți asemenea mamei lui Zack; să-și vadă copilul dispărând din viața ei.

Fără să-și dea seama se cufundase în gânduri, ținându-și ochii închiși. Când îi deschise, o văzu pe Judith privind-o.

— Nu pot să fac așa ceva, Judith, zise ea.

— Înțeleg. Te voi ajuta. Numai că nu prea știu cum.

Deborah zâmbi cu amărăciune.

— Nici eu nu știu.

Judith se apropie de ea și o cuprinse în brațe.

— Ne vom gândi la ceva, șopti ea.

— Da. Ne vom gândi la ceva...

Razele soarelui proiectau gratiile pe podeaua celulei lui Zack. Nu mai fusese niciodată închis până acum. La început celula i se păruse prea mică și își petrecuse timpul măsurând-o cu pasul. Și așteptând ca Frank Albright să moară.

Acum se resemnase. Își dorea ca ticălosul acela să moară sau să supraviețuiască, dar să se întâmple odată ceva. Până și ștreangul era mai bun decât ceea ce trăia el acum!

Se întinse în pat, cu brațele sub cap. Trupul îi era perfect relaxat și încercă să își elibereze mintea de orice grijă. Se gândi la cerul albastru și la vântul care îi mângâia fața, la armăsarul lui, ducându-l în galop peste dealuri. Își imagina până și vocea lui Deborah, vedea părul ei strălucind în lumina soarelui.

Dumnezeule, înnebunea dacă se mai gândea la

ea! Trebuia să încerce să o uite. Era o tortură să își amintească pielea ei catifelată, lumina ochilor ei căprui, gustul buzelor. Simți o durere în coșul pieptului și se ridică brusc în picioare.

— Banning! îl auzi pe Carpenter și întoarse capul. Ai un vizitator.

Zack îl privi surprins. Nu avea cine să îl viziteze. Nu avea nici prieteni, nicio familie căreia să fi pese de el. Îl văzu pe Carpenter făcând loc cuiva să intre.

— Rămâi doar cinci minute, tinere.

Zack se ridică încet, curios. Când tânărul se apropie și se opri în fața celulei simți o și mai mare nedumerire. Era tânărul care fusese cu Albright la cârciumă. Așteptă în tăcere să afle de ce venise.

— Domnule Banning, zise tânărul încet, înaintând și lipindu-și fața de gratii. Numele meu este Lonny King. Sper să nu te supere venirea mea.

Zack ridică din umeri.

— Nu sunt tocmai ocupat acum.

— Da, observ. Știu că te întrebi de ce am venit.
Am un mesaj pentru tine din partea cuiva.

Zack îl privi îngustându-și privirea.

— Un mesaj?

— Da, încuviință Lonny. Mi s-a spus că vei înțelege ce înseamnă.

Zack rămasa nemișcat privind cum Lonny King își descheie primii nasturi și trase de sub cămașă ceva legat de gât.

Înlemni.

Înainte ca Lonny să îi întindă obiectul acela înțelese ce era. Întinse mâna printre gratii și luă talismanul cu pene de vultur.

Fragmente disperate de amintiri îi reveniră brusc în memorie. O văzu pe Deborah, luna plină luminând deasupra ei, ochii căprui privindu-l cu disperare. În spatele lui războinicii comanși alergând în preeria Texasului. În fața lui... Fort Richardson și sfârșitul speranțelor sale. Și își auzi propria voce, rostind rece și indiferentă fiecare cuvânt, deși îl durea ceea ce spunea:

Acesta a fost al tatălui meu. L-a dăruit mamei

mele să îl caute atunci când va dori să-i găsească. Când am crescut mi-am găsit tatăl cu ajutorul acestui talisman. Să faci același lucru dacă vei avea nevoie vreodată de mine.

Ridică privirea spre Lonny King.

— Ai spus că acesta e un mesaj?

— Da. Doamna Diamond mi-a spus că vei înțelege.

Zack strânse talismanul în palmă.

— Da. Am înțeles.

Un vânt rece umflă perdelele de la fereastra dormitorului și Judith se ridică să o închidă.

— S-a făcut frig.

Deborah se trezi din reverie și își întoarse privirea deasupra focului care ardea vesel în cămin.

— Atât cât poate fi de frig aici, bănuiesc.

— Bineînțeles, nu e atât de frig cum era acasă, zise Judith întorcându-se la locul ei de lângă foc.

— Da. Nu e ca acasă. La Natchez erau cele mai pătrunzătoare friguri din câte am simțit vreodată.

Un butuc pocni în cămin, împrăștiind scânteii și Deborah îl privi ca și cum ar fi fost hipnotizată. Încercă să-și amintească de Natcez și de zilele copilăriei, când era atât de fericită și inocentă, dar totul părea a fi avut loc cu multă vreme în urmă. Demult.

Uneori când închidea ochii, îl revedea pe Zack așa cum îl cunoscuse prima dată. Părea înspăimântător atunci, cu pielea lui arămie și ochii albaștri, cu părul negru ajungându-i până la umeri. Cum de începuse să îl iubească într-un timp atât de scurt? Nici ea nu înțelegea.

Își strânse brațele în jurul ei, cuprinzându-și pântecul. Copilul se mișca adesea, și fiecare mișcare a lui o făcea să se simtă și mai legată de ființa ce creștea înăuntrul ei. Copilul lui Zack. Copilul lui Șoim.

Și ea spera... spera fără încetare... într-un miracol.

— Crezi că va veni? întrebă Judith.

Deborah tresări și își ridică privirea spre ea.

— Va veni.

— E în închisoare, Deborah. Pentru că l-a împușcat pe Frank Albright. Chiar dacă Albright trăiește, ceea ce mă îndoiesc că se va întâmpla, vor găsi un alt motiv să îl spânzure pe Zack. Oamenii se tem de el.

— Va veni.

Judith îi puse o mână pe braț și zise blând:

— Sper că va veni și sper că vei lua hotărârea care trebuie.

— Cred că am luat-o deja. Dexter nu va accepta niciodată copilul lui Zack, mai ales acum, când știe că Zack este cel care m-a ținut în tabăra comanșă. Deși nu înțeleg de ce face o astfel de diferențiere.

— Probabil simte că l-ai înșelat, zise Judith încet. Îți amintești de ziua când mi-am scrântit genunchiul și el m-a dus înapoi la conacul lui Don Francisco?

— Da.

— Pe drum mi-a vorbit numai despre tine: cât ești de delicată și de cinstită, și toate celelalte lucruri pe care și le dorea la o femeie. Apoi când

ai întârziat, a crezut că Banning ți-a fi făcut ceva.

— Și atunci i-am spus că mă simt insultată de aluziile lui, rosti Deborah gânditoare. Da, acum înțeleg de ce se simte înșelat.

— Este un bărbat foarte orgolios.

Deborah se gândi la Zack, la cât de orgolios era și el și cum trecuse peste mândria lui și venise în casa lui Dexter Diamond, cerându-i să-l lase să vorbească cu propria lui soție. Închise din nou ochii. Atâtea greșeli. Atâta suferință.

Focul trosni din nou și Deborah deschise ochii. Fața și picioarele îi erau încălzite de foc, dar simți o adiere rece în spate. Se întoarse și se încruntă ușor văzând fereastra deschisă.

— Judith, tu ai...

— Eu am deschis fereastra, se auzi o voce aspră și cunoscută și Deborah sări în picioare cu un țipăt ușor.

— Taci! șopti repede Judith și se grăbi să închidă fereastra, apoi se întoarse spre Zack. Gură că nu te-a văzut nimeni?

Zack nu îi răspunse imediat, stând încă în

umbra draperiilor, încât lui Deborah îi trebuiră câteva secunde să îl observe. Traversă camera spre el și, când Zack o cuprinse în brațele lui calde, simți că găsise cheile paradisului.

— Ești aici, șopti lipită de pieptul lui larg. Ai venit la mine...

— Da. Credeai că n-o să vin?

Îi recunosc stilul și râse ușor, în timp ce Zack o strângea mai tare în brațe. Vocea ei se auzi ca o șoaptă sufocată.

— Speram să vii. Doamne, cât am sperat să vii.

— Mi-ai trimis talismanul tatălui meu. Nu puteam să nu vin.

Își ridică privirea spre el și își simți respirația tăiată. Lumina albastră a ochilor lui îi ajungea până în suflet.

— Cum ai ieșit din închisoare?

— Vorbim despre asta mai târziu. Tot ce potsă-ți spun e că șeriful va avea o cumplită durere de cap când se va trezi.

— Dacă nu s-a și trezit deja! interveni Judith tăioasă. Îmi pare rău că trebuie să vă reamintesc,

dar sunteți în încurcătură dacă Dexter vă găsește împreună. Vă sugerez să plecați cât mai repede.

Deborah se întoarse puțin, încă în brațele lui Zack.

— Vii cu noi, nu-i așa?

Judith ezită o clipă, apoi răspunse:

— Cred că e mai bine să rămân aici și să fi distrag atenția lui Dexter. Poate reușesc să îl opresc sau măcar să îl întârzii să pornească după voi.

— Nu, n-aș vrea să suferi din cauza mea, protestă Deborah.

— Dexter nu îmi va tace niciun rău. Noi doi ne înțelegem, zâmbi Judith.

Deborah încercă să mai spună ceva, dar Zack o întrerupse:

— Ascultă ce spune ea. Va fi destul de greu să te scot și pe tine de aici.

Se opri o clipă, o îndepărtă puțin și o privi în ochi:

— Vrei să vii cu mine?

Deborah simți că se sufocă, dar reuși să

șoptească:

— Mai mult decât orice pe lumea asta.

Zack se luminează la față și buzele lui senzuale schițară un zâmbet.

— Atunci să mergem. Împreună. Nahma? ai.

— Da, șopti ea, împreună.

Se aplecă spre ea și o sărută lung, apoi o luă în brațe și se îndreptă spre fereastră.

— Nu avem mult timp la dispoziție. Dacă suntem descoperiți... murmură el apoi se întoarce spre Judith, stinge lampa.

Lumina se stinse și întunericul umplu camera. Deborah clipi de câteva ori înainte ca ochii să i se obișnuiască cu lipsa luminii. Zack păru să se acomodeze mai repede. O așeză grăbit pe pervazul ferestrei, apoi sări de partea cealaltă și o trase și pe ea după el. Deborah nu ezită să sară, apoi întoarce spre Judith, care îi urma cu privirea.

— Îl iubești, nu-i așa? întrebă ea și o văzu pe Judith tresărind. Nu fi acum timidă, Judith. Dacă îl iubești pe Dexter, du-te la el. Ai dreptate. El are nevoie de tine și Dumnezeu știe că e prea puțină

iubire pe lumea asta, ca să împiedici pe cineva care ar putea s-o găsească.

Deborah văzu lacrimi în ochii lui Judith.

— Știi?

— Trebuia să fiu oarbă ca să nu-mi dau seama. Da și nu sunt supărată. Îți doresc numai să fie mai bun cu tine. Dar bănuiesc că tu știi deja asta.

Reuși să-i zâmbească.

— Du-te. Ai grijă de tine. Și fii fericită, șopti Judith.

Deborah nu putu să mai vorbească. Simți cum Zack o trage de mână cu nerăbdare și înțelese că timpul era prea scurt.

— O să-ți dau de veste despre mine.

— Domnul să vă aibă în pază!

Zack o trase lângă verandă și o împinse ușor, lipind-o de perete. Se aplecă și îi spuse la ureche:

— Așteaptă aici până verific în jur.

Deborah se lipi de perete, tremurând de frig și de teamă. Îl văzu pe Zack traversând întreaga verandă cu pas ușor, confundându-se cu umbrele și ferindu-se de lumina lunii. Se întoarse repede

înapoi.

— Vino, murmură, luând-o de mână și trăgând-o după el.

Încerca să țină pasul cu Zack, dar i se părea că pașii ei se auzeau în liniștea nopții. Poate doar faptul că fuga ei ar fi fost foarte neașteptată făcea ca nimeni să nu o observe încă. Nimeni nu se aștepta ca cineva să intre în ferma lui Diamond, care devenise o adevărată fortăreață, mai ales știind că Zack era în închisoare.

Zack se mișca ușor ca vântul, părând să zboare deasupra pământului, în timp ce ea se poticnea la tot pasul. Zack cunoștea ferma bine, lucrase aici câteva luni, și folosea asta în avantajul său. În curte, în partea dinspre grajduri se întindea într-un semicerc larg, șirul de bărci ale oamenilor fermei.

Luna plină lumina puternic. Un câine se auzi lătrând în depărtare și dinspre, bărcile luminate se auzi murmur de voci.

Deborah abia mai respira, obosită de încercarea de a ține pasul cu el.

— Te simți bine? o întrebă el la ureche, când se opriră în umbra unei bărăci. Fir-ar să fie! Tremuri atât de tare că-ți aud dinții clănțănind.

— Pot s-o fac și pe asta, zâmbi ea.

Zack o sărută ușor.

— Nu mai e mult. Calul meu e dincolo de cea de-a doua movilă. A fost cel mai apropiat loc în care am reușit să-l aduc fără să fiu văzut de oamenii de lângă casă.

Deborah nu mai întrebă ce se întâmplase cu gărzile risipite în jurul casei. Nu voia să știe.

— Deborah, de aici și până la movila aceea nu mai e nicio ascunzătoare, și e lună plină. Trebuie să ajungem acolo cât de repede putem, mă înțelegeți?

Deborah încercă să-și stăpânească teama și spuse cu convingere:

— Da, înțeleg.

O lună comanșă. Soarele nopții dă lumină războinicilor noștri să vadă, spusese el.

Dacă ar fi fost înnourat măcar în noaptea asta!

Zack o strânse de mână și o ținu astfel un

moment zâmbindu-i încurajator.

— Te voi ajuta, spuse el, și teama ei se risipi.

Ieșiră din adăpostul umbrei și începură să fugă.

Străbătură jumătate din drum și atunci auzi alarma. Nu înțelese dacă fuseseră văzuți sau dacă cineva descoperise vreuna din gărzile moarte, dar auzi strigătul unui om, apoi un foc de pușcă și iadul se dezlănțui.

Se simți cuprinsă de panică, dar refuză să cedeze, încercând să țină pasul cu Zack. Căzu și Zack se opri să o ridice, trăgând-o mai departe după el. Abia mai putea respira și simțea o greutate apăsătoare în coșul pieptului. În spatele lor se auziră strigăte, apoi un ropot de copite.

Abia mai reușea să-și miște picioarele. Se poticni din nou și brațele lui Zack o prinseră înainte ca ea să ajungă jos. Și atunci înțelese că ea era cea care îl împiedica pe Zack. Se lasă la pământ.

— Du-te, reuși ea să spună gâfâind din greu. Dacă te prinde, te omoară. Lasă-mă pe mine și du-

te.

Zack o ridică cu un singur braț.

— Mai bine mă omor singur, decât să te părăsesc din nou.

Deborah îl prinse de braț:

— Te rog, n-aș mai putea trăi să văd că pățești ceva rău... Ascultă-mă și du-te...

— Nu! strigă el sălbatic și o ridică în brațe alergând cu ea.

Deborah își lăsă neputincioasă capul pe umărul lui simțindu-i efortul uriaș pe care îl făcea.

— Banning!

Deborah auzi strigătul în spatele lor și își înăbuși un țipăt. Îl văzu pe Dexter Diamond călare ajungându-i din urmă, călare.

Zack înțelese situația și se opri. O lăsă pe Deborah jos și se întoarse cu fața spre Diamond. Patru bărbați înarmați se aflau în spatele acestuia.

Zack așteptă cu brațele încrucișate și cu chipul ca de marmură în lumina lunii, și Deborah înțelese de pe chipul lui că nu va cere milă. Se lăsă la pământ și își îngropa fața în palme.

Când Diamond descălecă și se apropie de ei, Deborah trase aer în piept și se ridică în picioare. Dacă Zack trebuia să-și înfrunte soarta, ea va fi alături de el.

Capitolul 28

— Dă-te la o parte, Deborah! zise Diamond rece, privindu-l pe Zack cu ură.

Deborah își ridică bărbia mândră.

— Nu. Dacă îl ucizi va trebui să mă ucizi și pe mine.

— Nu mă ispiti, se răsti el.

— Întoarce-te acasă, îi spuse Zack, continuând să-l privească atent pe Diamond. Acum nu mă mai poți ajuta.

— Nu! Zack, nu te mai părăsesc și acum!

— Ascultă-ți iubitul, zise Diamond. Sau rămâi aici și privește-l cum moare. Puțin îmi pasă, dar dă-te din calea mea!

Deborah ieși în calea lui Diamond, când acesta mai înaintă un pas spre Zack. Văzu bărbatii înarmați din spatele lui și înțelese că oricare

dintre ei era în stare să tragă.

Zack o dădu la o parte.

— Du-te acasă, așa cum ți-am spus.

— Nu, nu mă mai ascund. Dexter are de gând să ne omoare pe amândoi.

Diamond înjură printre dinți.

— La naiba, femeie, dă-te la o parte!

Deborah aruncă o privire spre Zack și văzu fermitatea din ochii lui și mândria care nu l-ar fi lăsat să îl roage pe Dexter Diamond să îl cruțe.

— Dacă mă împuști, Dexter, ce îi vei spune șerifului? întrebă Deborah. L-ai putea convinge că ai fost forțat de împrejurări să îl împuști pe Zack, dar ce îi vei spune despre mine? Ce va zice șeriful când va afla că ai împușcat o femeie însărcinată?

Văzu privirea scurtă și nedumerită a lui Zack. Îi văzu chipul încordându-se și se rugă ca el să fi înțeles. Câțiva din oamenii lui Diamond, murmurară ceva și unul dintre ei dădu ușor înapoi. Deborah continuă disperată, întorcându-se spre Dexter:

— Am greșit față de tine și îmi pare rău, cu

adevărat îmi pare rău, dar nu te-am trădat niciodată. Nu ți-am promis nimic pentru că nu am vrut ca mai apoi să nu pot respecta aceste promisiuni, iar tu știi asta. Te-ai însurat cu mine doar ca să obții dreptul asupra pământurilor lui Velázquez și, dacă vrei, ți le ofer ție, pe toate. Dar te rog, Dexter, fără alte crime. Au fost destule până acum.

Chipul lui Diamond se încordă.

Ai încercat să mă protestezi, tu cu ticălosul ăsta. Te-ai prefăcut că nu-l cunoști, după ce petrecuseși câteva luni în blestemata aceea de tabără comanșă împreună cu el. La naiba, știam că nu ești o tânără inocentă, dar am trecut și peste asta.

O femeie nu se poate feri de anumite lucruri, dar tu te-ai purtat de parcă erai prea bună pentru mine după ce te tăvăliseși în patul comanșului.

Deborah simți privirea ucigătoare a lui Zack.

— N-a fost asta, zise ea încet. Îl iubesc. L-am iubit înainte de a te cunoaște pe tine, Dexter. Așa că te rog, nu face ceva necugetat.

Dexter scutură din cap.

— Prea târziu, iubito. Banning mi-a omorât prea mulți oameni și s-a pus de prea multe ori în calea mea. Așa că acum, dă-te la o parte, sau te dau eu.

— Nu! rosti ea cu disperare.

Îl auzi apoi pe Zack șoptindu-i ceva în comanșă, și se întoarce spre el.

— Miaru. Unu nu kamakanu?

Lacrimile îi înceteșară ochii și răspunse și ea.

— Haa. Deborah kamakuru Tosa Nakaai.

Văzu ochii lui albaștri luminându-se și un zâmbet îi apăru pe chip, auzind mărturisirea ei de dragoste.

— Miaru, repetă el blând.

Simți o durere în piept și înțelese că el nu voia ca ea să-l vadă murind.

— Te rog, nu pot... începu ea să zică, când o mână o prinse de umăr și o răsuci.

— Târfă nenorocită, vorbești cu el în limba lui! exploadă Dexter turbat de furie și, înainte ca ea» a îl poată evita, simți palma lui grea lovind-o cu sete

peste față.

I se întunecă privirea și se prăbuși la pământ peste pietre. Încercă să se miște, dar Dexter o înșfăca de umeri și o scutură ca pe o păpușă de cârpe. Totul se învârti ca într-o ceață deasă și simți că amețește.

Apoi se auzi o explozie de zgomote și Deborah căzu la pământ, eliberată dintr-odată de strânsoarea lui Diamond. Se răsuci și se cuprinse cu brațele, încercând să-și protejeze copilul. Auzi strigătele oamenilor și simți în nări un miros pătrunzător de praf de pușcă.

Încercă să privească printre șuvițele de păr ce îi căzură peste față.

Zack stătea în poziția specifică pistolarului, cu genunchii ușor flexați, cu pistolul ridicat, ținut cu ambele mâini, în timp ce din țeava armei se ridica un fir subțire de fum. Privea rece și amenințător, aproape hipnotic, zâmbind sarcastic în colțul gurii.

— Care din voi, băieți, vrea să încerce? întrebă el rece, în timp ce cei patru bărbați schimbă priviri între ei. Pot să mai iau doi dintre voi înainte

de a fi doborât. Hai, cine din voi se oferă?

Deborah căută cu privirea și tresări văzându-l pe Dexter întins la pământ și gemând. În umăr avea o rană adâncă, care sângera.

— La naiba, unul din voi să-l împuște! gemu Dexter. Omorâți-i pe comanșul ăsta ticălos!

— Lasă-i să plece domnule Diamond, se auz unul dintre ei, și Deborah îl văzu pe Lonny King făcând un pas înainte. Îl cunoaștem cu toții pe Zack Banning și nu ne asumăm un risc atât de mare, mai ales pentru un bărbat care lovește o femeie însărcinată.

Câteva momente nu vorbi nimeni. Diamond întoarse capul spre Lonny:

— Te-am auzit numai pe tine...

Privi apoi spre ceilalți trei, care stăteau tăcuți în spatele lui Lonny.

— Deci ăsta e răspunsul vostru! râse Dexter nervos când înțelese cum stăteau lucrurile.

— Așa se pare, încuviință Lonny încet.

Apoi Lonny se îndreptă spre Deborah și o ajută să se ridice, ținându-și însă ochii și asupra

pistolului amenințător al lui Zack.

— Ești teafără, doamnă?

— Da, îngăimă ea.

Rămase o clipă descumpănit, neștiind ce se va întâmpla dacă se va îndrepta spre Zack. Vedeă amenințarea din ochii lui, în timp ce ceilalți stăteau nemișcați, temându-se să nu-l provoace în vreun fel.

Deborah se întoarse spre Zack, când, din spate, auzi un țipăt. Se opri și întoarse privirea. Judith venea în fugă spre ei, cu părul blond fluturându-i liber pe spate. Se aruncă la pământ, lângă Dexter:

— Oh, Dexter, dragostea mea... Doamne, să nu mori...

— Liniștește-te, iubito, murmură Diamond cu fața contorsionată de durere. Nu mor încă. N-am de gând să le fac pe plac ăstora, adăuga privind spre pistolarii săi.

Judith îi luă capul pe genunchi, mângâindu-l blând, cu ochii plini de lacrimi. În timpul acesta, Deborah se apropie de Zack, care încă mai veghea

atent la oamenii lui Diamond.

— Du-te, Banning, zise Loony King. Plecați de aici înainte de a fi prea târziu.

Zack rămase câteva clipe tăcut, apoi, continuând să-și țină pistolul ridicat cu o mână, o cuprinse pe Deborah cu un braț și dădu câțiva pași înapoi. Deborah mai aruncă o privire către Judith și o strigă ușor:

— Judith, vrei să vii cu noi?

Aceasta spre ea ochii plini de lacrimi, dar îi zâmbi cald:

— Nu. Vreau să rămân aici cu Dexter.

Deborah nu se așteptase să primească alt răspuns.

— Fii fericită!

Nu mai avut timp să spună și altceva pentru că Zack o ridică în brațe și, din câțiva pași ajunse lângă movila unde își priponise armăsarul.

O urcă pe Deborah în șa, apoi sări în spatele ei și apucă frâul. Deborah se lăsă pe spate, lipindu-se de pieptul lui musculos și închise ochii.

Mișcarea ritmică a calului și oboseala

ultimelor săptămâni aproape o făcură să adoarmă în brațele lui Zack. Nu mai percepea nimic din ceea ce o înconjură. Tot ce conta era Zack și faptul că ea era lângă el.

— Notsa? Ka, șopti Zack, coborând-o de pe cal. Aici n-o să ne găsească nimeni. Trebuie să te odihnești puțin.

Deborah deschise ochii și îi zâmbi.

— Ce înseamnă?

— Ce anume?

— Notsa? ka.

El îi zâmbi, mângâindu-i ușor obrazul cu un deget.

— Iubita mea.

Deborah făcu ochii mari.

— Chiar așa?

— Da. Ești singura mea iubire, răspunse el, cuprinzând-o în brațe.

Pentru câteva momente niciunul din ei nu vorbi, apoi Deborah întrebă:

— Unde ne aflăm?

— În munții Hueco.

— Și unde mergem?

— În Presidio Country.

Se desfăcu din îmbrățișarea lui și îl privi mirată.

— Ce e acolo?

— Acolo stă mama mea.

— Mama ta? Trebuie să-mi vorbești despre ea, zise Deborah.

— Desigur. Mai întâi voi face focul și vom mânca ceva, apoi îți voi spune tot.

Deborah se așează pe un bolovan și rămase privindu-l. În scurt timp Zack ridică un adăpost din pietre și ramuri de copac, apoi luă de pe șaua calului păături pe care le întinse pe pământ.

— Ai venit pregătit, comentă ea, privindu-l în lumina focului.

— Da, zâmbi el.

— Ai fost vre. Odată surprins nepregătit de ceva... neașteptat?

— Nu am fost pregătit pentru tine, zâmbi Zack larg, dinții lui aibi și puternici luminându-se de flăcările focului.

— Deja te plângi? glumi ea.

Zack ridică spre ea aceeași privire intensă cu care se uitase la ea în prima zi când o văzuse și Deborah simți inima începând să-i bată cu putere.

— Nu, nu mă plâng, zise el încet.

Se ridică în picioare și cu mersul lui ușor se apropie de ea și o cuprinse în brațe. Deborah se lipi de pieptul lui și îi simți inima bătând în același ritm cu al ei.

— Aș vrea să știi ceva, zise el cu o voce stranie, încordată, de parcă ar fi făcut eforturi să vorbească.

— Ce este Zack?

— Nu l-am ucis pe Dexter, pentru că nu am vrut să-l ucid pe tatăl copilului tău. Ar fi fost o povară pe care aș fi purtat-o toată viața. Nu, zise el, când ea încercă să spună ceva, lasă-mă să termin. Nu-l voi urî niciodată pe copilul tău. Îl voi păstra și îl voi iubi ca și cum ar fi al meu. Tatăl nu contează. Eu voi fi tatăl său.

Lacrimi fierbinți îi porniră pe obraji și emoția o sugrumă într-atât încât câteva momente nu fu în

stare să vorbească. Zack crezuse că copilul era al lui Dexter și, cu toate acestea, nu renunțase la ea. Își îngropă fața la pieptul lui și își înăbuși un suspin greu. Brațele lui o cuprinseră mai strâns și Deborah ridică privirea spre el.

— Zack, dragostea mea, copilul este al tău. Al nostru. La primăvară vei ține în brațe copilul iubirii noastre. Vom fi o familie.

Zack nu răspunse nimic.

Fața lui rămase neclintită. Numai ochii trădau sentimentul ce îl cuprinsese. Nu găsea cuvinte să spună ceea ce simțea. Îngenunche pe pătură, lângă foc, continuând să o țină pe Deborah strâns lângă el.

— Ești sigură de asta? întrebă el într-un târziu.

Deborah încuviință din priviri.

— Diamond nu m-a atins niciodată...

Gura lui Zack înăbuși într-un sărut sălbatic celelalte cuvinte pe care ea le-ar mai fi putut spune și o culcă încet pe pătură, sub greutatea trupului lui. De data aceasta nu mai era nimic care

să intervină între ei.

Lumina lunii tremura deasupra lor.

Zack o dezbracă încet, oprindu-și o clipă palma caldă și mângâietoare pe pânțele ei rotunjit. Îngenunche între picioarele ei și își ridică privirea spre ea.

— Te iubesc, zise el cu glas răgușit.

— Te iubesc, Zack, murmură ea. Șoim, frumosul și orgoliosul meu iubit.

Își lunecă palmele calde pe coapsele ei goale, ridicându-i picioarele, în jurul taliei lui. Nu își scosese încă pantalonii și Deborah simți țesătura aspră pe pielea ei fină. Cu genele ușor lăsate, Zack o privea flămând de iubire.

— Ești atât de frumoasă, șopti în timp ce mâinile lui îi mângâiau sânii întăriți. Visam adesea că te țin în brațe și că te ating...

Deborah simți o căldură lunecându-i prin tot corpul, în timp ce Zack îi mângâia sfârcurile sânilor, cu atingerile lui ce nășteau fiori. Zack se uită la ea cu ochii albaștri atât de intenși, scânteind în lumina focului, încât își aminti din

nou de sălbaticul ei Șoim.

— Suntem un singur trup, Deborah. Ai inima mea și eu am inima ta. Nu va fi nimic între noi.

— Nu, șopti ea, mângâindu-i palma caldă ce se opriase o clipă sub sâni ei. Copilul nostru vrea să ne aducă aminte că vom fi împreună...

O expresie stranie se așternu pe chipul lui Zack. Rămase nemișcat câteva minute, simțind sub palmă copilul ce mișca înăuntru. Îl văzu închizând ochii, ca și cum o durere lăuntrică l-ar fi copleșit. Apoi își ridică genele negre și o privi senin și cald.

— Sper că nu se va supăra dacă o va împărți pe mama lui și cu mine, pentru puțin timp.

Își ținu respirația, când mâinile lui coborâră între coapsele ei, mângâind-o tandru, în timp ce genunchii îi ținea coapsele depărtate. Se aplecă deasupra ei, privind-o în timp ce degetele lui o mângâiau între picioare.

Când, excitată, Deborah se împinse spre mâna lui scăpând un geamăt, Zack murmură ceva în comanșă, apoi se ridică în genunchi. Își descheie

pantalonii și rămase gol sub lumina lunii și sub privirile lui Deborah. Apoi genunchii lui își făcură din nou loc între picioarele fierbinți.

Respirația ei deveni tot mai grăbită și chinută; nevoia de el deveni atât de puternică, încât izbucni:

— Zack... te rog...

Zack își lipi organul de locul umed și fierbinte, ca o floare desfăcută, și Deborah se cutremură. Îl prinse de părul lung și îl trase spre ea; îi captură buza de jos între dinți și îl mușcă ușor, apoi îl lăsă pe Zack să-și strecoare limba printre buzele ei. Când mâna lui îi prinse din nou sfârcurile întărite țipă.

Zack nu încercă să-i domolească țipetele. Simțea o plăcere sălbatică auzind-o. Respirația lui deveni tot mai gâfâită în timp ce își freca organul de sexul ei, fără să o penetreze însă.

Aproape în flăcări, Deborah gemu din nou.

— Te rog, Zack... te rog, iubește-mă...

De data aceasta el îi răspunse, împingându-și înăuntrul ei sexul fierbinte. Deborah își ridică

șoldurile, primindu-l în ea, simțind că lumea începe să se rotească în jurul ei.

Zack scoase un geamăt între durere și plăcere, ce se amestecă cu gemetele ei. Penetrările puternice o făceau să se arcuiască, armonizându-și mișcările cu ale lui, până când simți că plutește deasupra pământului.

Înainte Deborah simțise că mai rămâne o parte din el pe care nu o împărțea cu ea. Acum nu mai era așa. De data aceasta, Zack se pierdu în brațele ei, se lăsă pradă pasiunii și iubirii, șoptindu-i cuvinte de dragoste ce o amețeau la fel de mult ca și mișcările trupului.

Mâinile ei lunecară de pe umerii puternici spre spatele musculos, apoi pe talia suplă și pe fese, apăsându-l disperată în ea până când simți că leșină de plăcere.

Îi auzea strigătele răgușite, simțindu-le ecoul în adâncul trupului. Deschise ochii și descoperi că el o privea cu ochii strălucitori de pasiune și de lacrimi.

Eliberarea veni pentru amândoi în același

timp, Deborah simți că s-a ridicat din altă lume. Lumina lunii le scălda trupurile unite. Nu mai avu puterea să vadă sau să audă nimic altceva din tot ce o înconjura, decât cuvintele lui șoptite la ureche:

— Usuni... întotdeauna. Întotdeauna.

EPILOG

Am primit o scrisoare de la Judith. Deborah îi întinse hârtia și Zack își trecu privirea peste rândurile scrise îngrijit. Apoi îi înapoie scrisoarea.

— Pare destul de mulțumită de când s-a măritat. Deborah încuviință în timp ce împături hârtia. Închizând-o din nou în plic, apoi zâmbi soțului ei ce ținea copilul în leagănul puternic al brațelor.

— Divorțul meu a fost un lucru bun pentru ei. Ea și Dexter așteaptă un copil primăvara viitoare.

— Bietul copil, murmură Zack zâmbind în colțul gurii.

— Ești nedrept, îl dojeni Deborah avea nevoie de cineva care să o iubească, iar Dexter...

Se opri, iar Zack ridică o sprânceană zâmbind ironic.

— Da? Voiai să spui ceva drăguț despre bietul Dexter? Sunt curios să aud.

Deborah îl privi cu reproș, iar el nu își putu stăpâni râsul.

— Iubito, știi bine că este un om prea egoist și prea orgolios când este vorba de ceea ce crede el că i se cuvine. Sper că verișoara ta a înțeles lucrurile astea.

Deborah oftă, gânditoare.

— Cred că le-a înțeles. Însă ea îl iubește și asta e tot ce contează pentru ea.

Zack simți o dureroasă strângere de inimă, amintindu-și de anii petrecuți de el fără să aibă parte de iubire. Dumnezeuule! Acele amintiri deveneau tot mai șterse acum. O avea pe Deborah, îl avea pe fiul său, un băiețel vânjos care găsi tocmai atunci de cuviință să-și ude scutecele.

Zack îl privi îmbujorat, neștiind ce să facă și auzi râsul mamei lui.

— Zackary dragule, se mai întâmplă uneori și

astfel de lucruri.

Amalia Banning Miles își învăluia fiul în lumina blândă a ochilor ei albaștri, ce semănau izbitor cu ai lui, apoi luă băiețelul din brațele tatălui său, strângându-l ușor la piept. Copilul privi spre bunica lui cu ochii de culoarea castanelor coapte, cu reflexe aurii. Părul negru și pielea puțin arămie erau moștenite de la tatăl său, zâmbetul era la fel cu al mamei, dar ochii erau numai ai lui. Ochi de lup, îi numise Zack, și așa își numi copilul - Lup.

Deborah insistase însă să primească un nume mai omenesc și Amalia Banning se alăturase insistențelor ei, așa că, în cele din urmă, se hotărâseră să-l numească Caleb Hamilton Banning. Însă, spre dezamăgirea celor două femei, micuțul Caleb răspundea mai curând la numele ales de tatăl său. La niciun an, părea a fi centrul în jurul căruia se învâртеau toți cei ai casei.

Zack îi zâmbi mamei sale. Trecuse și ea prin multe în ultimii ani. Daniel Miles murise în urmă cu câțiva ani, iar ferma rămăsese în grija Amaliei și a lui Danny. Fratele său îi propuse să rămână

alături de el la fermă, dar Zack încă nu se hotărâse. La început nu știa ce se va întâmpla cu el în cazul în care Frank Albright murea. Dar pistoarul supraviețui și procesul nu mai avu loc. Apoi se gândise doar să o vadă pe Deborah instalată într-un loc sigur, dar reîntâlnirea cu mama lui îl făcu să zăbovească acasă până după nașterea copilului. Acum simțea din nou că nu-și găsește liniștea, simțea din nou nevoia să pornească. Renunțase la vechile obiceiuri și avea un țel precis în minte.

— Știi, am primit și eu o scrisoare, zise Zack.

— Știu, Chiar mă întrebam când o să-mi spui despre scrisoarea ta.

— Mi-a scris Sally Martin. S-a hotărât să-și vândă ferma.

— Sally Martin, femeia care ți-a salvat viața...

Deborah rămase o clipă cufundată în aduceri-aminte. În vocea ei nu era nicio urmă de gelozie, doar o profundă recunoștință pentru femeia ce îl iubise și îl salvase pe Zack de la moarte.

— Am invitat-o în vizită la noi pentru un timp.

M-am gândit că ea și Danny s-ar potrivi destul de bine.

— Zack Banning, ai pornit în pețit? îl întrebă Deborah parcă nevenindu-i să creadă.

— Ei bine, ea este singură și Danny la fel de când l-a murit soția. Nu văd nimic rău în asta.

— În ce nu vezi nimic rău? întrebă o voce bărbătească.

Era Danny Miles, care îi privea zâmbitor din cadrul ușii.

— Sper că nu te referi la un nou copil? glumi el.

— Ai ceva împotriva lui Caleb? întrebă Amalia atât de înțepată încât toți râseră.

— Nu, numai că uneori face cam multă hărmălaie.

Privi atent apoi la fratele său.

— Tu însă pui ceva la cale. Ți se citește asta în privire.

Deborah râse ușor.

— Mă tem că Zack ține neapărat să cunoști pe cineva.

— Oh?

— Da, mă gândesc să-i cumpăr ferma, spuse Zack fără altă introducere.

Se făcu liniște. Toți întoarseră privirile spre Zack.

— Unde e ferma? întrebă Danny după câteva momente.

— La poalele munților Hioco.

— Lângă Velázquez și Diamond? întrebă Danny vădit surprins.

— Da, dar nu foarte aproape. Însă nu-mi fac griji din cauza asta. Nu cred că Diamond se va amesteca în treburile mele, mai ales de când e însurat cu Judith. Iar Don Francisco, de când a pierdut proprietatea asupra pământurilor, nu mai reprezintă o primejdie. Am auzit că trăiește undeva, într-o casă de lângă Sirocco.

— Față de cât a avut, acum trebuie să se mulțumească cu foarte puțin, dar e doar vina lui.

Zack privi spre Deborah.

— Îți pare rău că nu ai păstrat ceva din acele pământuri?

— Aș fi putut, știi bine, mai ales după ce ai reușit să-l convingi pe Velázquez să semneze hârtia aceea scrisă de tine, dar nu am vrut să păstrez nimic din ceea ce m-ar fi legat de numele Velázquez.

Zack o cuprinse pe Deborah cu un braț de după umeri și se întoarse spre mama și fratele său.

— Trebuie să ne clădim propria noastră viață.

Propriul nostru cămin. Oferta lui Sally este foarte bună. Pământul ei are destulă apă, fântâni adânci și destulă pășune pentru vite. Nu am nevoie de mai mult. Nu vreau mai mult. Acum am tot ce mi-am dorit, zise el, strângându-și brațul în jurul lui Deborah.

Danny își dresе glasul.

— Am vândut vitele acelea, așa cum ai spus.

— Ai avut grijă să tai câteva, așa cum convenisem?

— Da. Tabăra lui Vultur Alb va avea destulă carne pentru iarnă.

— Măcar pentru iarna aceasta.

Se lăsă din nou tăcerea. Comanșii fuseseră hăituiți neîncetat de Mackenzie și înfrânți într-o bătălie sângeroasă de la North Forth. Fuseseră luați ostateci femei și copii. Floarea Soarelui era și ea printre ostatecii lui Mackenzie. Era o situație tensionată.

— Nu va sfârși bine, zise Zack cu amărăciune. Vor trebui să aleagă un nou șef, care să-i ducă spre pace, nu spre război. Vultur Alb este acum bătrân și singur.

Târziu, când Zack și Deborah ieșiră singuri să facă câțiva pași, ea îl întrebă blând:

— Ți-e dor de viața printre comanși?

— Uneori, răspunse el sincer. Era un fel simplu de viață. Și liber.

— Libertatea costă, murmură Deborah tristă.

Zack se opri și o cuprinse în brațe. Simți că abia mai poate respira și înțelese că vocea îl va trăda pasiunea.

Și, într-adevăr, cu vocea sugrumată de emoție îi spuse:

— Tot ce îmi doresc este aici, în brațele mele.

Tu ești libertatea și dragostea mea.

Îi văzu ochii scânteind în lacrimi. Îl cuprinse în brațe și îi spuse cu dragoste.

— Te voi iubi întotdeauna, Zack Banning. Ești sălbatic și liber asemeni șoimului. Și voi rămâne alături de tine toată viața, Usuni.

Se aplecă să o sărute. Părul negru acoperi obrazul ei fin. Buzele fierbinți li se uniră însetate.

Deasupra lor, în înaltul cerului senin plutea un șoim.

Sfârșit